

Giới thiệu Tiểu Khả Ái, Tan Học Đừng Đi!

Thể loại: thanh xuân vườn trường, sủng sủng và sủng.

Nữ chính tự bế ngực mạnh đáng yêu đứng chót hạng vs nam chính học bá lưu manh cưng chiều nữ chính.

Tiểu thanh mai tự bế nhiều năm xa cách, từ đồng phục tới áo cưới.

Giới thiệu 1:

Một cặp đôi đùa lệch khi nam chính lại là học bá nổi danh khắp trường còn nữ chính chỉ là học sinh mới chuyển tới lại rất nổi bình thường nếu không nói là mắc bệnh tự kỷ.

Mọi chuyện bắt đầu từ việc Sở Sở vừa mới chuyển tới Nhất Trung, liền bị học bá đại ca của Nhất Trung để mắt tới. Khi đó cô cũng không hiểu.

Kiểu người chậm nhiệt tự bế lại ngực nghếch như mình sao lại có thể có người thích. Đối với vấn đề này, Lục Xuyên bày tỏ: "Chỉ số thông minh của mình là 170."

"Lục Xuyên IQ 170, mỗi ngày đều vì cậu mà thần hồn điên đảo."

Giới thiệu 2:

Sở Sở vừa mới chuyển tới Nhất Trung đã bị Lục Xuyên đánh dấu, lập tức trở thành "Nữ nhân của đại ca" trong truyền thuyết.

Đi trên đường ai cũng đều gọi cô một tiếng: "Chị dâu nhỏ."

Người khác hỏi Lục Xuyên, là học thần của Nhất Trung, sao vừa liếc mắt một cái lại nhìn trúng con thỏ con bệnh tự kỷ chậm nhiệt đội sổ cuối lớp kia vậy.

Lục Xuyên nhướn mày: "Cô ấy phát dục sớm, ăn rất ngon."

Tiểu kịch trường:

Vào một ngày nào đó, Sở Sở phát một cái weibo bí mật, chưa tới vài giây đã xóa: "Có lẽ mình nghĩ rằng muốn cùng cậu ở trong phòng học không người ôm hôn nồng nhiệt."

Lục Xuyên cầm điện thoại trên bàn chụp màn hình chứng cứ: "Ngoan ngoan, tan học đừng đi."

[nữ chính có bệnh tự kỷ ngây ngô ngực mạnh từ nhỏ vs nam chính thiên tài học bá mười phần ngang ngược đại ca lưu manh]

Lục Xuyên: Vừa thấy em đến, lão tử liền mù. Cuộc đời này đã không thể nhìn được người phụ nữ khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đừng Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chứng tự bế

Lúc túi xách của Sở Sở bị một người từ ban công của lầu năm ném xuống, cô vừa mới đi theo chủ nhiệm lớp vào phòng giáo vụ làm xong thủ tục đăng kí nhập học.

Trên vùng đất trống trước khu dạy học, sách vở cùng bài thi rơi lả tả trên mặt đất, cô thở hổn hển chạy tới khom lưng nhặt từng cái từng cái một lên.

Thân ảnh ngực nghếch cùng với động tác chậm chạp chọc cho cả đám nam sinh trên hành lang lầu năm đang xem náo nhiệt cười ầm lên từng đợt.

Sở Sở không để ý bọn họ, cô đưa tay nâng gọng kính đen trên sống mũi lên, chuyên chú tìm kiếm cặp sách của mình, ngó nghiêng xung quanh tìm thật lâu, ngay cả nơi bồn hoa chỗ góc khuất hẻo lánh cũng tìm qua một lượt nhưng vẫn không thấy bóng dáng chiếc cặp đâu.

Giữa ánh nắng chói chang của mùa hè, xuyên qua từng ngọn cây, in bóng loang lổ tán cây rậm rạp.

Sở Sở đứng yên lặng dưới tàng cây trong chốc lát, không biết phải làm như thế nào mới được.

Đúng lúc này, một quả bóng rổ từ trên đỉnh đầu cô bay qua, vạch ra trong không gian một đường cung đẹp mắt ưu nhã, rơi trúng cái cặp sách trên ngọn

cây.

Cặp sách và bóng rổ cùng đồng thời rơi xuống đất.

Sở Sở kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy trên thao trường(khu thể thao của trường học) có một nam sinh bận bộ đồ vận động màu đen đứng phía xa xa nhìn cô.

Anh rất cao, nhìn rất cường tráng, đường cong da thịt trên cánh tay lưu loát mà rắn chắc, da thịt chặt chẽ màu mật ong dưới ánh nắng mặt trời.

Bây giờ là thời gian lên lớp, trên thao trường chỉ có trơ trọi một mình nam sinh đó.

Sở Sở chạy tới ôm bóng rổ lên, dùng sức ném cho anh.

Bóng rổ bay ra ngoài lại khó khăn đánh vào thân cây, bật ngược trở lại suýt nữa thì đập trúng người Sở Sở, cô vội vàng dùng tay che mặt né tránh, khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ.

Nam sinh đó ôm cánh tay, đứng nhìn hành động ngu ngốc của cô, khóe miệng lộ ra một nụ cười câu dẫn không rõ ràng.

Sở Sở nhặt bóng lên một lần nữa, lần này đi gần về phía anh hơn một chút, đến bên cạnh thao trường, dùng sức ném quả bóng lại cho anh.

Anh giương cao cánh tay rắn chắc có da thịt, vững vàng tiếp nhận được quả bóng, xoay người nhảy lấy đà, động tác vô cùng đẹp mắt mà đem bóng tiến vào rổ.

Sở Sở cuồng quát thu hồi tầm mắt, nhặt cặp và sách giáo khoa lên vội vã đi về phía phòng học.

...

Lớp tiếng anh, cô giáo trẻ tuổi mang kính đen đang cầm phấn nhanh chóng viết một câu đơn trên bảng đen.

Cho đến khi bạn cùng lớp phát ra vài tiếng cười mỉa mai, cô giáo mới xoay người lại, nhìn thoáng qua Sở Sở đang ngây người tại cửa phòng, lạnh lùng nói: "Tại sao bây giờ mới đến?"

Sở Sở ôm chặt cặp sách, cúi thấp đầu, trầm mặt nhìn mũi chân mình.

"Hỏi em sao im lặng, không nói chuyện là có ý gì hả?"

Sở Sở mím chặt môi, lông mày cũng nhíu lại, xem ra thật sự rất khấn trương, rất lo sợ.

Trong lớp im lặng một mảnh, ngay cả các bạn nam sinh đang chơi trò chơi ở phía sau cũng không khỏi ngẩng mặt lên xem kịch vui.

Cô đỏ mặt, nhưng vẫn không nói lời nào.

Giáo viên tiếng anh nghĩ rằng Sở Sở đang cố ý, có chút bức mình nâng cao âm thanh: "Em là người câm sao?"

Sở Sở cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc, nhưng vẫn không nói một câu như cũ.

"Cô ơi, bạn ấy vừa mới cùng với giáo viên chủ nhiệm đi làm thủ tục đăng kí nhập học.", ngồi cùng bàn với Sở Sở là một cô gái xinh đẹp cao lớn đứng lên giúp cô giải thích.

Thần sắc giáo viên tiếng anh như đã rõ, đoán rằng đây là học sinh mới, tính cách hướng nội lại chưa thể thích nghi được với hoàn cảnh, cô giáo cũng không gây khó khăn nữa, chỉ nói: "Vào đi, lần sau tiết học của cô không cho phép đi trễ."

Sở Sở ôm cặp sách, động tác chậm chạp đi về chỗ ngồi của mình, đem cặp để xuống bàn đồng thời rút quyển sách tiếng anh ra.

Nữ sinh bên cạnh Sở Sở cẩn thận quan sát cô, nói khẽ: "Mình là Lương Thiên."

Sở Sở không nói câu nào, chỉ quay qua cô ấy nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt né tránh.

Chủ nhiệm lớp đã nhắc nhở cho các bạn học rằng học sinh mới chuyển tới trường có chứng bệnh tự bế từ nhỏ, các bạn trong lớp không được giễu cợt cô, phải đối xử với cô như người bình thường.

Lương Thiên đã sớm chuẩn bị rồi, cho nên sẽ không để ý sự trầm mặc của Sở Sở, cô ấy mở sách tiếng anh của mình ra.

"Sở Sở, cậu giỏi thật, ngày đầu tiên đến trường đã đắc tội với Kiều thiếu gia."

Vừa rồi chính Kiều Sâm gọi người đem cặp sách của Sở Sở từ ban công ném ra, hành động kiêu căng lại ương ngạnh khiến cho toàn bộ lũ năm đều sôi trào.

Sở Sở im lặng nghe cô ấy nói chuyện, mân mê đôi môi khô khốc không nói một chữ.

Lương Thiên lấy sách tiếng anh mở ra giúp cô, nghiêm trang khuyên bảo: "Cậu mới đến, mình phải nhắc nhở cậu, ở lớp mình, có hai nam sinh cậu ngàn vạn lần không được trêu chọc."

Sở Sở cuối cùng cũng ngước mắt lên không hiểu ý nhìn về phía cô nàng.

Lương Thiên cảm thấy Sở Sở đã có hứng thú, dùng sức đè nén âm thanh nói với Sở Sở: "Một người là Kiều Sâm, Thiếu công tử tập đoàn Kiều Thị, ý trong nhà cậu ta có tiền nên trong lớp làm mưa làm gió, kéo bè kéo cánh, cậu chọc trúng cậu ta, sau này chỉ sợ là không thể sống tốt được."

Sở Sở rù mắt xuống, thật ra cô cũng không muốn trêu chọc.

Lương Thiên dè dặt quay đầu lại, nhìn xuống cái vị trí trống không phía cuối phòng học.

"Còn một người nữa, là Lục Xuyên."

Sở Sở trong lòng đột nhiên chấn động.

Lục Xuyên, Lục Xuyên.

Cái tên này, cô vẫn còn nhớ!

Lúc còn nhỏ, thời điểm khi cô đóng kín thế giới đen tối của mình, Lục Xuyên là một tia nắng sáng của cô, mặc dù chỉ làm bạn trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng anh là bạn thân duy nhất của cô.

Lương Thiên không phát hiện ra sự bất thường của Sở Sở, cô ấy tiếp tục phổ cập kiến thức: "Lục Xuyên ba đời là quân, ba là thủ trưởng, nhà ở đại viện, nếu muốn phóng túng làm càn thì không ai có thể so sánh, ngay cả Kiều Sâm cũng không đối phó được."

Lương Thiên từ từ nói ra: "Ở lớp mình, cũng chỉ có thể có Lục Xuyên mới so với Kiều công tử. Mà quan hệ của bọn họ cũng rất kém, thường xuyên đối đầu nhau."

Sở Sở cũng không rõ Lục Xuyên này có phải là Lục Xuyên oai phong lẫm liệt tự xưng "Hải tử vương" trước đây hay không, dù sao cũng đã nhiều năm không gặp lại.

Nghe Lương Thiên nói, từ đầu đến cuối Sở Sở đều trầm mặc.

Sau tiết tiếng anh, Sở Sở lấy trong cặp ra bút máy cùng với tờ giấy trắng bắt đầu vẽ.

Lương Thiên tò mò nhìn sang, thấy đường cong dưới ngòi bút của cô có một loại khí chất khó nói thành lời, mà ánh mắt chuyên chú của cô theo đường cong mà di động, dường như đó mới là toàn bộ thế giới thuộc về cô.

Chuông tan học vừa vang lên, một quả bóng rổ bay vào phòng học, bắn trên vách tường một cái, bật ngược mạnh lại thẳng tắp bay ngang qua hướng về phía Kiều Sâm. Kiều Sâm tay mắt nhanh nhẹn, duỗi tay đón được quả bóng.

"Ầm" một tiếng, bóng bắn ngược trên tường, rơi xuống đất.

Lớp học lập tức lặng ngắt như tờ.

Lục Xuyên mặt áo vận động sắc mặt không đổi đi vào phòng học, trên cái trán của anh còn chút hơi ẩm, đôi mắt rất sâu, sống mũi cao thẳng, hình dáng gò má sắt bén.

Tai trái đeo một cái khuyên tai đen đĩnh đĩnh.

Hồ hấp của Sở Sở khó thông.

Anh chính là người mới ném quả bóng giúp cô lấy lại cái cặp sách xuống.

Cô cẩn thận quan sát Lục Xuyên, chỉ thấy tay anh thủ sẵn một quả bóng rổ, năm ngón tay mở ra hết sức thon dài, khớp xương rất rõ ràng.

Một đôi tay hoàn mỹ tinh tế(*), đẹp mắt đến cực điểm.

Nguyên bản là "Tình điều ngọc trác"

...

"Lục Xuyên, mày có ý gì đây?" Kiều Sâm đứng lên trợn mắt nhìn về phía Lục Xuyên.

Lục Xuyên dùng một tay nhặt bóng rổ lên, cười lạnh tanh: "Xin lỗi, Kiều công tử, tay đạo này bị trơn."

Kiều Sâm bị "tay bị trơn" của Lục Xuyên chọc cho tức khí, lửa giận tăng cao, cậu tức giận chửi ầm lên: "Tên họ Lục, con mẹ nó mày có phải muốn trơn tay(*) với lão tử không."

(*) gốc là 滑稽 chỉ sự lật lọng, gian trá

Lục Xuyên cười mỉa, không phủ nhận.

Mấy anh em đi cùng với anh dẫn đầu đứng lên, chỉ Kiều Sâm quát: "Họ Kiều, mồm miệng mày sạch sẽ một chút."

Lục Xuyên ngồi vào chỗ của mình, lạnh nhạt nói ra: "Mới khai giảng đã làm râm beng ầm ĩ cái gì? Ngồi xuống hết."

Lúc anh bình tĩnh nói chuyện mang tới một loại thô lỗ vô cùng có phong thái của một đại ca nên có.

Nếu Lục Xuyên đã lên tiếng, các bạn nam sinh cũng ngồi lại vị trí của mình, không để ý tới kẻ đang xù lông Kiều Sâm kia.

Kiều Sâm vốn dĩ còn muốn phát tác nhưng không hiểu sao Lục Xuyên sống chết không chịu tiếp, chỉ có thể đè nén lửa giận, phần uất ngồi lại chỗ của mình thuận tiện đập đồ cái bằng ghế cùng bàn.

Lục Xuyên vừa quay đầu đụng phải ánh mắt của Sở Sở.

Đôi mắt dài của anh đặc biệt đào hoa lại đẹp mắt, khinh bạc mà sáng rực.

Dưới mắt trái là một nốt ruồi nhạt, khiến cho đôi mắt nguyên bản sắc bén kiên nghị lại nhiều thêm vài phần tinh tế nhu hòa.

Sở Sở cuồng quyết quay đầu lại, cô luôn luôn tránh né cùng người khác đối mặt, vì chuyện này khiến cô cảm thấy bất an.

Nhưng nốt ruồi ngay khế má kia của Lục Xuyên, cô lại nhớ rất rõ ràng.

Là anh.

...

Lục Xuyên trở về chỗ ngồi, Trình Vũ Trạch nhận lấy bóng rổ trong tay anh. Nam sinh xung quanh ồn ào quay đầu lại nói: "Xuyên ca, làm tốt lắm."

Lục Xuyên ngồi xuống, đưa nước lên miệng thô lỗ uống vài ngụm, ánh mắt liên tục lướt qua bóng lưng của Sở Sở.

Thân hình cô mảnh mai, nhất là cánh tay phả lệ khéo léo xinh xắn, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, mang một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản thuần khiết, quần áo bị mồ hôi thấm vào, có thể trông thấy dây đai an toàn màu lam nhạt như ẩn như hiện bên trong.

Cô ngồi ở trên anh, rõ ràng có thể nhận ra vóc dáng cô cao hơn một đoạn so với các bạn nữ xung quanh.

Lục Xuyên hỏi Trình Vũ Trạch: "Ai kia?"

Trình Vũ Trạch liền giải thích: "Là bạn học có chứng tự bế mà lần trước cô giáo có nhắc đến, vừa mới đến đã bị chinh."

Lục Xuyên cười hờ hững: "Bắt nạt người tàn tật à, là ai không tốt như vậy?"

"Ngoại trừ Kiều Sâm, còn có thể là ai nữa."

Sở Sở buông cây bút vẽ trong tay xuống, đứng dậy đi đến máy đun nước bên cạnh lấy nước, để nhìn ra động tác của cô so với người bình thường chậm chạp lại vụng về hơn một chút.

Vóc dáng cô cao, chân cũng dài. Mặc dù gầy nhưng ngực lại không hề nhỏ.

Lục Xuyên có chút hiếu kỳ: "Tên Kiều Sâm kia là phú nhị đại, tuy không khàn nhưng cũng không đến mức đi bắt nạt nữ sinh chứ."

Trình Vũ Trạch đem quyển sách số học từ trong học bàn lấy ra: "Mình cũng buồn bực, nữ sinh đó nhìn rất quy cũ, ai mà biết cô ấy làm cái gì để đắc tội với Kiều Sâm."

Lục Xuyên cũng không nói nữa, từ trong ngăn bàn lấy ra mấy quyển sách luyện tập, kê trên bàn ngáp một cái, nằm sắp ngủ ngon.

...

Chuông tan học vang lên, các bạn học cao giọng la hét, phịch phịch chạy ra khỏi phòng học, Sở Sở ghi lại bài tập về nhà trong quyển sổ nhỏ hôm nay, sau đó mang cặp nhỏ đi ra ngoài.

Cô chậm rãi đi trên hành lang, Kiều Sâm đi theo sau cô, hai ba bước đã đuổi kịp. Bạn học tựa trên rào chắn hành lang chờ xem náo nhiệt.

Sở Sở đi qua hành lang, vừa chuẩn bị xuống lầu, bước chân Kiều Sâm đột nhiên tăng nhanh như một con gió lao đến, đi qua người cô dùng sức đụng vào cô một cái.

Sở Sở vội vàng không kịp chuẩn bị, bị cậu làm cho lảo đảo một cái, trọng tâm không ổn ngã thẳng xuống cầu thang.

Xung quanh truyền đến tiếng hô kinh sợ của bạn học.

Kiều Sâm đây không phải chỉ đơn giản muốn chinh cô, Kiều Sâm chính là muốn mạng của cô.

Đúng lúc chớp mắt sinh tử này, cánh tay Sở Sở bị một người dùng lực kéo trở lại, cả người bị túm trở về, nặng nề ngã vào một lồng ngực cường tráng.

Nguy hiểm thật!

Cho dù là các bạn học đang xem náo nhiệt cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cô thật sự ngã từ lầu năm xuống chỉ sợ kết cục là đầu rơi máu chảy.

Đôi bàn tay kia dùng sức cầm lấy tay của Sở Sở, cầm chặt đến mức khiến tay cô phát đau, đồng thời cô còn ngửi thấy mùi thuốc lá thơm ngát.

Cô vẫn chưa hết sợ hãi ngẩng đầu lên, thấy cái cảm sắc bén của Lục Xuyên, tò mò thêm một chút râu có chút ngây ngô trẻ trung.

Anh cũng rũ mắt xuống quan sát cô, nốt ruồi nhạt nhẽo nơi khóe mắt trái khiến cho khuôn mặt anh càng trở nên câu dẫn người hết sức.

Tìm Sở Sở bỗng chốc đập tăng tốc.

Phanh phanh phanh phanh!!!!

Kiều Sâm đứng ở trên hành lang ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Lục Xuyên.

Lục Xuyên ôm Sở Sở bảo hộ trong lồng ngực, từ trên cao nhìn xuống đối mặt với Kiều Sâm, ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Mấy giây sau, Lục Xuyên chậm rãi đưa tay trái ra, hướng Kiều Sâm dựng lên ngón giữa.

Hoàn toàn là khí phách ngang ngược.

Toàn bộ hành lang trong một thoáng sôi trào nổ tung!

Vỡ kịch đầu năm học mới, hai đại ca của Nhất Trung chính thức tuyên chiến nhau.

Mà trong ngực anh còn đang ôm một tiểu nữ sinh tự bé điềm đậm đậm yêu.

Sở Sở dùng sức vùng vẫy người một hồi.

Đợi một hồi lâu sau khi Kiều Sâm đi, trên hành lang Lục Xuyên dường như không có ý định thả Sở Sở đi.

Lục Xuyên cúi đầu quan sát cô, vóc dáng cô so với bạn bè rất cao nhưng cũng chỉ tới ngực anh, thân thể thì mềm mại giống như không có xương, chỉ hơi dùng sức bóp một cái sẽ bị bóp nát mất.

Cô buông thõng đôi mắt, lông mi rất dài, xoắn cong vênh lên. Làn da trắng bạch nhưng mặt lại rất dễ dàng đỏ hồng, lỗ tai giống như hai viên anh đào.

Vóc người cao, ngực cũng không nhỏ, nở nang, như dự đoán gần đúng người anh.

Lục Xuyên nhíu mày.

Sở Sở lại dùng sức thoát ra, nhưng không được, đường cong cánh tay Lục Xuyên rất có thịt, rất có sức lực.

"Thả... Buông ra."

Sở Sở gian nan mở miệng, là câu nói đầu tiên của ngày hôm nay.

Bởi vì đã rất lâu không mở miệng nói chuyện, tiếng nói Sở Sở so với người bình thường giống như không được tự nhiên rất nhiều, chữ nói có chút không rõ ràng, âm thanh nhu nhu, khiến cho người nghe trong lòng ngứa ngáy.

Cô nhíu nhíu lông mày, lại động đậy cố gắng muốn tránh khỏi giam cầm của anh.

Các bạn học trên hành lang bắt đầu ồn ào: "Lục Xuyên, làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu xong rồi thì ăn đậu hũ hả?"

"Đứng đó! Cậu mau nhìn xem mặt bạn học Sờ đã hồng thành cái dạng gì rồi kia."

Sờ Sờ lại dùng lực tránh ra, Lục Xuyên bỗng nhiên buông lỏng tay, trọng tâm Sờ Sờ không cân, lao đảo ngã về sau suýt nữa thì trượt chân, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc lại được Lục Xuyên nhanh chóng ôm trở lại.

Sờ Sờ vì muốn ổn định thân thể, cân bằng vị trí mà vô thức nắm chặt một bên áo anh.

Lần này các bạn học còn ồn ào náo nhiệt kịch liệt hơn nữa.

Lục Xuyên sâu xa nhìn cô, kéo dài giọng điệu: "Cậu cố ý đúng không?"

Mặt Sờ Sờ ngày càng hồng, cô đề thấp âm thanh, nói: "Cái...A?"

Lục Xuyên giơ hai tay ra trước mặt cô quơ quơ, bày tỏ bản thân đã sớm buông cô ra, mà cô lại hồn nhiên chưa phát hiện, vẫn còn ôm chặt eo anh.

"Có phải cậu...có ý muốn ở lại trong ngực tôi?"

Lời tác giả:

Đây là một câu chuyện xưa chữa khỏi ám áp.

Sân trường đến áo cưới, nam chủ chữa khỏi nữ chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ai, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đôi mắt đào hoa

Sờ Sờ ngẩng đầu nhìn về phía Lục Xuyên.

Lúc anh cười, ở ngay gò má như ẩn như hiện hai lúm đồng tiền, thế nhưng ánh mắt lại hoang dã cực kì.

Cô kinh hoàng buông bàn tay đang siết chặt lấy áo anh ra, liên tiếp lùi về sau nhiều bước.

Lục Xuyên cười một tiếng, nhận lấy quả bóng rổ mà Trình Vũ Trạch chuyển tới, cùng các nam sinh hi hi ha ha đi xuống thao trường.

Lúc đi ngang qua cô, còn nhẹ giọng khinh bạc huyết sáo.

...

Sờ Sờ đi trên đường trở về nhà, ánh chiều tà tà kéo ra bóng dáng thon dài của cô.

Trong lòng Sờ Sờ một bụng tâm sự, đi qua một chỗ ngoặt, duỗi tay từ trong túi quần jean lấy ra một cái điện thoại di động, ấn mở Microblogging.

Blog của cô trước kia đều không có người chú ý, thế nhưng bây giờ có bốn fan hâm mộ, có điều đều là cương thi phán(*).

(*)Các fan hâm mộ không hoạt động, acc chết.

Đây là bác sĩ chữa trị đề nghị cho cô, biến blog thành một cái thể giới nhỏ không người biết đến, có thể ở nơi đây bộc lộ toàn bộ cảm xúc của bên ngoài, thổ lộ hết tâm tư của mình, làm như vậy có thể có lợi cho khôi phục lại bệnh tình của cô.

Sờ Sờ lúc đầu vẫn còn sợ hãi, sợ bị người khác biết được.

Nhưng lâu dần, cô phát hiện, thật ra người khác cơ bản cũng không quan tâm, không quan tâm cô nghĩ cái gì làm cái gì, cho nên trên blog của mình, cô liền mở rộng nội tâm mình.

Sờ Sờ thông thả biên soạn một cái blog, đăng lên:

[17:59, mình đã gặp được cậu ấy]

Đi đến trạm xe buýt, cô để điện thoại di động xuống, sờ sờ mặt mình, có chút nóng.

Xe buýt dừng lại ở cửa tiểu khu một căn hộ cao cấp, Sờ Sờ vừa mới tiến vào cửa nhà đã nhìn thấy hai cái rương lớn, mẹ cô, Sờ Vân Tụ đang ngồi ở trên

ghế sofa, đem đồ đạc gấp lại thật chỉnh tề, bỏ vào trong rương hành lý màu đen trước mặt.

Sở Vân Tụ đặc biệt xinh đẹp, cho dù đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng năm tháng đối với bà phá lệ ôn nhu, trên mặt cực ít nếp nhăn, dung nhan vẫn mỹ lệ như cũ, làn da trắng nõn giống hệt da của Sở Sở, tư thái lại thướt tha, nếu không phải vì có một cô con gái mười chín tuổi, thì không ai nghĩ bà đã được bốn mươi.

Bà không những xinh đẹp, mà còn diễm lệ.

Giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tình.

Sở Sở kế thừa hình dáng động lòng người của Sở Vân Tụ, nhưng khí chất lại khác xa so với mẹ cô.

Sở Sở rất ngốc, quần áo mặc vào cũng rất cứng nhắc, từ trước đến nay đều không giống như Sở Vân Tụ hay các bạn nữ sinh khác trong trường, chú trọng ăn mặc, cô căn bản không hiểu gì về mấy chuyện này, hơn nữa cũng không dám, cô không dám thể hiện bản thân trước mặt người khác, cũng không dám hấp dẫn sự chú ý, cho dù là người khác chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, cũng sẽ khiến cô bất an và sợ hãi.

Sở Sở cận gần bốn độ, mang kính đen, một đôi con ngươi đẹp động lòng người đều bị che giấu dưới tròng kính dày, dường như nó trở thành lớp màng bảo vệ cho tâm hồn của cô.

"Trường học mới thế nào?" Sở Vân Tụ đem bộ nội y gọi cảm nhất để vào trong rương, quay đầu lại hỏi Sở Sở: "Các bạn học cũng ổn chứ?"

Sở Sở trầm mặc gật gật đầu.

"Nhất Trung là trường trọng điểm của tỉnh, là trường trung học tốt nhất thành phố, mẹ cô ý nói ba con..." Sở Vân Tụ dừng lại một chút, sửa lời: "Mẹ cô ý bảo chú Kiều cho con chuyển tới lớp tốt nhất, nghe nói lớp đó có tỉ lệ đỗ đại học là chín mươi phần trăm"

"Mẹ cũng không cần con học thi vào trường đại học tốt gì." Sở Vân Tụ thở dài nói: "Học sinh ở Nhất Trung, nếu không có thành tích tốt, thì cũng là trong nhà không phú thì quý, hoặc là có tiền, hoặc là có quyền, con làm quen với nhiều bạn học một chút, sau này sẽ tốt cho tương lai của con."

Lấy chỉ số thông minh của Sở Sở, Sở Vân Tụ cũng không ôm hy vọng gì đối với việc học của cô, chỉ hy vọng cô tận dụng được vẻ ngoài xinh đẹp của mình là tốt lắm rồi, có điều nhìn trước mắt, Sở Sở dường như không cảm thấy hứng thú đối với sự dạy bảo của Sở Vân Tụ, thứ duy nhất khiến cô vui vẻ và am hiểu nhất cũng chỉ có hội họa thôi.

Sở Sở đem túi sách bỏ xuống, dứt quãng nói ra: "Thật ra...trường...học ban đầu cũng rất tốt."

Cô nói chuyện có chút tổn sức, cho nên bình thường nếu có thể thì đều cố hết sức không mở miệng.

"Cái trường rách đó, có cái gì mà tốt." Sở Vân Tụ một bên thu dọn đồ đạc, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Sở Sở, trong mắt hiện lên tia sáng: "Có phải bạn học mới bắt nạt con?"

Sở Sở liên tục lắc đầu.

Sở Vân Tụ bỏ đồ trong tay xuống, ngồi bên cạnh Sở Sở, nắm tay cô lên: "Đứa nhỏ này, con quá thành thật, mẹ nói cho con, nhà mình bây giờ không giống với trước kia nữa rồi, nếu ai khi dễ con, không cần phải sợ, con không phải là đứa trẻ nghèo nữa, chú Kiều của con chính là Kiều thị của tập đoàn..."

Sở Sở giống như bị kim châm một cái, thân thể bỗng nhiên sợ hãi, đẩy tay Sở Vân Tụ ra, lui về phía sau vài bước, vội vã đi vào trong phòng mình.

Sở Vân Tụ nhìn bóng lưng cô nói: "Đúng rồi, nghe nói anh trai Kiều Sâm của con cũng ở lớp kia, nếu có ai khi dễ con, con hãy kêu Kiều Sâm đến giúp, dù nói thế nào nó cũng là anh trai ruột của con..."

Sở Sở tăng bước chân, cầm lấy cặp của mình vội vàng quay về phòng.

Sở Vân Tụ cũng đi theo, gõ cửa phòng cô: "Sở Sở, thu dọn đồ đạc của con đi, ngày mai chúng ta dọn tới nhà chú Kiều của con ở."

Bên trong căn phòng trầm mặc rất lâu, âm thanh Sở Sở cắn chữ không rõ ràng truyền tới: "Con muốn...nội trú."

"Ở trường học làm cái gì hả? Hiện tại tình trạng của con có thể ở lại sao, có thể chung phòng với các bạn khác được sao?"

Sở Vân Tụ nói: "Hơn nữa, nhà chú Kiều là một căn biệt thự lớn, ông ấy cố ý để lại cho con một căn phòng, so với ở trường to hơn gấp ba bốn lần. Trong nhà còn có người giúp việc, điều kiện tốt như vậy tại sao con nhất định phải chen lấn trong cái túc xá không thoải mái kia?"

Sở Sở cúi đầu nhìn đôi dép lê hình con thỏ, không nói gì ngồi vào bàn học lấy bút ra bắt đầu vẽ.

Mặt dù ở phương diện khác không bằng người bình thường, nhưng ở lĩnh vực hội họa cô lại biểu hiện sự thiên phú, lúc còn nhỏ cô đã có sự lĩnh ngộ đặc biệt ở các nét vẽ và màu sắc, từng khiến cho các bác sĩ trị liệu thần phục không thôi.

Trong phòng khách loáng thoáng tiếng Sở Vân Tụ đang diễn giọng, Sở Vân Tụ xuất thân là học Côn Khuyết, y y a a hát mấy điệu dân gian, nghe vô cùng

động lòng người.

Nghe ra được bà đang rất vui vẻ.

Làm tiểu tam nhiều năm như thế, cuối cùng đã lên chính thất, còn không vui sao?

Sở Sở không khỏi phiền muộn, cô mở một ngăn kéo nhỏ đã bị khóa lại, lấy ra một phần tờ báo, tờ báo có hơi cũ, là nhật báo đứng đầu mỗi ngày, đã hơn hai năm rồi.

Tin tức đầu đề, vài chữ to tướng bắt mắt:

Phu nhân Kiều thị mắc chứng bệnh trầm cảm, nhảy lầu tự sát, thực hư chuyện chồng nuôi tiểu tam bên ngoài nhiều năm.

Sở Sở đẩy cửa ra ngoài, Sở Văn Tụ khẽ hát, đang trong phòng tắm

Sở Sở mặt không biến sắc đem phần tờ báo kia đặt vào rương hành lý của Sở Văn Tụ.

Sau khi trở về phòng, cô chú ý động tĩnh ngoài cửa, nghe được tiếng Sở Văn Tụ từ trong phòng tắm đi ra, cô vội vàng úp mặt vào cửa, nghe tiếng bên ngoài.

Sở Văn Tụ vẫn còn đang ung dung khẽ hát một câu Mẫu Đơn đình.

Đột nhiên âm thanh im bặt.

Sở Sở đoán bà đã nhìn thấy tờ báo kia.

Sau đó là sự trầm mặc, trầm mặc không giới hạn, hô hấp của Sở Sở bị bóp chặt.

Cộc cộc cộc ba tiếng gõ cửa khiến Sở Sở sợ hết hồn, giống như bị bắt quả tang làm sai chuyện, cô liên tục lùi về sau nhiều bước.

Ngay lúc tay Sở Sở rơi từ trên tay nắm cửa xuống liền nghe thấy Sở Văn Tụ thở dài một tiếng.

"Sở Sở, cho dù con muốn ở lại trường thì trước tiên cũng nên thu xếp đồ đạc lại đã."

Vậy...Đồng ý rồi?

Sở Sở thở phào nhẹ nhõm.

An an ổn ổn ngủ một giấc ngon lành, sáng ngày thứ hai, Sở Sở rào bước tiến vào phòng học liền nhạy cảm phát hiện ra bầu không khí bên trong phòng học rất khác thường.

Tất cả mọi người rất yên tĩnh, ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn về phía cô, len lén quan sát cô, thần sắc có chút dị thường.

Sở Sở cảm thấy hơi kì quái nhưng cũng không nghĩ nhiều, đi đến chỗ bên cạnh ngồi xuống, Lương Thiên chọc chọc khuỷu tay của cô, rồi chỉ chỉ đằng sau tấm bảng đen.

Sở Sở thuận theo ngón tay cô nhìn tới, thấy phía sau bảng đen có vài chữ cái to bự, đang giương nanh múa vuốt trước mắt cô.

"Họ Sở, mẹ cô ta là gà!"

Hô hấp của Sở Sở bị ngăn lại, trái tim bị ném vào vực sâu vạn trượng. Chìm thẳng xuống đáy cốc.

Ánh mắt bạn cùng lớp hiếu kì, giễu cợt, khinh thường tựa hồ như một lưỡi dao, sắc bén từng dao từng dao lancing tri thân thể cô.

Gò má cô căng ra đỏ bừng như máu, bàn tay sít sao nắm thành một quả đấm nhỏ.

Kiều Sâm mặc một bộ quần áo chơi bóng màu trắng, đang ngồi nói chuyện với bạn cùng bàn, cười rất vui vẻ, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Sở Sở đương nhiên biết, chuyện này là kiệt tác của cậu ta.

Lương Thiên lo lắng nhìn Sở Sở, giống như một giây sau cô sẽ khóc lên.

Loại chuyện này đổi lại là ai cũng không thể thừa nhận, bọn Kiều Sâm bắt nạt người rất quá đáng.

Sở Sở hô hấp khó khăn, khắc chế cảm xúc phập phồng, dưới ánh mắt sáng rực của cả lớp, bước từng bước khó xử đi đến phòng học phía sau tấm bảng đen bên cạnh.

Tay cô run rẩy cầm lấy khăn lau xoa chùi, muốn lau hết mấy chữ viết khó coi trên tấm bảng đen kia.

Chắc chắn là có ý, những chữ kia viết cực kì cao, chống đỡ nóc bảng đen, dùng chiều cao của Sở Sở căn bản không với tới.

Cô cầm khăn lau phần đuôi, nhảy dựng lên, từng chút từng chút, cố gắng lau mấy chữ cái trên bảng đen, động tác có chút buồn cười và ngốc nghếch.

Lầy Kiều Sâm làm trung tâm, nam sinh xung quanh cậu ta phát ra từng tràng cười trào phúng mỉa mai.

Rất nhiều nam sinh trong lớp nhìn không được, rất muốn đứng dậy giúp Sở Sở, nhưng họ vẫn sợ thanh thế của Kiều Sâm trong lớp này, tức giận nhưng cũng không dám làm gì.

Đúng lúc này, "Àm" một tiếng rất lớn, cửa sau phòng học bị một người một cước đá văng ra.

Lục Xuyên một thân mũ đen, áo cùng quần cao bồi đi vào phòng học.

Một tay anh cầm hộp sữa, tay kia giấu trong túi quần, trên cổ còn đeo một cái tai nghe màu đỏ bước chậm rãi.

Bên tai, một cái khuyên tai đen bóng phá lệ hiện lên tĩnh mịch trong ánh nắng sớm.

Anh vừa bước vào phòng học, các bạn nữ nhao nhao hít khí.

Rất nhanh Lục Xuyên đã chú ý tới không khí dị thường trong lớp học, anh hồ hững nghiêng mặt qua, chứng kiến những chữ viết phía sau bảng đen, còn có hình ảnh Sở Sở đang nhảy dựng lên chúi bảng.

Lục Xuyên lại chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Sâm.

Kiều Sâm làm ra vẻ mặt đang xem kịch vui, thương thức tư thế buồn cười của Sở Sở, trên mặt cậu hiện ra một tia đắc ý giải hận, nhưng lại biểu lộ một chút phức tạp.

Lục Xuyên ngậm ống hút, nhúu mày.

Sở Sở thở hổn hển đỏ mặt, lo lắng suy nghĩ biện pháp lau tấm bảng đen, đúng lúc này âm thanh "Bang Bang" vang lên, một cái ghế đặt trước mặt cô

Sở Sở kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của Lục Xuyên.

Giọng điệu anh hơi nâng lên: "Có ngốc không hả?"

Sở Sở nhìn băng ghế, hiểu ra, thân người cô không với tới thì có thể đứng ở trên ghế mà.

Đầu óc cuối cùng cũng được thông, cô không chút do dự giẫm chân lên ghế, Lục Xuyên duỗi tay vịn chặt cô, cô tự nhiên đưa tay khoác lên bả vai anh.

Giác quan thứ sáu của con gái trước giờ rất nhạy cảm, nhìn hai người trên kia, ánh mắt bọn họ mang theo chút ý tứ, thấp giọng xì xào bàn tán.

Sở Sở lau sạch tấm bảng, từ trên băng ghế nhảy xuống, siết chặt vạt áo của Lục Xuyên để giữ vững thân thể, lại vội vàng từ trong cặp lấy ra khăn giấy cúi người giúp Lục Xuyên lau sạch sẽ vết tích trên ghế.

Sau khi lau sạch, cô mở to đôi mắt, nom nớp lo sợ nhìn anh một cái.

"Cảm ơn."

Khi cô nói chuyện hay cong vênh lưỡi lên, nghe rất ôn nhu.

"Nói lớn lên, không nghe được."

Đôi mắt đào hoa của Lục Xuyên nâng lên một chút câu dẫn.

"Cảm ơn." Sở Sở nâng cao âm điệu

"Cảm ơn ai?"

Nam sinh trong lớp thôi sáo huyết lên.

Sở Sở rất kiên nhẫn trả lời: "Cảm...cảm ơn cậu."

"Tôi là ai?" Lục Xuyên nhắc băng ghế của mình lên, nhưng hình như cũng không có ý định đơn giản buông tha cho Sở Sở.

Hồ hấp Sở Sở khó khăn, cô chưa từng có lần nào nói nhiều lời như vậy, mặt đỏ bừng lên.

Đối với người khác thì nói chuyện hay hành động là việc làm đơn giản, nhưng với cô mà nói là một loại túng quẫn. Lúc nhỏ có một khoảng thời gian dài

cô bị tắt tiếng, về sau đi điều trị tâm lý chuyên nghiệp, tình huống mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút.

"Cậu là...Lục Xuyên." Giọng nói của cô nhu nhu, ra sức nói tên anh.

"Hóa ra cậu còn nhớ rõ."

Khỏe miệng Lục Xuyên vui vẻ cười sâu hơn, vừa lòng thỏa mãn cảm lấy ghế của mình trở về vị trí.

Sở Sở lại ngẩn ngơ.

Anh nói, hóa ra cậu còn nhớ rõ.

Minh... vẫn nhớ cậu mà!

Sở Sở quay lại chỗ của mình, bây giờ cách thời gian vào lớp còn mấy phút nữa, Trình Vũ Trạch cầm lấy sách vở đập lên bàn học, phát ra từng từng vang "Ầm ầm ầm."

"Đừng ồn ào, Xuyên ca có chuyện muốn nói!"

Phòng học ngay lập tức yên tĩnh trở lại.

Lục Xuyên kéo dài giọng điệu lười nhác, vừa mở miệng lại trở thành giọng điệu lãnh đạo.

"Khụ, phòng học ở sau tấm bảng đen này..."

Anh đột nhiên tăng giọng điệu, hung hăng đập mạnh chén nước trên tay về phía bàn học, đột nhiên gầm thét:

"Con mẹ nó không phải là đại tự báo sao!"(*)

Nguyên bản 大字报(đại tự báo), cầu nghĩa với ạ.

Tìm bạn học theo một tiếng rống kia không kịp chuẩn bị nhảy dựng lên theo.

Ánh mắt anh sắc bén quét một vòng lớp học, thả trầm giọng điệu, nói ra câu rất có lực uy hiếp: "Sau này, phòng học sau tấm bảng đen, nội quy do tôi quản, nghe rõ chưa?"

"Biết rõ." Bạn học cùng lớp kinh hồn đồng thanh trả lời.

Ánh mắt Lục Xuyên lạnh thấu xương rơi vào khuôn mặt Kiều Sâm, lạnh lùng nhìn cậu ta: "Mày biết rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Câu dẫn tôi

Kiều Sâm đem sách vở ném lên bàn học, thấp giọng mắng: "Tê nhạt."

Lương Thiên ghé sát vào Sở Sở, giải thích cho cô: "Lớp mười hai này, tất cả đều nghe theo lời nói của Lục Xuyên."

Sở Sở không hiểu: "Lớp...trường?"

Lương Thiên lắc đầu: "Không phải vậy, nhưng mà bạn bè cùng lớp đều phục cậu ấy, ngay cả lớp trưởng và ủy viên kỷ luật cũng không có được uy tín cao như cậu ấy. Mỗi lần tuyên ban cán bộ, sẽ luôn có người đề cử cậu ấy, cũng đều vì mục đích chung, nhưng mà cậu ấy lại chẳng chịu đảm nhiệm vai trò gì trong lớp."

Sở Sở tò mò nhìn về phía Lương Thiên, Lương Thiên suy nghĩ một chút, giải thích: "Làm lớp trưởng, phải nghe lời giáo viên chủ nhiệm lớp. Nhưng Lục Xuyên cậu ấy...ai nói cũng không nghe, ai quản cũng không được."

Ai quản cũng không được.

Nhiều năm về sau. Cả đám hợp lớp, Lương Thiên cuối cùng cũng thừa nhận: "Lục Xuyên ai nói cũng không nghe, ai quản cũng không được anh, ngoại trừ Lục phu nhân trầm mặc ít nói."

...

Lục Xuyên ngồi về chỗ, Trình Vũ Trạch cười sâu xa nhìn anh: "Xuyên ca, cậu đối xử với đứa trẻ tự bế kia, xem ra không tệ lắm?"

"Ừ."

Trình Vũ Trạch cười hi hi: "Sao rồi, vừa ý?"

"Không có."

"Vậy sao lại giúp cậu ấy?"

Lục Xuyên đem sách giáo khoa trong ngăn kéo ra, nhìn Trình Vũ Trạch một cái, hững hờ nói: "Tôi không chịu được cảnh nữ sinh ngực lớn bị bắt nạt."

Tổng Cảnh ngồi trước đang uống nước, nghe vậy liền phun ra, miệng ho khan, kìm lòng không được nhìn về phía Sở Sở, Sở Sở đang tìm quyển sổ của mình từ trong đồng sách bài tập, mặt Tổng Cảnh trong một khắc đỏ bừng lên.

"Này, xem cái gì đó!" Lục Xuyên cầm lấy sách bài tập của mình, lúc quay về nhìn thấy con mắt Tổng Cảnh đều trừng về phía trước, một cước đạp thẳng vào ghế cậu ta.

Tổng Cảnh không kịp chuẩn bị, đỡ cái bàn để ổn định thân thể, vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Cho phép cậu nhìn, lại không cho mình nhìn."

"Lão tử chính là không muốn cho cậu nhìn."

Nam sinh phía sau cười rầm rĩ náo loạn cả lên, Sở Sở lên quay đầu lại nhìn bọn họ một chút, đứng dậy đi ra khỏi phòng học, tới phòng giáo viên tìm chủ nhiệm nói rằng muốn nội trú, chủ nhiệm lớp nói cho cô biết phòng ngủ mới vừa thừa một chiếc giường, nếu hôm nay đã chuẩn bị thì có thể vào ở.

Chủ nhiệm lớp sơ dĩ đồng ý cho cô nội trú có lẽ vì suy tính tới chuyện, sinh hoạt tập thể có thể giúp cải thiện cho căn bệnh của cô.

Vì Sở Sở ngây người ở phòng giáo viên hồi lâu, trong lớp có vài người truyền nhau nói Sở Sở đến phòng giáo viên tố cáo.

Kiều Sâm phiền muộn uống một hớp nước.

Sở Sở trở về phòng học, phát hiện trên bàn học mình, còn có trên mặt đất, vài trang giấy trắng bay tứ tung.

Đây là bài thi ngữ văn ban nãy đại biểu ngữ văn mới vừa phát xuống, bây giờ cũng bị xé nhỏ thành nhiều mảnh.

Mấy bạn học xung quanh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim làm bộ như không có việc gì.

Không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Sở Sở quay đầu lại nhìn thấy Kiều Sâm gục trên bàn, xem ra là ngủ rất ngon.

Ấn đường cô nhấn lại, cúi người tìm các mảnh vụn của bài thi thu thập lại, đặt trên bàn, suy tư khoảng một phút, cô lấy hết dũng khí, cùng bạn học trước sau mượn keo dính trong suốt.

Bài thi này do Kiều Sâm xé, không ai dám đem keo dính cho cô mượn, Kiều Sâm làm mưa làm gió trong cái lớp này, chọc phải cậu ta, nhìn Sở Sở thì biết, có cô làm dẫn chứng, cũng không có ai dám chọc vào cậu.

"Bọn mình đều không có keo dính." Bạn nam sinh sau lưng có chút chột dạ, cúi thấp đầu: "Cậu đi hỏi Lục Xuyên thử xem, có thể cậu ấy có."

Sở Sở ngẩng đầu nhìn về phía Lục Xuyên, anh vùi đầu vào cánh tay ngủ say như chết.

Tiết sau cô giáo sẽ giải bài thi, Sở Sở cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi cuộc vẫn đi về phía Lục Xuyên.

Dừng lại bên cạnh bàn Lục Xuyên, cô cúi đầu quan sát anh, hai tay anh gục xuống bàn, khuôn mặt anh tuấn vùi vào phần khuỷu tay có da có thịt đang phồng lên, dường như còn có thể nghe thấy tiếng ngáy nho nhỏ.

Trình Vũ Trạch cười hỏi: "Tim Lục Xuyên có chuyện sao?"

"Ừ."

"Muốn gọi cậu ấy phải chờ cậu ấy tỉnh lại, phải đợi đến khi tan học."

Sở Sở gật đầu, lưỡi vẽ cong lên, nhẹ nhàng hỏi Lục Xuyên: "Cậu...có keo dính...trong suốt hay không?"

Anh mặt đếc tai ngơ, dường như ngủ rất sâu.

Sờ Sờ hơi lúng túng, không biết nên làm sao bây giờ, nhìn về phía Trình Vũ Trạch.

Trình Vũ Trạch nói: "Cậu lớn tiếng một chút, cậu ấy ngủ hơi sâu."

Sờ Sờ gật gật đầu, nâng cao âm lượng: "Lục, cho hỏi...cậu có keo dính trong suốt không?"

Anh vẫn không tỉnh.

Trình Vũ Trạch cười tùm tùm nhìn cô, nghĩ kè vớ vẩn: "Cậu sát vào một chút nữa."

Sờ Sờ giữ lại mấy sợi tóc của cô, cúi sát người vào tai Lục Xuyên: "Lục, cho hỏi, cậu có..."

Lời còn chưa nói xong, giống như bị ác mộng quấy rầy, thân mình Lục Xuyên khẽ động, bỗng nhiên ngừng đầu, khoảng cách mấy milimet, môi mỏng của anh nhanh chóng lướt qua gò má Sờ Sờ, hai người hai mặt nhìn nhau.

!!

Mặt Sờ Sờ trông thoáng chốc liền hồng như anh đào, cô che ngực hoảng sợ lùi về phía sau vài bước.

Lục Xuyên chớp chớp đôi mắt buồn ngủ, không hiểu gì nhìn đôi gò má đỏ ửng của Sờ Sờ.

Anh tự tay sờ sờ môi mỏng của mình, mang theo một chút mê mọng buồn ngủ, tinh thần hơi không rõ ràng, hỏi: "Bạn học, cậu...cậu dẫn tôi?"

Sờ Sờ đỏ mặt liều mạng lắc đầu.

"Mình muốn hỏi mượn cậu...keo dính." Đầu lưỡi Sờ Sờ vuốt không thẳng nổi nữa rồi.

"À, mượn keo dính." Lục Xuyên duỗi lưng một cái: "Đến gần như vậy, tôi còn tưởng cậu muốn cùng tôi hôn môi."

Hôn môi, hôn cái gì môi!

Tiếng nói Sờ Sờ đình trệ, ghen đỏ mặt, nắm chặt vạt áo của mình.

Bạn học nam xung quanh đều hắc hắc nở nụ cười.

Lục Xuyên ở trong ngăn bàn sờ soạng nửa ngày, lấy ra một cuộn keo dính trong suốt đưa cho cô.

Sờ Sờ nhận lấy, chạy như trốn về vị trí của mình, một mình im lặng không lên tiếng, gần một phút đồng hồ lấy lại được tâm trí, mới dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Cúi đầu, nâng cái khung mắt kính to, đem mảnh vụn bài thi ngữ văn cẩn thận dán lại.

Sau phòng học, Lục Xuyên nhìn bóng lưng cô, hỏi Trình Vũ Trạch: "Lão tử mới ngủ nửa giờ, tên họ Kiều lại gây ra chuyện gì?"

Trình Vũ Trạch gật gật đầu, rất chi là buồn bực: "Kỳ quái, từ trước đến nay chưa từng thấy cậu ta nhắm vào nữ sinh, không lẽ cậu ta kì thị người tàn tật?"

"Không thể biến thái như vậy được, lấy kinh nghiệm nhiều năm của mình..." Tổng Cảnh trịnh trọng xoay người lại nói với hai người: "Kiều Sâm mười phần thì hết tám chín phần là coi trọng bạn học mới này rồi."

"Vừa ý, nên bắt nạt cô ấy?" Trình Vũ Trạch hỏi ngược lại, "Này mới gọi là biến thái không phải sao?"

Tổng Cảnh khoát khoát tay: "Cậu biết cái gì, vì muốn lôi kéo sự chú ý của cậu ấy, nên mới sống chết khi dễ, phim ảnh thanh xuân vườn trường đều là diễn như vậy, cuối cùng nữ chính sẽ yêu nam sinh bắt nạt cô ấy."

Trình Vũ Trạch hí mắt nhìn Tổng Cảnh, vẻ mặt không còn gì để nói: "Trong đầu cậu toàn là suy nghĩ lung tung cái gì vậy?"

Thấy Lục Xuyên không nói lời nào, Trình Vũ Trạch hỏi: "Xuyên ca, cậu thấy thế nào?"

"Có chút đạo lý.", Lục Xuyên nhiu mày, "Gần đây tôi cũng có xem loại phim tình cảm thanh xuân vườn trường như vậy."

Trình Vũ Trạch khó tin nói: "Không phải chứ Lục Xuyên! Cậu cũng xem loại phim này? Mẹ ơi!"

Tổng Cảnh hưng phấn mà nói: "cậu nói thử tên phim là gì, đề cử cho mình đi."

"À, tôi thích nhất là <<đồng phục nữ sinh>>, <>."

Tổng Cảnh, Trình Vũ Trạch: "...", đồng thanh mắng: "Đêch."

Sau khi tan học, Sở Sở đi đến bên cạnh Lục Xuyên, đem keo dính trả lại cho anh: "Cảm...on."

Lục Xuyên dựa vào ghế ngồi, ngược mắt nhìn cô, lập lại chiêu cũ: "Cảm ơn ai?"

"Cảm ơn...cậu." Sở Sở hé miệng, trịnh trọng nói ra: "Lục, cảm...on cậu."

"Cảm ơn tôi như thế nào?" Lục Xuyên khẽ nhếch gọng, khoe miệng lộ ra nụ cười câu dẫn.

Sở Sở đỏ mặt hỏi: "Cậu muốn mình...cảm ơn cậu như thế nào?"

"Trưởng thành rồi?"

Sở Sở gật gật đầu: "Mười...chín."

Bởi vì trẻ nãi chuyện trị liệu nên cô đi học muộn một năm vì vậy so với các bạn cùng lớp lớn hơn một tuổi, đương nhiên trừ tên Kiều Sâm tiểu học và sở trung đều bị ở lại ra.

"Vậy được, tiểu Sở Sở đã trưởng thành, tan học hôm nay chờ tôi, buổi tối cảm ơn tôi tốt vào."

Anh vừa dứt lời, vài bạn nam sinh xung quanh liền ồn ào kêu lên: "Ha ha, Xuyên ca, cậu muốn người ta cảm ơn cậu như thế nào?"

"Người ta là người trưởng thành, nhưng Xuyên ca cậu trưởng thành rồi sao?"

"Con mẹ nó, mấy cậu dơ bẩn quá đấy!"

...

Buổi tối tan học, đúng lúc tới phiên tổ nhỏ của Sở Sở trực quét dọn, Lục Xuyên đeo nghiêng cái túi Adidas màu đen, ống tay áo cuộn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay màu lúa mạch cường tráng.

Anh dựa vào cửa phòng học, nhìn bụi đất bay tứ tung và cái người đang chuyên tâm cúi người quét dọn.

Động tác của cô mặc dù vụng về ngốc nghếch, nhưng vô luận làm bất cứ chuyện gì đều hết sức chuyên chú, trong lòng không suy nghĩ tới bất kì chuyện khác, giống như thế giới bên ngoài đối với cô không có nửa điểm quấy nhiễu nào.

Ở một trình độ nào đó thì đây cũng được xem như một loại thiên tài.

Bọn Tổng Cảnh ôm bóng rổ trên hành lang hướng Lục Xuyên hô to: "Xuyên ca, chơi bóng rổ thôi."

"Các cậu đi đi, tôi với Sở Sở đã hẹn làm chuyện trưởng thành rồi."

Cái chổi trong tay Sở Sở dừng lại, cô đột nhiên đứng lên, nhìn Lục Xuyên ở cửa phòng học, nghiêm trang nói ra: "Lục, chúng ta...không hẹn!"(*)

(*) nguyên gốc là bất ước

"Không hẹn" là từ ngữ mới nhất mà cô nhìn thấy trên Internet, cô cảm thấy từ này có chút ý nghĩa.

Sở Sở thích xem TV, cũng thích lướt web, tiếp xúc với sự vật mới, thật ra cô cũng không muốn đem bản thân phong bế lại, cô chỉ muốn dùng phương thức của chính mình để tiếp nhận thế giới này.

Nhưng mà Sở Sở vừa dứt lời, khí thế ngất trời trong phòng học bỗng chốc yên tĩnh, mấy bạn học đang quét rác nhao nhao đứng dậy nhìn về phía Sở Sở, lập tức cười vang thành tiếng.

"Ông trời của tôi ơi, bạn học mới sao lại đáng yêu như vậy."

"Thật sự moe quá đi!"

"Siêu cấp đáng yêu."

Trên mặt Lục Xuyên cũng lộ ra nụ cười câu dẫn.

Sở Sở quét dọn xong khu vực được phân công của mình, trong tiếng cười thiện ý của các bạn, đeo cặp sách lên đồ mặt vội vã rời khỏi phòng học.

Lục Xuyên kéo dài bước chân đi sau lưng cô, Sở Sở giống như đang đề phòng cướp quay đầu lại nhìn anh một cái, bước chân ngày càng nhanh.

Lục Xuyên hai ba bước đuổi kịp cô, kéo cô đi về phía cổng trường, dưới ánh trời chiều, không dứt khoát, dây dưa không rõ.

Lục Xuyên dắt tay Sở Sở, dừng lại ở một cái khách sạn nhỏ đối diện trường học tên Huệ Gia.

"Có mang thẻ căn cước đó không?"

Sở Sở kích động hất tay Lục Xuyên ra: "Lục Xuyên, mình không..."

"Không cái gì?" Lục Xuyên nhướn mày.

"Không hẹn..."

"Cậu cũng hiểu nhiều nhỉ." Lục Xuyên càng vui vẻ hơn.

Sở Sở dùng sức lắc đầu, gian nan nói chuyện: "Mình sẽ dùng phương thức của mình...cảm ơn cậu."

"Phương thức của cậu?" Giọng điệu Lục Xuyên hơi chứa vài phần hiếu kì.

"Mình có thể...mời cậu uống trà sữa." Lúc Sở Sở nói ra hai từ trà sữa, thanh âm mang theo một chút bập bẹ.

Lục Xuyên cười cười: "Trà sữa, giữ lại trước đi, tôi hỏi cậu có mang thẻ căn cước không?"

Sở Sở liên tục lùi về sau mấy bước, Lục Xuyên cuối cùng vẫn nói ra: "Đến cửa hàng tiện lợi mua cho tôi vài bao thuốc, nếu họ hỏi cậu có trưởng thành chưa thì đem thẻ căn cước cho bọn họ xem, có hiểu không?"

Theo hướng ngón tay anh chỉ, cách vách khách sạn nhỏ quả nhiên có một cửa hàng tiện lợi bán hai mươi tư giờ.

"Mua thuốc?" Sở Sở kinh ngạc.

Lục Xuyên nhướn mày: "Nếu như cậu vẫn muốn làm gì đó, tôi cam tâm tình nguyện bồi cậu."

Sở Sở lắc đầu liên tục, Lục Xuyên cười cười, từ trong túi rút ra một tờ giấy bạc màu đỏ đưa cho cô: "Marlboro, hai bao."

Sở Sở cầm lấy tiền, vội vã xoay người đi về phía cửa hàng tiện lợi.

Sở Sở chưa từng mua thuốc lá ở cửa hàng, có chút khẩn trương, lắp ba lắp bắp nói với ông chủ: Hai...bao thuốc lá."

"Thuốc gì?"

"Vạn...vạn..vạn..."

Sở Sở càng khẩn trương, đầu lưỡi càng không thẳng.

"Marlboro?" Ông chủ giúp cô nói tên, ông quan sát cô một cái, hoài nghi: "Cháu trưởng thành rồi ư?"

Sở Sở vội vàng bỏ cặp sách xuống, nghe theo lời Lục Xuyên nói, từ trong túi lấy ra thẻ căn cước của bản thân đưa tới.

Ông chủ nghi ngờ cầm lấy thẻ căn cước nhìn nhìn, mới đưa thuốc cho Sở Sở.

Lục Xuyên ôm tay, tay trái đốt một điếu thuốc lá, tựa vào tầng cây liếc nhìn Sở Sở trông gà hóa cuốc từ cửa hàng tiện lợi đi ra, bộ dáng nghi thần nghi quỷ kia rất giống mấy tên trộm vàng vậy.

Anh nhúm mày, cảm thấy có chút ý tứ.

Sở Sở chạy đến đem hai bao thuốc giấu ở trong quần áo ra, lén lút đưa cho Lục Xuyên.

Lục Xuyên tiếp nhận: "Có thẻ sau này sẽ thường xuyên nhờ vả cậu rồi, tiểu đáng thương."

".... Sở Sở." Sở Sở cố chấp uốn nắn anh.

Lục Xuyên thuận tay kéo lấy thẻ căn cước trong tay cô.

Sở Sở không kịp chuẩn bị, liền vội vàng tiến lên muốn lấy lại: "Trả...mình!"

"Trả lại cho mình..."

Một tay Lục Xuyên cầm điếu thuốc, tay kia giơ thẻ căn cước lên cao không để cho cô với tới.

"Đừng giành." Lục Xuyên nhìn ảnh chụp, đáng vẻ tươi cười sáng chói, anh đem điều thuốc trong tay di chuyển sang bên cạnh: "Ài, cẩn thận kéo bóng tay."

Thẻ căn cước là giấy chứng nhận hợp pháp của cô, người trong hình vẽ mặt nghiêm túc, bộ dáng hơi có chút non nớt không lưu loát, giấy chứng nhận của người bình thường không thường đẹp mắt lắm, nhưng cô...

Đẹp mắt.

Ánh mắt anh dời sang phải, nhìn tên trên thẻ căn cước.

Kiều Sở.

Tên của cô, Kiều Sở.

Đôi mắt đào hoa của Lục Xuyên khẽ hép lại, để hạ tay xuống, Sở Sở vội vàng đoạt lại thẻ căn cước, lui về sau vài bước phòng bị nhìn anh.

Trời chiều ngã về phía Tây, Lục Xuyên cuối đầu, ý tứ sâu xa nói: "Đổi tên à!"

"Đổi họ Kiều."

Kiều Sâm Kiều Sở.

Editor có lời muốn nói:

Xuyên ca, anh quá lưu manh rồi đấy, hôn con người ta còn bày ra bộ dáng không rõ chuyện gì là sao hả?

Thật ra, Kiều Sâm cũng rất đáng thương thôi, chỉ là cậu ta khá ngốc manh, hơi kho khan, luôn thích giải quyết mọi chuyện bằng nắm đấm=))))))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đứng Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Con gái riêng

"Đổi tên à...". Lục Xuyên nhìn chăm chăm Sở Sở, cổ ý kéo dài giọng điệu: "Kiều ~~~ Sở."

"Minh là...Sở... Sở Sở!"

Mặt cô ghen đến đỏ bừng, hô hấp dồn dập, cực kì kích động.

"Được được." Lục Xuyên nhìn bộ dạng cô không thể chịu được trên choker, rất không đành lòng, đành phải thuận theo cô nói: "Gọi cậu là Sở Sở, được rồi mà, đừng kích động."

Hô hấp Sở Sở rất sâu, nhẹ gật đầu.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên, là Sở Vân Tụ gọi điện tới, đầu ngón tay Sở Sở chọc trên màn hình điện thoại mấy lần, vẫn không có cách nào ấn được nút nghe, cuối cùng vẫn là nhờ Lục Xuyên cầm lấy điện thoại của cô giúp cô mở màn hình.

Cô nhận điện thoại, âm thanh của Sở Vân Tụ truyền tới: "Sở Sở, mẹ đến cửa trường học của con giúp con thu xếp phòng ngủ, con đang ở đâu đấy?"

"Đến ngay...lập tức."

Sở Sở cúp điện thoại, khó khăn giải thích với Lục Xuyên: "Mình muốn...về trường học, mẹ mình giúp mình mang hành lý...tới đây."

Lục Xuyên ngắt lời cô: "Được rồi, nói chuyện đã khó khăn thì nói ít thôi, gấp lại sau, tiểu đáng thương."

"Sở Sở." Cô vẫn cố chấp muốn uốn nắn anh.

Lục Xuyên cười một chút, xoay người rồi đi.

"Lục...chờ một chút." Sở Sở từ trong túi xách lấy ra một cái bình trà chứa trà sữa: "Mời...cậu uống."

Lục Xuyên kinh ngạc cầm lấy: "Mời tôi?"

Cô đã đáp ứng mời anh uống trà sữa.

"Để uống lắm đó." Khi Sờ Sờ hé miệng cười sẽ để lộ hai cái răng khềnh, "Cảm ơn cậu."

Cô nói xong đỏ mặt xoay người, bước chân vội vã đi nhanh.

Lục Xuyên nhìn bóng lưng cao cao gầy gầy của cô, tâm đột nhiên bị nắm chặt, cúi đầu nhìn về chiếc bình trà sữa nặng trĩu trong tay, ánh mắt trời xuyên qua loang lỗ từng bóng cây, nhu hòa chiếu vào chiếc bình trong tay.

Anh tiện tay ném đi tàn thuốc lá đã sớm tắt ngấm, sờ gương mặt mình, có chút nóng.

Lục Xuyên nâng mi mắt, khóe miệng không tự giác cũng giương lên, mỉm cười lắm bả một tiếng: "Mẹ kiếp!"

...

Một chiếc Mercedes màu đen ngừng lại trước cửa trường học.

Từ trên xe bước xuống hai người một nam một nữ.

Người phụ nữ một thân sùan xám, người đàn ông mặc âu phục, từ xa nhìn lại đúng là một cặp xứng đôi vô cùng.

Bà là mẹ của Sờ Sờ, Sờ Vân Tụ, người đàn ông là ba của Kiều Sâm, Kiều Ngôn Thương.

Kiều Ngôn Thương hơn năm mươi tuổi, nhưng tinh thần nhìn vẫn rất tốt, giờ tay nhắc chân đều toát ra phong độ khí phái. Ông đem hai cái rương lớn từ trên xe để xuống, đưa cho Sờ Sờ.

"Cảm ơn chú...Kiều." Sờ Sờ nhỏ giọng nói.

"Cảm ơn cái gì, đều là người trong nhà cả." Âm thanh của Kiều Ngôn Thương rất có từ tính.

Kiều Ngôn Thương là ba ruột của Sờ Sờ, nhưng vì từ nhỏ không ở bên cạnh cô, Sờ Sờ không chịu gọi ông là ba, thậm chí còn có một thời gian bài xích ông, kháng cự ông, lớn hơn một chút bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp mới bằng lòng gọi ông một tiếng chú Kiều.

"Sờ Sờ, chú Kiều cô ý đến đây cùng nhau giúp con dọn phòng ngủ." Sờ Vân Tụ nhìn Kiều Ngôn Thương, lại nhìn Sờ Sờ một chút: "Ông ấy rất quan tâm con."

"Cảm ơn chú Kiều." Sờ Sờ cũng không có biểu cảm gì.

"Đã nói rồi, người một nhà không cần cảm ơn."

Kiều Ngôn Thương nhắc theo hành lý cùng Sờ Vân Tụ và Sờ Sờ cùng nhau tiến về cửa chính của trường học, lúc đi ngang qua thao trường, xa xa nhìn thấy Kiều Sâm đang chơi bóng rổ.

Kiều Ngôn Thương kêu Kiều Sâm một tiếng: "Con trai, lại đây."

Kiều Sâm ôm bóng rổ, nhìn nhìn xung quanh, trong lòng thầm nghĩ một tiếng, tựa như phát tiết đem bóng rổ nặng nề đập xuống đất, buồn bã ỉu xìu đi về phía bọn họ.

"Em gái hôm nay chuyển phòng, cùng nhau đến giúp đi." Kiều Ngôn Thương hướng Kiều Sâm nói.

Kiều Sâm lạnh lùng nhìn Sờ Sờ một cái, Sờ Sờ không khỏi lui lui về phía sau, không dám đối mặt với cậu.

"Một đứa con gái riêng chậm phát triển cũng xứng đáng làm em gái con?"

Lời vừa nói ra lập tức khiến sắc mặt Sờ Vân Tụ thay đổi.

Kiều Ngôn Thương nổi giận hét lên: "Con nói cái gì! Lập lại lần nữa!"

"Con nói!" Kiều Sâm lớn tiếng rống to: "Cô con gái riêng chậm phát triển không xứng đáng làm em gái con."

Một tiếng rống to này, trung khí mười phần.

Kiều Ngôn Thương nổi giận bước lên, giương cao bàn tay vung về phía Kiều Sâm.

"Bốp" một tiếng vang giòn giã, nửa cái thao trường đều nghe thấy.

Nhưng mà, bàn tay của ông không có rơi xuống mặt Kiều Sâm, Sờ Sờ không biết chạy tới từ lúc nào ngăn cản giúp Kiều Sâm cái tát này.

Nửa bên mặt tê rất, lỗ tai ong ong, đầu óc hầu như không thể hoạt động được nữa.

Đỉnh đầu giống như có hàng vạn ngôi sao đang di chuyển.

Kiều Ngôn Thương không hề nghĩ đến chuyện Sở Sở sẽ chạy qua ngăn cản, tay ông vẫn còn run run.

Đương nhiên Kiều Sâm càng không nghĩ đến, cậu khề há to miệng sùng sốt.

Cách đó không xa bên cạnh sân bóng rổ, Tổng Cảnh cảm đi động, đem toàn bộ một màn vừa rồi quay lại, chắc chắn cảm thán: "Tu La tràng à."

Trình Vũ Trạch ôm bóng rổ đi đến: "Quay cái gì đấy?"

"Mới nhìn thấy một màn hào môn." Tổng Cảnh đem video lưu lại, sau đó ấn mở cửa sổ trò chuyện với Lục Xuyên: "Xuyên ca không phải hiểu kì mối quan hệ của Kiều Sâm và Sở Sở sao, gửi cho cậu ấy xem một chút."

Kiều Sâm bức mình lắm lắm vài câu chửi thô tục, đi theo bạn học ra cửa trường, đầu cũng không thèm quay lại.

"Mày đứng lại! Mày đứng lại đó cho ba!" Kiều Ngôn Thương không có ý định buông tha cậu, nhưng Sở Vân Tụ vẫn kéo ông lại.

Kiều Ngôn Thương vội vàng quay lại ân cần hỏi thăm Sở Sở: "Con không sao chứ?"

Sở Sở che đôi gò má đỏ ửng, khề nhú nhú mày, nhưng vẫn lắc đầu một cái: "Không có, không có việc gì."

"Con đột nhiên chạy tới làm gì, cứ để ta đánh chết nó." Kiều Ngôn Thương áy náy nhìn cô: "Còn liên lụy tới con."

Kiều Ngôn Thương đưa Sở Sở về phía phòng ngủ, mà Sở Vân Tụ đi theo sau lưng, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ không dễ nhận ra.

Sở Sở nhắm mắt lại cố tiêu hóa sự đau đớn trên khuôn mặt.

Sở Vân Tụ lôi kéo tay áo của Kiều Ngôn Thương: "Đánh một chút cũng không có gì đâu, Sở Sở chúng ta da dày mệnh tiện, anh đừng để trong lòng."

"Con bé là Kiều tiểu thư Kiều gia, cái gì mà da dày mệnh tiện, không cho phép nói như vậy nữa."

Hai giờ sau, phòng ngủ được dọn dẹp ổn thỏa, buổi tối công ty Kiều Ngôn Thương còn có một cuộc họp cần mở nên rời đi sớm, Sở Vân Tụ dẫn Sở Sở đi ăn cơm tối rồi đưa cô trở về trường học.

Bà sờ mặt Sở Sở, đau lòng hỏi: "Đánh đau lắm sao?"

Sở Sở thành thật gật đầu.

"Có điều..." tay Sở Vân Tụ rơi xuống trên bờ vai Sở Sở: "Vừa rồi con làm tốt lắm."

Sở Sở không hiểu nhìn Sở Vân Tụ.

"Con giúp thằng nhóc đại thiếu gia phản nghịch kia ngăn cản một cái bạt tai, chiều này làm rất tốt." Trong mắt Sở Vân Tụ lóe lên tia sáng: "Để cho ba con triệt để thay đổi cái nhìn về con mà đối xử, cũng sẽ đau lòng cho con. Còn đối với đứa con trai kia sẽ càng cảm thấy chán ghét, đây quả là chuyện tốt."

Sở Sở dùng bước chân, trên mặt lộ ra tia chán ghét, cô trầm giọng nói ra: "Con không có..."

"Hả?"

Sở Sở cắn môi: "Con không có diễn."

Cô thật sự không hy vọng Kiều Sâm sẽ bị đánh, cho nên cũng chưa kịp nghĩ cái gì đã chạy qua.

Sở Vân Tụ cũng không để ý nhún nhún vai: "Mặc kệ là thật lòng hay giả vờ, ít nhất kết quả rất tốt, để cho ba con sinh ra hảo cảm với con, rút ngắn khoảng cách ba con, mẹ vốn đang sợ con ngốc ngếch, ở Kiều gia chịu thiệt thòi, không khiến cho ba con thích, bây giờ nhìn lại xem ra là lo lắng dư thừa rồi."

Sở Sở lại đột nhiên ngẩng đầu, đối mặt với Sở Vân Tụ, cắn môi dưới, gằn từng chữ một nói ra: "Con...có lỗi với Kiều Sâm"

Thân hình Sở Vân Tụ cứng đờ, sắc mặt trắng nhợt, trầm giọng: "Con nói cái gì?"

"Nếu không phải vì đứa...con gái riêng là con, mẹ Kiều Sâm sẽ không...tự sát." Sở Sở vượt vượt lồng ngực mình, cắn môi dưới cố gắng để cho mình không khóc lên, thế nhưng nước mắt lại thuận theo hốc mắt trào ra, muốn ngừng cũng không được.

Lòng cô là một mảng u ám, che miệng, thân thể co rúm, ần ần đè nén: "Con hại...Kiều Sâm không có mẹ, con thật sự có lỗi với cậu ấy..."

Toàn thân Sở Văn Tụ run rẩy, bà khàn giọng nói: "Sở Sở, con như vậy là đang giết chết trái tim mẹ đây."

Sở Sở cúi đầu không nói thêm gì nữa, Sở Văn Tụ mặt mũi âm trầm, nổi giận đùng đùng ngăn một chiếc taxi bên đường, rồi đi.

Sở Sở đứng ở cửa trường học trong chốc lát, lau sạch nước mắt trên mặt, cố gắng giữ vững hô hấp, bình phục tâm trạng.

Quay người lại liền nhìn thấy một thân hình cao cao đẹp đẽ đứng ở đầu phố, là Lục Xuyên.

Anh dựa dưới đèn đường, trong tay cầm một điếu thuốc lá, tàn khói lượn lờ.

Cứ đứng tịch mịch như vậy, không biết đã bao lâu.

Sở Sở nhìn anh, anh cũng đang ngắm Sở Sở, hai người đối mặt nhìn nhau khoảng chừng mười mấy giây.

Lục Xuyên ném đi tàn thuốc, dùng chân nghiền nghiền, sau đó nện từng bước chân lười nhát, rồi đi.

Mà Sở Sở vẫn đứng nguyên tại chỗ một hồi, cũng quay trở về trường học.

Mặc dù cả hai bóng lưng trầm mặc đối diện nhau rồi đi, nhưng không hiểu sao...tâm trạng Sở Sở....lại tốt hơn rất nhiều.

...

Trong phòng ngủ, các bạn nữ đều rất hoan nghênh Sở Sở, trong sinh hoạt cũng chiều cô cô, cho dù đại đa số thời điểm cô đều theo thói quen trầm mặc không lên tiếng, nhưng các bạn ấy cũng không trách móc.

Sau khi tắt đèn, ban đêm sẽ trò chuyện, Sở Sở bình thường cũng không tham dự, nhưng cô sẽ lắng nghe, nghe các bạn cùng phòng bắt quai rất nhiều về chuyện ở Nhất Trung, ví dụ như ân oán của Lục Xuyên và Kiều Sâm từ trước đến nay.

Hai người biết nhau từ lớp mười đã bắt đầu đối đầu nhau, hai gia đình một quân nhân một thương nhân nuôi dưỡng ra hai tính cách hoàn toàn khác biệt, một bên du côn lông bông, một bên hay xù lông nổi khùng, hai người học chung một lớp, lúc nào cũng bất hòa.

Lục Xuyên đi đâu cũng có thói quen trở thành lão Đại, mà Kiều Sâm vừa chuyển vào trường đã kéo bè kết cánh, tuyên bố muốn thống trị Nhất Trung, muốn rung chuyển vị trí "Đại ca" của Lục Xuyên.

Có điều...hiển nhiên không thành công.

Đã nhiều năm như vậy, Kiều Sâm lần lộn trở thành lưu manh vô lại. Mà Lục Xuyên như cũ vẫn là "Đại ca" Lộc Châu Nhất Trung.

Dường như anh trời sinh đã có khí chất thủ lĩnh.

Sở Sở còn nhớ rõ, Lục Xuyên từ nhỏ đã là vua đám trẻ, khi đó anh ở trong đại viện, cô ở trong một cái hẻm nhỏ đối diện chỗ anh, thấy anh suốt ngày dẫn một đám con nít đi khắp ngõ đông phố tây tán loạn, gây chuyện thị phi, bá đạo phách lối, giống như một Hổn Thế Ma Vương.

Mà Sở Sở trước giờ đều không dám tới gần bọn con trai đó, mỗi lần nhìn thấy bọn họ tới là cô lại chạy trốn thật xa, nếu tránh không được thì quay lưng lại chờ bọn họ rồi đi.

Thật ra có đôi khi trong nội tâm cô rất hâm mộ bọn họ, cô muốn đi theo bọn họ chơi, nhưng mà cô không dám.

Sở Sở còn nhớ rõ, đó là một buổi chiều có nắng tươi sáng, một mình cô ngồi xõm dưới bóng cây trước cửa nhà nhìn đàn kiến hết sức chuyên chú, không chú ý tới bên cạnh đang có người lặng lẽ đi tới gần.

Cậu bé cầm lấy cái cây nhỏ, đột nhiên hướng tới ổ kiến đâm một cái, bùn đất trong nháy mắt văng tung tóe ra ngoài, Sở Sở "A" thét lên chói tai một tiếng, té ngã trên đất, bùn đất văng vào trong mắt cô bé, cô bé khẩn trương nhắm chặt hai mắt lại, thất kinh thét lên chói tai, dùng sức xoa xoa hai mắt mình.

Lục Xuyên nhỏ tuổi nhưng bình vốn chỉ muốn làm chuyện xấu dọa cô nhóc, nhìn thấy đôi mắt cô đỏ bừng ngược lại dọa cậu bé hết hồn, cuống quýt chạy tới nắm lấy tay Sở Sở, thất thố nói: "Cậu đừng xoa, tuyệt đối đừng xoa! Tôi giúp cậu thôi một chút."

Cậu cũng mặc kệ sự phản kháng của cô bé, ấn lấy cái đầu nhỏ của cô, cứng rắn tách mí mắt của cô bé, phồng má hướng về phía mắt cô bé lung tung thổi loạn.

Đó là lần đầu tiên Sở Sở chứng kiến Lục Xuyên ở một khoảng cách gần, đập vào mắt cô đầu tiên chính là cái nốt ruồi nhạt nhẽo bên mắt trái của cậu, dịu dàng động lòng người, đẹp mắt đến cực điểm.

Một khoảng thời gian dài bất vô âm tính sau này, nốt ruồi nhạt nhẽo kia trở thành một kí ấn khó phai trong lòng Sở Sở.

"Thế nào rồi, còn đau không?" âm thanh của cậu bé nghe rất êm tai.

Sờ Sờ thử nháy nháy mắt, lại dùng hai ống tay áo lau lau để kích thích nước mắt chảy ra ngoài, liền tiếp lùi về sau mấy bước cùng cậu bé kéo dài khoảng cách.

"Thật sự xin lỗi." Lục Xuyên có chút luống cuống nói xin lỗi với cô: "Tôi không phải cố ý muốn khi dễ cậu, tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi."

Cậu thường xuyên nhìn thấy cô bé hay bị các bé trai nhỏ ở các vùng lân cận khi dễ, cảm thấy thật đáng thương, cho nên muốn làm quen với cô bé, bảo vệ cô bé.

Lục Xuyên bước vài bước tới gần chỗ cô bé: "Tôi tên là Lục Xuyên, cậu tên là gì?"

Sờ Sờ thề nhưng lại lùi về sau mấy bước phòng bị nhìn cậu, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xoay người chạy, còn vừa chạy vừa quay đầu nhìn xem cậu bé có đuổi theo mình hay không.

Đó là lần gặp gỡ bất ngờ đầu tiên của bọn họ, Sờ Sờ mang theo xấu hổ thẹn thùng chạy mất rồi, nhưng Lục Xuyên ở đây, vậy coi như cũng có quen biết, nhiều lần sau này, Lục Xuyên danh chính ngôn thuận vì cô bé mà ra mặt, đánh chạy mấy cậu nhóc hay khi dễ cô, nói đây là bạn tốt của tôi, về sau có Lục Xuyên tôi bảo vệ, các cậu ai dám tìm cậu ấy gây phiền phức, chính là cùng Lục Xuyên tôi đối đầu. Khi đó vóc dáng của Sờ Sờ so với cậu bé còn cao hơn, lại được cậu bé bảo hộ ở phía sau lưng, nhìn bóng lưng uy phong凛冽, trái tim tưởng chừng hạn hán khô khan đã lâu nghênh đón một cơn mưa rào, một gốc chồi non lên lên từ đất nhô lên.

Một đêm không mộng.

Sờ Sờ ở nhà ăn trường học ăn sáng xong, mang theo cái cặp cao bồi nhỏ, chậm rãi đi đến phòng học, giờ tự học buổi sáng còn chưa bắt đầu, trong phòng học tản ra hương vị bánh bao thơm ngon, có bạn học đang ngủ, có bạn đọc sách, tiếng nhạc, tinh thần không tốt.

Lương Thiên ngồi cùng bàn nhìn Sờ Sờ, kinh ngạc hô một tiếng: "Mùa thu còn chưa tới, sao cậu lại mang khăn quàng cổ vậy?"

Trên cổ Sờ Sờ quấn một cái khăn trắng, kéo lên cao che kín gò má và miệng cô.

Cô kéo khăn quàng cổ xuống thấp lộ ra cái mặt nhìn Lương Thiên. Lương Thiên thỉnh linh phát hiện gò má cô có chút sưng đỏ, dị thường rõ ràng.

"Bị...đánh?" Lương Thiên thấp giọng liên thanh hỏi tới: "Ai làm? Kiều Sâm ư?"

Sờ Sờ liên tục lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Chú."

Người đó rõ ràng là ba của cô, cô lại cố chấp gọi ông là chú.

Lương Thiên lo lắng kiểm tra khuôn mặt sưng đỏ của cô, đau lòng nói ra: "Sao có thể tùy tiện đánh người như vậy, còn đánh thành cái dạng này."

"Không...đau." Sờ Sờ ngồi xuống, đem cặp sách bỏ vào trong học bàn, kết quả sờ vào lại có một cái hộp thuốc nhỏ, lấy ra xem, là một lọ thuốc tiêu sưng.

Trong bụng cô kinh ngạc, nhìn nhìn xung quanh, các bạn cùng lớp trước sau như thường, không có kỳ quái nào.

Sờ Sờ cúi đầu quan sát lọ thuốc, vẫn còn mới, cũng chưa có mở ra.

Ai đưa?

Sờ Sờ nắm chặt cái lọ nhỏ, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu vẫn không có kết quả.

Trong lớp cô không có bạn bè, ai sẽ đưa thuốc cho cô?

Đúng lúc này, một âm thanh đột ngột vang lên, cửa trước phòng học lại bị một người đá văng ra, Lục Xuyên một thân quần áo đen phong lưu phóng khoáng đi vào phòng học, trực tiếp đi về phía Sờ Sờ, từ trong cặp lấy ra bình thuốc đưa cho cô.

Sờ Sờ phản ứng chậm một chút, không có nhận liền, không kịp chuẩn bị bị lọ thuốc đập vào mặt, bình thuốc lăn xuống.

Lục Xuyên mang về mặt không còn gì để nói nhìn cô.

Sờ Sờ cúi đầu che sống mũi vẫn còn đau nhức.

Bạn học xung quanh nở nụ cười: "Xuyên ca, không nghĩ cậu lại là kiểu bắt nạt nữ sinh như này."

Lục Xuyên nhặt bình thuốc lên, đoan đoan chính chính đặt lên bàn học của Sờ Sờ, quay lại mắng: "Bớt nói nhảm."

Anh đưa tay dè lên đầu Sờ Sờ, một đôi bàn tay, bắt lấy đầu cô lại giống như bắt bóng rổ.

"Đau lắm sao?" Anh hỏi.

Đây không phải rất rõ ràng rồi sao?

Sở Sở đem tay anh đẩy ra, căn răng không thềm để ý tới anh.

Lục Xuyên đem tay từ trên đầu cô dời đi, lại đem bình thuốc đẩy tới trước mặt cô: "Cầm lấy xoa mặt."

"Không." Sở Sở tức giận ngẩng đầu trừng anh.

"À, còn trừng tôi." Lục Xuyên cũng không tức giận, tay khẽ chống trực tiếp ngồi xuống bàn cô, nghiêng đầu nhìn cô.

"Cậu có biết không, cái trừng vừa rồi, nếu là nam, đủ để chết mười lần rồi."

Anh làm ra vẻ mặt uy hiếp: "Có sợ hay không?"

Lục Xuyên trước giờ vẫn bá đạo như vậy, Sở Sở không cam lòng yếu thế: "Lục,...cậu là đại ca...còn còn...là lưu manh sao?"

Cô nói nguyên một câu, lại lấp ba lấp bắp.

Lục Xuyên nghe vậy nhếch miệng cười, anh phá lệ rất thích nghe cô gọi họ của anh, Lục.

Bên trong chữ kia của cô không giống như người thường.

Lục Xuyên ý vị sâu xa hỏi: "Muốn tôi làm đại ca của cậu, hay nên làm lưu manh?"

Tác giả có lời muốn nói:

Xuyên ca lòng dạ vẫn hẹp hòi hơn nhiều.

Sở Sở sinh trước Xuyên ca mấy tháng.

Là tiểu tỷ tỷ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đứng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: IQ cao

"Muốn tôi làm đại ca của cậu, hay là nên làm lưu manh?" Khóe mắt Lục Xuyên cười câu dẫn.

Sở Sở ngược lên cùng anh đối mặt: "Lục, cậu còn nhỏ hơn mình."

Không thể trở thành một tiểu tử xấu xa.

Lục Xuyên nhướn mày quan sát cô, vóc người cao cao, làn da trắng bạch, mái tóc dài đen sẫm, răng uy vũ, rất giống một con thỏ trắng lớn.

"Con thỏ lớn, nhớ thoa thuốc."

Lục Xuyên từ trên bàn nhảy xuống, xoay người rời đi.

Sở Sở nói: "Không cần...cảm ơn, đã có rồi."

Cô từ trong ngăn bàn đem lọ thuốc tiêu sưng lấy ra, để cùng một chỗ với cái lọ của Lục Xuyên, hai lọ thuốc, cả nhãn hiệu cũng giống nhau như đúc.

Lục Xuyên quay đầu nhìn bình thuốc kia, thừa dịp Sở Sở không đề phòng, chụp lấy quăng ra phía sau, bình thuốc bay vọt nửa phòng học, vạch ra một đường cong, vũng vàng rơi xuống cái sọt rác phía sau phòng học.

Sở Sở...

Lục Xuyên đem lọ thuốc của mình bá đạo nhét vào tay Sở Sở, nói rất đương nhiên: "Vậy là tốt rồi."

Ngay lúc lọ thuốc bay vào thùng rác, Kiều Sâm một thân quần áo đen từ phía cửa sau phòng học đi vào, cậu không mang theo cặp sách, tựa hồ đã đến lớp từ sớm. Sắc mặt cậu âm trầm đến đáng sợ, mặt cũng sưng lên, hiển nhiên đêm qua đã bị Kiều Ngôn Thương đánh.

Sở Sở tuyệt đối chưa từng trách Kiều Sâm đối với cô không tốt, hay trách cậu khi dễ cô.

Hai năm trước, thời điểm khi mẹ Kiều Sâm chết, rất nhiều phóng viên chạy tới, Sở Sở lần đầu tiên nhìn thấy người anh trai cùng cha khác mẹ, là ở trên TV, cậu quý gối trên hành lang bệnh viện gào khóc.

Khi đó cậu mới học lớp mười, một thân mét tám cao to, cứ như vậy quý gối thẳng tắp trên sàn nhà, ôm đầu, thân hình co ro, khóc đến mức tê tâm phế liệt.

Hình ảnh thê thảm như vậy, kích thích Sở Sở nghiêm trọng, cô ngồi ngay trước TV ôm đầu gối của chính mình, cùng Kiều Sâm rơi nước mắt.

Kiều Sâm khóc vì mẹ cậu mất, còn Sở Sở là vì cậu mà khóc.

Tuổi tác của Sở Sở và Kiều Sâm không cách nhau nhiều lắm, chỉ nhỏ hơn cậu mấy tháng, mà lúc mẹ Kiều Sâm ôm Kiều Sâm ở trong ngực, Kiều Ngôn Thương lại đang cùng một chỗ với Sở Văn Tụ.

Hai đứa bé, một trước một sau ra đời.

Chồng ở bên ngoài vượt quá giới hạn, chính là căn nguyên khiến mẹ Kiều Sâm hậm hực, cũng chính là lí do mà Kiều Sâm căm hận Sở Sở, cô giành ba của cậu, hại chết mẹ cậu.

Hủy hoại gia đình của cậu.

...

"Bạn học Kiều Sở, em lên bảng làm bài tập đạo hàm này." Cô giáo số học đột nhiên kêu tên Sở Sở.

Sở Sở vừa rồi còn đang thất thần, không kịp chuẩn bị đã bị gọi tên, "A" một tiếng.

Giáo viên số học nghiêm nghị nhìn chăm chăm cô, thần sắc nghiêm trọng.

Lương Thiên vội vàng chỉ một bài đạo hàm trên bài thi số học cho cô nhìn.

Bài đạo hàm này, vừa vặn chính là bài mà Sở Sở làm sai.

Không đúng, phải nói là, đối với bài này Sở Sở không có khả năng đối phó.

Vừa rồi cô thất thần không nghe giảng, cho nên cô giáo cố ý gọi tên cô.

Lớp học yên tĩnh lạ thường.

Sở Sở cầm bài thi, dưới ánh mắt của mọi người, tâm tình hỗn loạn đi lên bục giảng, da đầu run lên từng đợt.

Đề bài đạo hàm này rất phức tạp, cần có đầu óc tinh táo và tư duy phân tích tốt.

Sở Sở bây giờ ngay cả đề bài căn bản cũng không làm được, nhìn đề bài lắt nhắt toàn chữ, đầu óc rối thành một mớ.

Làm không được.

Giáo viên tựa hồ đã đoán trước được, nặng nề vỗ vỗ vào bàn, trách mắng: "Em thử nhìn xem bài thi số học của mình được bao nhiêu điểm, thành tích kém như vậy, khi đi học vì sao còn không chịu để ý nghe giảng?"

"Em..." Sở Sở định nói lời xin lỗi, lại nghe giọng giáo viên chế giễu: "Em từ Thập Tam trung chuyển tới, ngôi trường kia tôi biết rõ, toàn tụ tập học sinh yếu kém, cho nên lên lớp không cần phải nghe giảng đúng không?"

Sở Sở không phản bác được, sắc mặt trắng đến đỏ bừng.

"Nhưng học ở Nhất Trung, ở lớp của tôi, không nghe giảng thì đi ra ngoài ngay!"

Giáo viên nghiêm nghị chỉ trích, Lục Xuyên ngồi hàng cuối cùng bị đánh thức, ngẩng đầu lên, trên mặt có mấy vệt đỏ hồng, là vết tích khi đi ngủ bị hằn lại.

Anh nâng lên cặp mắt nhấp nhem còn buồn ngủ, thấp giọng mắng câu: "Cộng lông gì đấy."

"Sở Sở bị giáo viên mắng." Trình Vũ Trạch thấp giọng giải thích.

Lục Xuyên ngẩng đầu, nhì thấy Sở Sở đáng thương đứng trên bục đen, cúi đầu khúm núm nghe mắng.

Cô thân cao, lúc này lại đứng trên bục giảng, da mặt mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ đến mức muốn chảy máu.

"Thành tích em vào lớp học này, vốn là đứng hạng chót, nói lời khó nghe thì lấy thành tích và trình độ của em căn bản không có khả năng tiến vào cái lớp học này, vào bằng cách nào trong lòng của em hẳn là biết rõ."

Sở Sở đương nhiên biết, là Kiều Ngôn Thương đưa cô vào lớp học hòa tiến này.

Giáo viên còn đang hùng hổ: "Nếu như em còn bảo trì thái độ học tập như trước, tỉ lệ thi đậu đại học của lớp này nhất định sẽ bị em kéo xuống."

Sắc mặt Lục Xuyên rất trầm, đôi mắt tinh mịch nhanh chóng kết băng, thanh âm trầm thấp mắng: "Nói nhảm."

"Em đứng bên cạnh, suy nghĩ thật kĩ, nghĩ thông suốt mới được về chỗ."

Sở Sở đỏ mặt, một người trợ trợ đứng một bên bực giảng, lưng khẽ khuất trong bóng tối, trông rất đáng thương.

Cô không phải không muốn cố gắng học tập, mà thật sự không có đủ lực, tư duy tính toán của cô yếu đến phát bực, khoa tự nhiên đối với cô mà nói, đặc biệt khó.

Lục Xuyên ngáp một cái, ung dung cử động tay, kéo dài giọng điệu lười nhác: "Cô, đề này để em, được không?"

Cô giáo thấy người gio tay là Lục Xuyên, trong lòng nắm chắc, gật đầu: "Vây được, bạn học Lục Xuyên lên làm bài này đi."

Lục Xuyên đứng dậy, biếng nhác đi lên bực giảng, lúc đi ngang qua bên cạnh Sở Sở, trực tiếp đem bài thi trên tay cô kéo lấy, ngáp một cái, bắt đầu nhìn đề bài.

Bạn học trong phòng bắt đầu bình luận, thì ra người này ngay cả đề bài cũng chưa xem đã trực tiếp đi lên bảng.

Độ khó của đề bài đạo hàm này không nhỏ, ngay cả mấy bạn học đứng đầu cũng có người làm sai.

Thành tích của Lục Xuyên, không tính là quá kém, luôn nằm trong top mười, thế nhưng anh thật sự có thể lên bảng mới nhìn đề, có thể giải tại chỗ sao?

Khả năng là không lớn lắm...

Kiều Sâm lạnh lùng nhìn anh, khó chịu hừ một tiếng, ôm tay xem kịch vui.

Lục Xuyên nhanh chóng nhìn lướt qua phần đề bài, đồng thời cầm lấy phần viết, suy nghĩ một lát, quay người viết công thức tính toán trên bảng đen.

Sở Sở cũng tò mò ngẩng đầu nhìn anh.

Mi tâm anh cau lại, con mắt sắc thâm thúy, khi thì ngẩng đầu lên, khi lại cúi xuống nhìn đề bài, ngón tay thon dài cầm phần viết lên bảng đen một đồng con số Ả Rập và ký tự La-tinh.

Chữ viết của anh, mạnh mẽ hữu lực.

Ba ba ba ba, phần viết tiếp xúc với bảng đen, xoạt xoạt rơi ra bụi phấn.

Viết càng về sau, anh dứt khoát không nhìn đề nữa, bỏ bài thi xuống, phần viết ngày càng nhanh, càng viết càng nhanh.

Rất nhanh, non nửa bề mặt bảng đen đã chỉ chít phần trình tự suy luận.

Cuối cùng anh dùng một dấu tương đương làm kết luận, xoay người, phần viết được anh quăng một đường quay trở lại hộp phấn.

Kết thúc một cách hoàn mỹ.

Giáo viên số học đầy kính mắt, nhìn một chút bài giải toán trên bảng đen, lại cầm lấy bài thi của mình nhìn qua.

"Đây là...đáp án chính xác." Giáo viên thưởng thức bài giải rồi nhìn Lục Xuyên: "Không tệ! Rất nhanh như vậy đã giải được bài rồi."

Vài nam sinh xung quanh kéo theo cả lớp cùng nhau ba ba vỗ tay: "Tốt! Tốt lắm!"

"Xuyên ca, lợi hại."

"Làm tốt lắm!"

Lục Xuyên đi xuống bực giảng, thời điểm đi ngang qua bên người Sở Sở trực tiếp nắm lấy tay áo của cô, dẫn cô về lại chỗ ngồi của mình.

Sở Sở hơi sững sờ, tùy ý để anh dắt đi, kéo xuống bực giảng.

Bạn học xung quanh phát ra tiếng cười ý vị sâu xa.

Giáo viên số học vội vàng gọi Lục Xuyên lại: "Em làm cái gì vậy? Cô không có ý định cho bạn học Kiều Sở xuống dưới."

Lục Xuyên mỉm cười một tiếng: "Cô giáo, đề đã được giải rồi, cô cũng không cần giữ lại trên bục để thị chúng chứ."

Nghe được hai từ "thị chúng", mắt Sở Sở lại đỏ lên, cúi đầu. Da mặt cô rất mỏng, không thích nhất chính là bị công chúng vây nhìn.

"Thị chúng cái gì?" Cô giáo tức giận nói ra: "Tôi phải giáo huấn bạn học này một lần, để cho em có còn dám thất thần không thèm nghe giảng ở lớp tôi nữa hay không?"

Sở Sở khe khẽ gật đầu, đỏ mặt nghiêm trang mà nói: "Tâm hồn dạy dỗ như vậy...thật rung động."

"Phốc!" Lòi vừa nói ra, cả lớp đều cười vang.

Nếu là người khác nói những câu này, khả năng là muốn oán hận cô giáo, nhưng mà bạn học Sở Sở nói chính là đang cất giấu tấm lòng chân thành dành cho cô giáo đây mà.

Tại sao lại có bạn học ngốc manh như vậy nhỉ!

"Được rồi! Đừng cười nữa!", giáo viên số học vỗ vỗ bục giảng, rồi nhìn về phía Sở Sở, giọng điệu gây khó dễ: "Nếu bạn học Lục Xuyên đã giúp em giải đề này rồi, thì em về chỗ ngồi của mình đi, lần sau không được làm như hôm nay nữa."

Sở Sở gật đầu.

"Đúng rồi, lúc tan học, đem đề bài này giải lại một lần nữa rồi cầm tới phòng làm việc của tôi."

Sở Sở lại gật gật đầu, như một con gà mổ thóc.

Một trận phong ba, đã được dọn dẹp như vậy.

Sở Sở không dám tiếp tục suy nghĩ lung tung, chuyên tâm nghe giáo viên giảng bài, mặc dù cô thật sự nghe không hiểu, nhưng vẫn muốn làm dáng tạo vẻ một chút.

Lương Thiên cười khê với Sở Sở: "Lục Xuyên rất trâu bò đấy."

Đề bài nhìn qua một lần, suy nghĩ mấy phút, đã có thể đem một đề bài có độ khó cao như vậy giải vô cùng trôi chảy.

Trình độ tư duy của anh nhanh nhẹn, người thường không thể so sánh được.

"Lục Xuyên xếp thứ tám trong lớp chúng ta, có điều cậu ấy lên lớp hầu như chỉ đi ngủ, không có cố gắng học tập." Lương Thiên nói: "Nếu như cậu ấy cố gắng một chút, lấy hạng nhất không thành vấn đề, không chỉ đứng nhất lớp, đứng nhất khóa cũng không thể không được."

"Tại sao...lại là thứ tám?" Sở Sở tò mò.

"Nghe bọn Trình Vũ Trạch nói, Lục Xuyên cảm thấy số tám là số may mắn."

"..."

Đầu óc thiên tài thật sự....tùy hứng quá rồi.

Duy trì thứ bậc hằng năm của mình, không tiến không lùi, Sở Sở cảm giác, chuyện này so với đứng nhất còn khó khăn hơn nhiều.

Sau khi tan học, Sở Sở gục xuống bàn làm đề bài đạo hàm kia, trình tự bài giải vừa nảy của Lục Xuyên, cô đã sớm quên rồi, bây giờ muốn giải lại bài này, có chút khó khăn.

Cô nhìn về phía Lương Thiên cầu cứu, thành tích của Lương Thiên cũng không tốt, về mặt lơ mờ.

"Thật ra, cậu có thể đi hỏi Lục Xuyên."

Sở Sở quay đầu nhìn Lục Xuyên một cái, anh đang cầm điện thoại, hình như đang chơi trò chơi với Trình Vũ Trạch ngồi cùng bàn.

"Cậu ấy...không được."

"Vậy cậu hỏi người khác thử, ví dụ như lớp phó học tập, hay đại biểu số học đấy."

Sở Sở nhú nhú hàng lông mày, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cầm lấy bài thi đi đến bên cạnh đại biểu môn toán, đại biểu số học là một bạn nam sinh đeo kính vóc người khá nhỏ, ngồi ngay phía trước Lục Xuyên.

Lúc cô nói chuyện, ánh mắt lúc nào cũng nhìn về nơi khác, không dám nhìn cậu ta.

"Bạn học Trần Chu, cậu có thể...giảng đề bài này giúp mình không?" Âm thanh Sờ Sờ nhu nhu vang lên, Lục Xuyên từ chiến trường của game Vương giả vinh quang lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía vẻ mặt nghẹn đỏ của Sờ Sờ đang xin bạn học giúp đỡ.

Trần Chu nhận lấy bài thi của Sờ Sờ, nhìn sơ qua, nói: "À, cái đề này à, vừa rồi không phải Lục Xuyên đã giải qua rồi sao?"

Sờ Sờ dừng lại một chút, ngượng ngùng nói: "Mình...đã quên rồi."

"Lục Xuyên! Lục Xuyên!" Trình Vũ Trạch cầm lấy di động, chân đạp đạp vào chân ghế của Lục Xuyên, không ngừng gọi tên anh: "Cậu đừng có ngốc thân nữa! Sắp chết rồi kìa!"

Lục Xuyên nắm lại điện thoại, không yên lòng đánh trận một lát nữa, rất nhanh đã bị đánh chết, anh dứt khoát ném điện thoại xuống, ôm cánh tay, ngēnh ngang ngồi trên ghế, không chớp mắt nhìn chăm chăm hai người phía trước.

"À, cái đề này, để mình nghĩ lại." Trần Chu cầm lấy giấy nháp, bắt đầu viết viết các bước trên mặt giấy, trong miệng còn lẩm bẩm: "Bài giải của đề này có một chút phức tạp, phương pháp của Lục Xuyên là ngắn gọn nhất, nhưng mà ý nghĩ của cậu ấy mình vẫn còn chưa rõ lắm, nếu không thì mình giải cho cậu một phương pháp khác, có khả năng hơi rối, không chắc là cậu có thể hiểu được không."

Đại biểu số học Trần Chu nói xong, tự lẩm bẩm giải toán trên giấy nháp, đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn không để ý đến Sờ Sờ đang mơ hồ bên cạnh.

Sờ Sờ ngẩng đầu một cái, liền đón tiếp ánh mắt của Lục Xuyên.

Anh nhìn Sờ Sờ ngoắc ngoắc tay, cười đến mức ý vị sâu xa.

Sờ Sờ khó khăn nuốt nước bọt, rút cục vẫn đi tới bên anh.

"Con thỏ lớn, không biết làm đề à?"

"Hả, ừm."

"Có muốn nhờ tôi giảng cho cậu không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chỉ số thông minh cao, thể lực tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một chọi một

Sờ Sờ nhìn thoáng qua bạn đại biểu số học đang hoàn toàn chìm đắm trong bài giải, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Phiền cậu, Lục."

Lục Xuyên cười cười, lấy ra bài thi số học từ trong ngăn bàn lộn xộn, bài thi của anh là một trang giấy nhẵn nhúm, trên bề mặt giấy hoàn toàn trống rỗng, một bài cũng không làm.

Anh tiện tay nhặt lấy cây bút trên bàn của Trình Vũ Trạch, viết thử một công thức, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Sờ Sờ, sờ lên cổ họng của mình, giọng nói khàn khàn: "Cổ họng bị khàn, cậu xích lại gần đây một chút."

Sờ Sờ nghe vậy, thoáng cúi người, xích lại gần Lục Xuyên.

Trình Vũ Trạch tròn mắt, lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ cô gái nhỏ này người ta nói cái gì cũng tin, chỉ là thiếu chút thông minh, nhưng cứ thế mãi, không phải sẽ bị tên Lục lưu manh chén ếp sít sao ư.

Sờ Sờ cúi người, những sợi tóc đen dài mềm mại giống như thác nước, rơi xuống trước mặt Lục Xuyên. Dầu gội đầu mùi chanh thơm ngát xông vào mũi anh, mặt anh không biến sắc hít vào vài hơi.

Sờ Sờ tranh thủ vén lại tóc ra sau tai.

Lục Xuyên hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần cầm bút viết trình tự lên giấy, kiên nhẫn giảng bài cho Sờ Sờ, tận sức viết ra từng bước từng bước một.

Sở Sở nhìn chữ viết mạnh mẽ của Lục Xuyên, ánh mắt thuận theo nhìn những ngón tay thon dài cùng khớp xương rõ ràng của anh, lại hướng mắt lên, là khuôn mặt rõ ràng của anh, lông mi hơi vênh, cùng với nốt ruồi nhạt như ẩn như hiện dưới mí mắt.

"Con thỏ lớn." Anh đột nhiên gọi cô.

Tìm Sở Sở nhảy thích một cái: "A?"

"Nếu cậu cảm thấy có hứng thú với tôi, chúng ta không ngại có thể trao đổi phương thức." Anh vẫn về mấy chữ cuối cùng, nói một câu đầy ý vị sâu xa: "Xâm nhập, giao lưu."

Tổng Cảnh ngồi hàng trước đang uống nước, nghe Lục Xuyên nói, nước trong miệng mãnh liệt phun ra ngoài, bị nghẹn đến nổi ho khan kịch liệt.

Lục lưu manh còn muốn cùng con gái người ta "xâm nhập, trao đổi" như thế nào vậy!

"Hà...không..." mặt Sở Sở lập tức đỏ lên, cấp tốc đem ánh mắt nhìn xuống đề bài, không dám nhìn loạn chỗ nào khác.

Lục Xuyên kiên nhẫn đem đề bài giảng lại đầy đủ một lần nữa.

Nhưng mà chân mày Sở Sở cứ liên tục nhíu lên, nghe có chút gian nan khó khăn.

"Không hiểu?"

Lục Xuyên dường như nhìn ra sự lúng túng của Sở Sở.

"Không hiểu chỗ nào?"

"Toàn bộ đều không hiểu."

Lục Xuyên đặt bút xuống, thở ra một hơi dài.

Sở Sở có chút áy náy nhìn anh, cẩn thận nói: "Thực xin lỗi, mình học toán...không tốt lắm."

"Không phải là không tốt lắm, phải là..." Lục Xuyên nói ra từng chữ một: "Vô cùng hỏng bét."

"A."

Lục Xuyên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói ra: "Trước tiên cậu đem đáp án của tôi chép lại một phần rồi cầm đến nộp cho cô giáo đi."

"A?"

"A cái gì?" ngữ điệu Lục Xuyên không cho phép phản kháng, "Tối nay tan học xong, tôi sẽ giảng lại bài này một lần nữa cho cậu."

"À!" Sở Sở gật gù đầu, cầm lấy bản giấy nháp, cúi đầu lấy toàn bộ trình tự bài giải của Lục Xuyên chép xuống.

Một tay Lục Xuyên đặt ở trên bàn, ngón tay thon dài câu được câu không di chuyển đầu bút.

Sở Sở chép phương trình hết sức chuyên chú.

Cô mang một chiếc kính cận màu đen, lúc viết bài, khuôn mặt dựa gần sát trang giấy, những sợi tóc đen nhu hòa rơi trên bàn học của Lục Xuyên.

Chiếc bút trong tay "lạch cạch" một tiếng, từ trên ngón tay Lục Xuyên rớt xuống bàn.

Năm giây sau đó, Lục Xuyên nhặt một sợi tóc nhỏ của cô lên xoa xoa, đặt ở trong lòng bàn tay, đem chơi tiếp.

Sở Sở hoàn toàn không có phát giác ra.

Khóe mắt anh câu dẫn, dư quang liếc về phía Trình Vũ Trạch, cậu ta khinh bỉ nhìn chăm chăm anh, dùng khẩu hình miệng nói với anh: "Bi ời."

Lục Xuyên một chút cũng không thêm để ý, cười nhẹ, ngón trỏ và ngón cái vuốt ve sợi tóc mềm mại của Sở Sở.

"Tốt rồi!" Sở Sở chép bài xong thì đứng bật dậy, sợi tóc theo đó thoát ra khỏi bàn tay anh, giống như chưa từng lưu lại dấu vết nào.

Tâm Lục Xuyên đột nhiên có chút ngứa ngáy.

...

Sở Sở bất an cầm đáp án mà Lục Xuyên đã giải đi nộp cho cô, may mà cô giáo cũng không còn làm khó gì cô nữa, dặn dò vài câu lên lớp nên lắng tai

nghe giảng, rồi bảo cô quay về phòng học.

Sở Sở đi ra khỏi văn phòng, nhìn đồng hồ thức lít nhít trên bài thi, lại nghĩ tới vừa nãy, anh vụng trộm chọc chơi tóc của cô.

Còn tưởng rằng cô không biết sao?

Sở Sở giả bộ bất động thanh sắc, thật ra tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Cô sờ mặt mình, hơi nóng.

Cô lấy điện thoại đi động ra, mở Microblogging, chọn một cái icon [con thỏ], nhấn đăng.

Một mình một người, quay đầu đối mặt với vách tường cười trộm.

Khanh khách cười xong, cô vừa quay người lại, liền nghênh tiếp đôi mắt sâu đen thâm thúy của Lục Xuyên, anh cúi người nhìn cô, trong ánh mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu.

"Làm gì thế?"

"Á!"

Không kịp chuẩn bị, Sở Sở bị hù dọa đến mức chân nhũn ra, đỡ tường, mặt trắng đỏ như muốn nổ tung: "Cậu làm gì...?"

"Tôi đến nhìn một chút, cậu có bị mắng không?"

"Không có...không có." Sở Sở đỡ tường đi chuyển chân, chạy như trốn về phòng học.

...

Lúc tan học, Kiều Sâm mang theo cặp của mình, cà lơ phát phơ ra khỏi phòng học, vừa tới hành lang liền nghe thấy vài nữ sinh bàn luận xôn xao: "Kiều Sở kia, là em gái của Kiều Sâm sao?"

"Đúng vậy mà, tất cả mọi người đều nói như thế."

"Có em gái bị bệnh tự bế mà còn khi dễ đến như vậy, cậu ta có còn nhân tính không?"

Tay Kiều Sâm nắm chặt thành quả đấm, các nữ sinh nhìn thấy Kiều Sâm đi lại, vội vàng im miệng, từng người tản ra.

Sở Sở vừa mới mang cặp lên chuẩn bị ra khỏi phòng học, nhìn thấy Kiều Sâm nổi giận dừng dừng đi về phía cô.

Sở Sở vô thức lùi về sau một bước, Kiều Sâm trực tiếp giữ lấy cổ tay thon dài của cô, đem cô kéo ra ngoài phòng học.

"Cậu buông ra." Sở Sở giãy giụa, Kiều Sâm càng gắt gao cầm lấy cánh tay cô, vừa lôi vừa kéo cô ra khỏi phòng, kéo xuống cầu thang, đi tới cái vườn hoa nhỏ trống vắng.

...

Bọn Lục Xuyên và Trình Vũ Trạch đang ở căn cứ bí mật của bọn họ-đỉnh lầu dạy học trên sân thượng, câu được câu không hút thuốc.

"Không nghĩ tới học sinh chuyển trường kia đã trưởng thành rồi, sau này chúng ta cũng không cần phải lo không mua được thuốc lá!" Trình Vũ Trạch nói.

"Nghĩ gì đó." Lục Xuyên mắng, "Cậu sai cô ấy thử xem."

"Bảo vệ như thế!" Trình Vũ Trạch cười sâu xa: "Có phải có ý tứ với người ta rồi không?"

Một nữ sinh mặc quần da ngắn và đai đeo, đầu tóc nhuộm màu khói đi đến, hỏi bọn họ: "Xuyên ca có ý tứ với ai thế?"

Cô ấy học lớp ba, tên Lê Dạ, từ nhỏ đã chơi cùng với đám người Lục Xuyên.

"Đó là một cô em gái nhỏ, quá khứ có quen biết." Lục Xuyên đốt điếu thuốc, cười nói: "Vô cùng ngốc, lại rất dễ bị bắt nạt, thật không hiểu mấy năm qua sống sót như thế nào?"

Trình Vũ Trạch nói: " "Em gái nhỏ" người ta đã trưởng thành."

"Tiểu tỷ tỷ được chưa." Lục Xuyên đổi giọng, nhìn ra tâm trạng có vẻ không tệ.

(*) mọi người nghĩ nên để tiểu tỷ tỷ hay chị gái nhỏ.

Đúng lúc này, Tổng Cảnh đứng cạnh hàng rào, hô lớn một tiếng: "Xuyên ca, tên họ Kiều lại gây chuyện."

Lục Xuyên hai ba bước chạy qua, thò đầu ra nhìn xuống lầu, chỉ thấy Kiều Sâm dắt lấy Sở Sở, đi về phía vườn hoa nhỏ.

Sở Sở cật lực giãy giụa, quần áo kéo tới mức bị biến hình, động tác của Kiều Sâm rất thô bạo, kéo cô đi về phía hoa viên.

Có không ít bạn học đã đuổi tới, nhưng bọn họ không dám ngăn cản Kiều Sâm, chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Lục Xuyên đem tàn thuốc quăng từ trên sân thượng xuống, xoay người hướng cầu thang chạy đi.

...

"Kiều, đừng...như vậy." Sở Sở không muốn cậu dắt mình kéo đi như vậy, khiến cho bạn học toàn trường chế giễu, cô cũng là người có sĩ diện mà.

Kiều Sâm lại không thèm để ý đến cô, nổi giận kéo cô đi về phía hoa viên, một tay nắm chặt cổ áo cô, kéo cô lại, hung tợn trừng mắt nhìn cô: "Có phải cô là người tung tin đồn khắp nơi, nói cô là em gái tôi, là con gái riêng của ba tôi, nói tôi bắt nạt cô, không có tính người hay không hả?"

Sở Sở tròn to hai mắt, hoảng hốt lắc đầu: "Không có..."

Cô sao có thể đem những chuyện này đi nói lung tung được.

"Cô không nói, mấy người kia làm sao biết được." Kiều Sâm hiện tại giống như một con báo giận dữ: "Kiều Sở, cô có mặt mũi không hả."

"Minh thật...không làm." Sở Sở tròn to hai mắt, liên tục lắc đầu, máy móc lặp lại: "Minh không làm!"

"Nếu bọn nó đã nói tôi bắt nạt cô, tốt lắm! Hôm nay lão tử sẽ cho cô thấy, cái gì gọi là bắt nạt." Kiều Sâm nói xong, giơ quả đấm lên hướng về phía mặt Sở Sở đập lên, Sở Sở khăn trương che đầu nhắm chặt mắt.

Đúng lúc này, một quả bóng rổ xoáy gió mạnh mẽ bay tới, đánh ngay vào cái ót của Kiều Sâm.

Một tiếng vang trầm đục.

Kiều Sâm bị nện vào đầu đến mức muốn lao đảo, bở nhào về phía trước, thấp giọng "Gào" một tiếng, quay đầu chửi ầm lên: "Ai con mẹ mày không có mắt vậy hả!"

Trên đường đá cuội có vài người nam có nữ có đi đến, mà cầm đầu, là Lục Xuyên.

Một tay anh giấu trong túi, nhướn mày, liếc xéo cậu, cười lạnh nói: "Tay thường ngày tron."

"Tao xxx mày!" Kiều Sâm buông tay Sở Sở ra, chạy tới nhặt quả bóng rổ lên hướng về phía Lục Xuyên đập tới, lại bị Lục Xuyên duỗi tay tiếp được, quăng qua bên cạnh, Trình Vũ Trạch vô cùng ấn ý chụp lấy.

Lục Xuyên nhìn qua Sở Sở chật vật bên cạnh, nụ cười trên mặt lạnh dần đi, nhìn Sở Sở vẫy vẫy tay: "Con thỏ, lại đây."

Sở Sở vội vàng lao đảo từng bước chạy về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên ôm cô về phía sau lưng mình, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía Kiều Sâm.

"Thời điểm lớp mười mới vào trường này, tao có từng nói qua hay không, ở lớp mình, nam sinh không được bắt nạt nữ sinh, hả?"

Kiều Sâm hung hăng nhìn chằm chằm anh: "Đây là quy định định của Lục Xuyên mày, tao chưa từng nói sẽ tuân thủ."

"Không tuân thủ?" Lục Xuyên cười lạnh một tiếng, thong dong chậm rãi nói: "Kiều Sâm, mày nghĩ kĩ rồi?"

Uy hiếp của anh, vô cùng có lực.

Bạn học vây xem đều thay Kiều Sâm mà toát mồ hôi hột.

Tính tình của Lục Xuyên không khá lắm, không phải lúc nào cũng có thừa kiên nhẫn, chọc tức anh, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Kiều Sâm chân chửi mấy giầy, không dám nói chuyện tự tìm đường chết.

Cậu cắn răng, trừng mắt nhìn Lục Xuyên, rồi chỉ vào Sở Sở phía sau, điên cuồng hét to: "Đây là chuyện của tao! Chuyện trong nhà tao, con mẹ nó mày quản làm gì!"

Lục Xuyên khề nghiêng đầu, dư quang liếc về phía Sở Sở một cái, nhàn nhạt kiên định nói mấy chữ: "Bởi vì lão tử, muốn quản."

Muốn quản.

"Mày quản được sao!" Kiều Sâm cắn răng nghiêng lợi nhìn anh chằm chằm: "Lục Xuyên, mày đừng ý vào quyền thế trong nhà mình, mà con mẹ nó có thể làm đại ca Nhất Trung, mấy anh em của mày, mới có thể nghe lời mày nói như thế?"

"Này! Họ Kiều!" Trình Vũ Trạch không nhịn được đứng ra nói: "Lời nói này, mày đừng quá xem thường người khác."

"Đúng vậy, Kiều Sâm, tao thấy chính mày mới là người dựa vào trong nhà có chút ít tiền, ở trong lớp hô mưa gọi gió tùy tiện bắt nạt người khác."

Lục Xuyên quay đầu nhìn bọn họ một cái, cả đám lập tức ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

"Kiều Sâm, nếu đã không phục, vậy chúng ta cứ theo quy định cũ mà giải quyết," Lục Xuyên giương cao cằm, nhìn về phía Kiều Sâm: "Một chọi một, đấu solo."

"Tới thì tới." Kiều Sâm đồng ý ngay lập tức, "Ông đây cũng không sợ mày."

"Thời gian, địa điểm, tao sẽ gửi qua điện thoại cho mày," Lục Xuyên tiếp tục nói: "Mày thắng, đại ca Nhất Trung, cho mày làm, nếu mày thua..."

Lục Xuyên quay đầu nhìn Sở Sở một cái, bình tĩnh nhấn mạnh nói.

"Ở trước mặt toàn bộ bạn học, nói xin lỗi với cô ấy, sau này cũng không được phép gây sự với cô ấy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bạn gái cũ

Lục Xuyên dẫn Sở Sở ra khỏi vườn hoa nhỏ, mấy người anh em đi cùng dùng ánh mắt ra vẻ đã hiểu rõ tạm biệt Lục Xuyên: "Đi đây! Xuyên ca, một lát gặp lại."

"Ừm."

Sở Sở cúi đầu đi về phía phòng học, Lục Xuyên theo phía sau lưng cô.

"Chờ tôi một chút, tiểu đáng thương."

Âm thanh của anh chút uốn lượn âm cuối, mang theo một chút ý tứ khinh bạc mà hàm xúc.

Sở Sở thả chậm lại bước chân.

"Lục, cậu không nên đánh nhau với Kiều Sâm."

Nói xong câu đó, cô dừng lại một chút, có hơi không xác định hỏi: "Có...có thể không?"

"Chuyện này cậu mặc kệ, không có quan hệ gì với cậu cả."

Tay Lục Xuyên rút trong túi, cùng cô đi trên hành lang, ánh trời chiều chiếu nghiêng lên mấy sợi tóc ngang trán anh, trong con mắt hiện lên mấy phần tàn ác: "Tôi con mẹ nó từ lâu đã nhìn tên đó không thuận mắt rồi."

Sở Sở còn muốn nói thêm gì đó, Lục Xuyên trực tiếp lờ cô kéo vào trong một phòng học trống rỗng không người, anh nhấc một chân lên, đem cửa phòng học đóng kín lại.

Tim Sở Sở nhảy lên mãnh liệt: "Cậu làm...cái gì!"

Lục Xuyên nghiêng nghiêng đầu nhìn về mặt hoảng sợ của Sở Sở, nở nụ cười: "Cậu đoán xem?"

Lục Xuyên nhìn cô, cười đến mức vô cùng hạ lưu.

Sở Sở vô thức lùi về sau.

Lục Xuyên từng bước ép sát, dồn cô đến bàn học bên cạnh, Sở Sở không thể lui được nữa, chỉ có thể cắn chặt răng, nhắm mắt lại, không dám nhìn vào anh nữa.

Lục Xuyên chậm rãi cúi người, dán sát vào cô, hô hấp gần trong gang tấc.

"Lục..." Sở Sở bị dọa đến mức âm sắc cũng thay đổi: "Minh vẫn chưa có chuẩn bị...tốt..."

Tay Lục Xuyên chậm rãi dời xuống, từ bên trong bàn học sau lưng Sở Sở, lấy ra một tờ đề thi số học nhăn nhúm, cầm đến trước mặt cô quơ quơ: "Cậu muốn chuẩn bị cái gì..."

"Ồ."

Sở Sở chớp chớp con mắt, sững sờ nhìn bài thi số học trong tay Lục Xuyên kia.

Hóa ra, chỉ là giảng đề, hình như cô....suy nghĩ nhiều rồi.

Mặt của cô thoáng chốc đỏ rần.

Miệng Lục Xuyên cười đầy vẻ xấu xa, cầm chiếc ghế bên cạnh kéo qua: "Ngồi."

Sở Sở nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Lục Xuyên đứng bên cạnh cô, cúi người, cầm bút trên bàn viết vài chữ lên trên giấy nháp.

"Kiến thức căn bản của cậu quá kém, cho nên trước tiên chúng ta bổ sung kiến thức đã, đề bài này, tôi sẽ đơn giản hóa nó một chút, rồi sẽ làm đề khác cho cậu, cậu chú ý một chút."

"Ừm."

Lục Xuyên nhanh chóng viết lên trên giấy nháp một loạt đầu đề, đồng thời vẽ một trục tọa độ và một đường cong vòng cung.

Sở Sở phát hiện, Lục Xuyên vẽ trục tọa độ đặc biệt thẳng ko khác gì dùng thước vẽ ra cả.

Anh lại viết thêm một công thức, đem bản giấy nháp đưa cho cô: "Dùng công thức này thay vào."

"Ừm."

Sở Sở một bên chăm chú xem đề, một bên bắt đầu vẽ các ký hiệu lên trên trục tọa độ của Lục Xuyên.

Lục Xuyên nhìn nhìn cô, sợi tóc nhu thuận vén sau tai, sợi lông tơ trắng nhỏ trên vành tai, cái gọng kính đen ngu dần che đi một gương mặt dịu dàng xinh đẹp động lòng người.

Ánh mắt của anh dời xuống, rơi vào quần áo trên người cô, áo sơ mi trắng quần jean, che đầy dáng người mỹ lệ, nhìn rất bình thường, lại vô cùng què mùa.

Càng nhìn, càng thấy vô cùng giống một con thỏ lớn ngốc hết chỗ chê.

...

Đề bài này không tính là khó, rất nhanh Sở Sở đã giải ra, về mặt mong đợi đưa bài cho Lục Xuyên kiểm tra.

Lục Xuyên hơi hốt quét qua một lần: "Ừm, đối phó được."

Sở Sở thở phào nhẹ nhõm, Lục Xuyên nhặt bút lên, viết xuống một đề bài.

Sở Sở nhận lấy vở, phát hiện ra đề bài này so với bài trước, khó hơn mấy phần.

Lục Xuyên đưa ra cho cô ba đề bài liên tiếp, sau đó giảng lại cho cô từng kiến thức một một cách cẩn thận, cuối cùng kéo bài thi đến: "Bây giờ nhìn xem đề bài này, cậu có thể làm được hay không?"

Sở Sở nhìn lại đề một lần nữa, mạch suy nghĩ được đã thông, ngạc nhiên ngẩng mắt lên, nhìn về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên mỉm cười ấm áp: "Có phải, rất thú vị không?"

Trong nháy mắt, cái cảm giác tâm ý tương thông đấy, rất kích thích.

Sở Sở gật gật đầu, cầm bút lên, nhanh chóng giải bài toán trên giấy nháp.

Tâm tình Lục Xuyên bỗng nhiên rất tốt.

Năm phút sau, Sở Sở đem đáp án mình làm ra đưa cho Lục Xuyên, còn có chút khản trương.

"Chỉ đối phó sao?" Sở Sở không thể chừa đợi được hỏi.

"A~~~~"

Sở Sở nắm chặt bút, nơm nớp lo sợ: "Sai rồi?"

Lục Xuyên lại phát ra một tiếng: "À~~~~"

"Làm sao thế?" Sờ Sờ lại gần, cẩn thận kiểm tra lại công thức bài giải của mình: "Hẳn là sẽ không sai."

Lục Xuyên nhìn bộ dáng chăm chú của cô, đột nhiên tâm động, nâng thân người qua, "Chụt" một tiếng, hôn lên khuôn mặt cô.

Toàn thân Sờ Sờ cứng đờ, đầu óc "Oanh" một tiếng nổ tung.

Trên gương mặt, còn lưu lại cảm giác đôi môi lạnh buốt của anh mới chạm qua.

"Soạt" mặt Sờ Sờ thoáng chốc đỏ bừng lên, vội vàng đứng dậy, lùi về sau nhiều bước, đụng phải từng cái từng cái bàn học sau lưng, phát ra từng tiếng vang ngọt ngào trầm nặng, đến mức làm eo Sờ Sờ đau nhức, thế nhưng hiện tại cô không lo được những điều này.

Vừa rồi, Lục Xuyên hôn cô! Giống như trong phim truyền hình, nam chính hôn nữ chính như thế, anh hôn cô!

Trong lòng Sờ Sờ, đột nhiên dâng lên cảm giác khác lạ dị thường trước nay chưa từng có, trong đầu tràn đầy những đám mây đủ màu sắc, rầm rầm rầm rầm nổ tung!

Huyết thái dương của cô nhảy dựng thỉnh thoảng, mặt đỏ như trái anh đào.

Lục Xuyên sờ sờ chính miệng của mình, cũng có chút sững sờ, anh thề, lúc làm chuyện này, anh không hề dự tính âm mưu gì, tất cả đều làm theo bản năng.

Anh ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn cô, đôi con mắt sâu xa sắc bén, cười hỏi: "Bây giờ...Chuẩn bị tốt rồi?"

Sờ Sờ bất chấp đau đớn ngang hông, mặt cô đỏ tới tận mang tai, vô cùng xấu hổ, cầm lấy bài thi, che thất lưng, xoay người chạy ra khỏi phòng học, hít một ngụm khí lạnh như bay xuống lầu, đến thao trường mới thả chậm bước chân, nổi lòng khó mà bình tĩnh được.

Rất nhanh sau đó, Lục Xuyên cũng mang theo túi quai chéo của anh, đi ra khỏi phòng học.

Một bên xa đơn cách đó không xa, bọn Trình Vũ Trạch vẫy vẫy tay với anh, Lục Xuyên đi về phía bọn họ, một đám người âm ỉ cãi nhau rồi khỏi trường.

Sờ Sờ ngồi ở một bên ghế dựa cạnh thao trường, sờ khuôn mặt đỏ rực của mình, trong tay còn đang nắm lấy bài thi của Lục Xuyên, trên bài thi là chữ viết mạnh mẽ của anh.

Tay cô run rẩy lấy điện thoại ra, ấn mở Microblogging, tay run rẩy biên soạn mấy chữ, click đăng bài:

[18:28, Không có!]

Cô vẫn không có chuẩn bị kỹ càng!

...

Một đám người đứng hút thuốc bên bờ sông, Trình Vũ Trạch phát hiện Lục Xuyên có điểm gì đó rất kì lạ, một tay anh cầm thuốc lá, tay kia sờ vào môi mình, một mình ngồi trên bờ sông, muốn cười, lại chịu đựng.

Giống hệt một người bị bệnh thần kinh.

"Xuyên ca, cậu mới cùng tiểu tử tỷ của cậu đi đâu đấy?" Trình Vũ Trạch tò mò hỏi.

"Quản nhiều vậy!" Lục Xuyên nhàn nhạt nói ra: "Điện thoại cho Kiều Sâm, hẹn tối thứ sáu này, ngay ngọn núi phía sau trường học."

"Được." Trình Vũ Trạch gật gù đầu, lấy điện thoại gọi cho Kiều Sâm.

Lê Nhược chọc chọc khuỷu tay của Tống Cảnh, tò mò hỏi: "Cô gái nhỏ vừa nãy, là đối tượng của Xuyên ca?"

Tống Cảnh cười hề hề, thần bí nói: "Bây giờ thì không phải, sau này... không nói chính xác được."

"A? Mình còn tưởng sau chị Dương Tích, Xuyên ca sẽ không thích ở bên người khác..." Lê Nhược còn chưa nói hết câu, đã bị Tống Cảnh dùng sức giật giật, bảo cô đừng nói nữa.

Lê Dạ nhìn Lục Xuyên đang hút thuốc, hiểu ý, vội vàng im bặt.

...

Cả đêm Sờ Sờ ở phòng học vẽ tranh.

Cô cảm thấy dường như thế giới của cô đang mở ra một lỗ hồng nhỏ, vô vàn màu sắc rực rỡ lập tức tràn ngập vào.

Mà những màu sắc này, là Lục Xuyên mang lại cho cô.

Cô căn bản không có cách nào thích ứng, vô pháp khống chế, cũng không tránh thoát được.

Lúc này cô đang cầm bút vẽ, đem toàn bộ sắc màu rực rỡ khuynh đảo trên giấy vẽ, chỉ có như vậy, nội tâm của cô mới có thể bình tĩnh được.

Ký túc xá tắt đèn, Thôi Hiểu lo lắng hỏi Sở Sở: "Nghe nói Lục Xuyên muốn đánh nhau với Kiều Sâm."

Sở Sở "Ừ" một tiếng.

"Bọn họ hẹn nhau ở đâu, cậu có biết không?"

"Không...rõ."

Thôi Hiểu "A" một tiếng, nghĩ thấy cũng đúng, nam sinh bọn họ có quy định riêng của họ, chuyện như vậy cũng không có khả năng sẽ nói cho nữ sinh biết.

Tâm trạng của cô có chút bất ổn.

Một cô bạn cùng phòng khác tên Tiết Đường Đường cười tủm tỉm nhìn về phía Thôi Hiểu: "Hiểu Hiểu, cậu đang lo lắng cho ai đó? Lục Xuyên, hay là Kiều Sâm?"

"Minh không lo lắng cho ai cả." Thôi Hiểu hừ một tiếng "Thật sự không thể hiểu nổi trong đầu nam sinh bọn họ đang nghĩ cái gì nữa, đánh nhau có thể giải quyết được vấn đề sao?"

Tiết Đường Đường gật đầu thật mạnh một cái, lại nhìn về phía giường của Sở Sở: "Sở Sở, có phải Lục Xuyên cậu ấy, thích cậu hay không?"

Sở Sở kinh ngạc: "Hà?"

"Minh cảm thấy Lục Xuyên giống như là thích cậu vậy." Tiết Đường Đường bát quái nói: "Lục Xuyên rất ít khi hẹn với người khác, xem ra hôm nay Kiều Sâm chọc giận Lục Xuyên thật rồi."

Thôi Hiểu thờ dãi một hồi, sâu kín nói: "Nhìn thấy Sở Sở, mình lại nhớ tới Dương Tích."

"Ai?" Sở Sở miễn cưỡng hỏi.

Thôi Hiểu ngồi bật dậy, cùng cô bát quái: "Dương Tích là bạn gái trước kia của Lục Xuyên, cô ta theo đuổi Lục Xuyên, Lục Xuyên đối với cô ta cũng không tệ lắm."

Tiết Đường Đường cũng hưng phấn ngồi dậy, leo lên đầu giường Sở Sở, bày ra dáng vẻ bà tám: "Nghe nói Dương Tích học cùng với Lục Xuyên từ tiểu học đến sơ trung, cơ bản mà nói là quen nhau rất tự nhiên, gia thế hai nhà tương đương, đặc biệt xứng đôi."

Nhất định là một cô gái... Đặc biệt ưu tú, Sở Sở phỏng đoán.

Tiết Đường Đường nói tiếp: "Dương Tích là kiểu con gái bắt lương điển hình, về học tập, vốn dĩ đặc biệt thông minh, thành tích cũng không kém, vô cùng xứng đôi với Lục Xuyên."

Thôi Hiểu còn bổ sung: "Lúc Dương Tích yêu đương với Lục Xuyên, năm lớp mười có đợt thi đấu văn nghệ ca hát tập kịch ở trường, Dương Tích đạt giải quán quân, Lục Xuyên cầm lấy một đóa hoa, lên khán đài, khiến cho toàn bộ hội trường sôi động, mình vẫn còn nhớ rõ đây! Trời ạ, hiện tại nhớ lại, cảm thấy tim thiếu nữ muốn nổ tung."

"Sau đó thì sao?" Sở Sở rốt cục nhìn không được hỏi.

"Năm lớp mười, gia đình Dương Tích ra nước ngoài, nghe nói..." Thôi Hiểu thấp giọng: "Tính Dương Tích vốn dĩ ham chơi, cuộc sống bên kia tràn ngập vàng son, sau đây hai người họ liền chia tay."

"Khoảng thời gian đó, tâm tình Lục Xuyên không tốt, cả người đều không có tinh thần gì, bọn mình nhìn thấy mà đau lòng thay."

Tiết Đường Đường một tay ôm ngực, buông tiếng thở dài: "Lục Xuyên không giống các nam sinh khác, lấy điều kiện của cậu ấy, mấy năm này nữ sinh theo đuổi cậu ấy, thật sự rất nhiều, có điều Lục Xuyên hình như luôn một lòng, cũng rất cố chấp... dường như rất khó để tùy tiện thích một người, bọn mình đều nghĩ cậu ấy đang chờ Dương Tích trở về."

"Sở Sở, mình nói với cậu những câu này, cậu có cảm thấy không vui không?" Thôi Hiểu lo lắng hỏi Sở Sở.

Sở Sở liên tục lắc đầu phủ nhận.

"Ừ, vậy thì tốt rồi, cậu với cậu ấy thân thiết như vậy, mình còn nghĩ rằng cậu thích cậu ấy rồi."

Sở Sở che giấu nói: "Lục đối với mọi người rất tốt...nhưng cậu ấy có khi lại nói mấy lời lưu manh, mình không thích..."

"Cậu ấy không phải đều đối tốt với mọi người đâu." Tiết Đường Đường cười sâu xa: "Đương nhiên, càng không phải đều lưu manh với tất cả mọi người."

"Cậu ấy đối xử với Dương Tích...như vậy sao?" Sở Sở hoang mang không hiểu được.

"Hai người bọn họ, mình đoán Dương Tích còn lưu manh hơn."

Sở Sở không nói, xoay người đi, đem mặt đối diện với vách tường, nhắm mắt lại, im lặng không nói lời nào.

Trong lòng, có một chút không thoải mái.

...

Rất nhanh, cô thâm trầm đi vào giấc ngủ.

Trong mơ, ánh nắng xuyên thấu qua tán cây in rợp bóng cây trên thảm cỏ xanh mướt.

Cặp sách của cô còn treo trên cây.

Dưới cây có hai người, một là Lục Xuyên, một người khác là nữ sinh, nhìn không rõ hình dáng.

Anh đang hôn cô ta.

Tư thế của Lục Xuyên rất bá đạo, giữ chặt cái ót của cô ta, nâng mặt cô ta lên, ép cô ta tiếp nhận nụ hôn cuồng bạo này.

Sở Sở từ xa nhìn bọn họ, có cảm giác trong lòng bị đánh một cái phảng phất rất đau, cô che lấy lồng ngực mình, hơi há mồm, miệng lớn thờ dốc.

Dường như, hít thở không thông.

Loại cảm giác này, trước nay chưa từng có.

Hoá ra, kiểu người không trọn vẹn như cô, cũng sẽ giống như những cô gái trên TV mong mà chiếm không được tình cảm của nam chính, sẽ đau lòng, sẽ khó chịu sao?

Gió lên bắt đầu nổi lên, bay lá tả tơi đầy đất, âm mắt Sở Sở đột nhiên trở nên mơ hồ.

Phút chốc, nữ sinh kia quay mặt lại, Sở Sở cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ hình dáng của cô ta.

Đúng lúc này, một sức mạnh to lớn bắt lấy cánh tay của cô, kéo cô ra khỏi giấc mộng.

Sở Sở bỗng nhiên ngồi dậy, bên ngoài cửa sổ, ánh sáng ban mai nhàn nhạt tiến vào rồi biến mất, cô bình phục hô hấp, tay xoa xoa lên trán của mình, dính dính, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Trong nháy mắt mở mắt ra, cô nhìn thấy người con gái mà Lục Xuyên đã hôn trong mơ.

Chính là cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Báo cáo Xuyên ca, tỷ tỷ thấy mộng xuân.

Xuyên ca bị bạn gái chặn bả đá.

Đối với Sở Sở, tuyệt đối sẽ là một trung khuyến... vô cùng vô cùng thê nô.

Lời của editor:

Edit chương này hậm hực dễ sợ hà.

Chờ ngày Xuyên ca thành trung khuyến thê nô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đụng ngã

Hoàng hôn ngày thứ sáu, Sở Sở ở trong nhà ăn của trường học ăn cơm tối, chuẩn bị trở về phòng tự học, mới vừa đi tới bồn hoa nhỏ bên cạnh lầu dạy học thì nhận được điện thoại của Thời Hiểu.

Trong điện thoại, âm thanh của cô ấy có phần rất gấp gáp: "Sở Sở, lúc tan học mình có nhìn thấy Lục Xuyên và Kiều Sâm một trước một sau ra khỏi trường học, tối nay có thể sẽ hẹn đi đánh nhau đấy."

Sở Sở ngẩng đầu lên, nhìn thấy bọn Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh đang chơi bóng trên bãi tập, nhưng lại không thấy Lục Xuyên ở cùng bọn họ.

Cô vội vàng cúp điện thoại, chạy chậm về phía thao trường, tới hàng cây xanh dọc theo thao trường thì dừng lại, chần chừ vài phút, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí đi lên phía trước.

Tống Cảnh chuyền quả bóng trong tay đi, giờ tay về phía Sở Sở gọi: "Tiểu Xuyên tầu."(*)

Tầu: chị dâu

Sở Sở đỏ mặt: "...Đừng gọi loạn."

Trình Vũ Trạch từ băng bóng rổ đi đến: "Tiểu tỷ tỷ, cậu có chuyện gì không?"

Sở Sở đã không còn muốn uốn nắn cách gọi loạn của bọn họ nữa rồi, vội vàng hỏi: "Lục Xuyên, cậu ấy...ở đâu?"

Tống Cảnh hỏi: "À, cậu tìm Xuyên ca, có chuyện gì không?"

Trình Vũ Trạch cười cười đẩy Tống Cảnh: "Tiểu Xuyên tầu tìm Xuyên ca, nếu có chuyện gì thì có thể nói cho cậu biết hay sao?"

Một đám nam sinh đều hiểu ý, một tràng cười hề hề không có ý tốt vang lên.

Sở Sở bị một đám người đùa bỡn như vậy, cảm giác không ổn lắm, gấp gáp đỏ mặt: "Cậu ấy...ở đâu vậy!"

Ý cười của Trình Vũ Trạch càng sâu: "Chúng tôi chỉ nói cho duy nhất một mình Tiểu Xuyên tầu biết Lục Xuyên đang ở đâu, cậu...muốn làm chị dâu nhỏ của bọn tôi sao?"

"Minh..." Sở Sở dừng lại một lát, dồn dập nói ra: "Minh không muốn Lục bị thương, Kiều Sâm từ nhỏ cậu ấy...luyện tập TaeKwonDo, cấp hai thi đấu đạt giải quán quân cả nước."

Sở Sở mất lượng lớn sức lực mới dứt quãng nói ra rõ ràng.

Bóng rổ trong tay Tống Cảnh rơi xuống đất, kinh ngạc nói: "Nhìn không ra đấy."

"Không...không thế nào." Trình Vũ Trạch có chút không thể tin được: "Kiều Sâm trâu bò như vậy? Tên đó tại sao chưa từng nói qua?"

"Trạch ca, làm thế nào bây giờ?"

Trình Vũ Trạch xoay người quay lại chỗ băng bóng rổ nhặt lấy cặp sách của mình lên, từ trong cặp lấy ra điện thoại gọi cho Lục Xuyên.

Sở Sở quay đầu nhìn về phía Tống Cảnh: "Hẹn ở đâu?"

"Bọn họ hẹn nhau ở..." Tống Cảnh nhìn bộ dạng nóng nảy của Trình Vũ Trạch, rốt cục vẫn tự quyết định: "Bọn họ hẹn gặp ở ngọn núi nhỏ phía sau trường học."

Sau khi Sở Sở quay người đi, Trình Vũ Trạch mới để điện thoại xuống, chậm rãi ung dung đi đến: "Tiếp tục chơi bóng nào."

"Đánh cái gì mà đánh, chúng ta còn không mau chạy tới giúp Xuyên ca hả?"

"Đi làm cái gì?" Trình Vũ Trạch cười một tiếng: "Đi làm bóng đèn sao?"

Tống Cảnh không rõ ràng cho lắm: "Xuyên ca sẽ bị đánh!"

Trình Vũ Trạch nhảy lên ném bóng, bóng tiến vào rổ, cậu quay đầu lại thoải mái nói: "Cậu cảm thấy Xuyên ca sẽ đánh không lại Kiều Sâm ư?"

"Không phải Sở Sở đã nói, Kiều Sâm học TaeKwonDo từ nhỏ?" Tống Cảnh không rõ chuyện gì: "Còn giành quán quân nữa."

Trình Vũ Trạch bình tĩnh mà lạnh nhạt nói: "Lục Xuyên lớn lên trong quân đội, từ nhỏ đã cùng đám lính kia luyện tập rèn luyện, nói thật, không cần biết là

chiến đấu kịch liệt hay quần nhau đơn giản, tuyệt đối có thể quét sạch toàn bộ trâu bò quỷ quái, chỉ là một cái quán quân TaeKwonDo, đối tượng lại còn là thanh thiếu niên, có thể so với Xuyên ca của chúng ta sao?"

"VẬY VỪA RỒI CẬU..."

"Già bộ." Trình Vũ Trạch cười xấu xa, nhìn đồng hồ trên tay: "Đánh nhau, bây giờ cũng đã xong rồi, vừa lúc để chị dâu nhỏ đi nghiệm thu thành quả."

Tổng Cảnh kinh ngạc nhìn Trình Vũ Trạch, lẩm bẩm một tiếng: "Cậu... đúng là lòng dạ khó lường."

...

Trời chiều dần ngã về phía Tây, Sờ Sờ không ngừng hút khí, chạy tới ngọn núi phía sau trường, tìm khắp sườn núi nhỏ, cuối cùng trên mặt sườn cỏ xanh dốc tìm thấy Lục Xuyên.

Anh nằm một mình trên sườn núi, một chân mở rộng, chân khác hơi cong, ánh trời chiều vẩy khắp toàn thân anh, mắt anh hơi lim dim, dường như đang ngủ.

Sờ Sờ che ngực bình phục hô hấp, đi về phía anh.

Nghe được âm thanh xào xạc của cỏ xanh bị dẫm đạp, Lục Xuyên nhảy bèn mở mắt ra, nhìn thấy Sờ Sờ đi đến trước mặt anh.

Thân ảnh cao gầy ngăn trở ánh nắng trời chiều, ngay trên gò má anh rú xuống một bóng râm.

Lục Xuyên hơi nheo mắt, kinh ngạc ngồi dậy: "Con thỏ lớn, sao cậu lại đến đây?"

Sờ Sờ nghiêng đầu quan sát anh, khoe miệng có chút sưng, xem ra là đã bị đánh.

"Mình muốn đến...nhìn một chút."

Lục Xuyên cười một tiếng ngả ngón: "Không yên lòng sao?"

Sờ Sờ cúi đầu nhìn đôi giày vải màu trắng của mình, rút cuộc vẫn gật đầu.

Lục Xuyên không chớp mắt nhìn Sờ Sờ, ý tứ sâu xa hỏi: "Lo lắng cho Kiều Sâm...hay là, lo lắng cho tôi?"

Đầu ngón tay Sờ Sờ quần quần vạt áo không ngừng: "Cậu...đừng hỏi mà."

Lục Xuyên cười cười, quả nhiên không hỏi nữa, hai người trầm mặc một lát, Sờ Sờ vụng trộm nhìn anh một cái, không nhịn được nói: "Có chỗ nào...bị thương nữa không?"

"Xem ra là không yên lòng cho tôi rồi."

Sờ Sờ vội vàng phủ nhận: "Không phải vậy!"

Lục Xuyên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình: "Con thỏ, lại đây ngồi."

"Mình không phải gọi là con thỏ." Sờ Sờ đi tới, ngồi bên cạnh anh, nhưng vẫn nhất định cùng anh bảo trì khoảng cách: "Cậu không thể...giống các bạn học khác....gọi tên bình thường của mình sao?"

"À, tên cậu là gì?"

"Mình là..."

Sờ Sờ nhìn vẻ mặt cười xấu xa của anh, biết anh lại đang đùa với mình, dứt khoát không thèm để ý đến anh nữa.

Lục Xuyên dịch chuyển người về phía cô vài tấc, Sờ Sờ liền hướng qua bên cạnh vài phân, cuối cùng bị Lục Xuyên trực tiếp bắt lấy cánh tay, không cho phép cô xê dịch ra nữa.

"Sợ cái gì? Tôi cũng đâu có ăn cậu."

Hai người cách nhau trong gang tấc, Sờ Sờ tâm hoảng ý loạn, hô hấp có một chút không trôi chảy.

Lục Xuyên buông tay cô ra, lại che che miệng của mình: "Mẹ nó, đau thật."

Sờ Sờ nghiêng đầu nhìn anh: "Cậu đánh thua rồi sao?"

Lục Xuyên hững hờ "Ừ" một tiếng: "Nhìn không ra, tên Kiều Sâm kia thật sự đúng là có tài."

"Cậu ấy có luyện TaeKwonDo." Sở Sở có hơi áy náy: "Mình nên nói sớm cho cậu biết, vài ngày trước không có động tĩnh gì, mình cứ nghĩ rằng...hai người sẽ không đánh nhau."

"Nói sớm cho tôi biết, sau đó tôi nhận thua với tên đó, chuyện này có thể sao?"

Sở Sở cảm thấy, khả năng không được lớn lắm, Lục Xuyên sẽ không dễ dàng nhận thua với người khác.

"Cậu sau này đừng nên như vậy...hành động theo cảm tính." Sở Sở nghiêm trang nói.

Lục Xuyên hỏi ngược lại: "Cậu cảm thấy tôi hạn với Kiều Sâm, là hành động theo cảm tính?"

Sở Sở biết rõ, anh đánh nhau với Kiều Sâm, là vì cô.

"Mình biết." Cô cúi đầu, nhỏ giọng đỏ mặt nói: "Thua cũng không sao cả, dù sao...nếu cậu ta quá phạm, mình sẽ đi báo với cô giáo."

"Cậu còn muốn mách giáo viên ư." Lục Xuyên bật cười một tiếng, giật giật lỗ tai Sở Sở: "Thật sự một một con thỏ lớn, ngốc chết được."

Sở Sở khẽ giật mình, vô ý thức dịch chuyển sang bên cạnh.

"Sở Sở, chơi với tôi một trò chơi." Lục Xuyên lúc nào cũng tìm được mấy trò gian trá: "Coi như báo đáp tôi vì cậu mà đánh nhau."

Sở Sở không hiểu: "Chơi trò gì?"

"Búa kéo bao."

"Trò này...vui lắm sao?"

"Người thắng hỏi một câu, người thua nhất định phải trả lời ngay, không cho suy nghĩ, không được nói dối."

Sở Sở suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

"Búa kéo bao!"

Vòng thứ nhất, Lục Xuyên ra bao, Sở Sở ra kéo.

"Hỏi đi." Lục Xuyên nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả: "Có cái gì tốt hiếm có, thì tận dụng thời cơ, tranh thủ hỏi đi."

"Trên người cậu, có chỗ nào bị thương hay không?"

Lục Xuyên khẽ mỉm cười: "Không có, tên đó muốn đánh tôi cũng không thể dễ dàng như vậy."

Vòng tiếp theo, vẫn là Sở Sở thắng.

"Cậu vì sao...lại muốn giúp mình?"

Sở Sở nghĩ mãi vẫn không thông nổi vấn đề này, thế giới này đối với cô mà nói, không có quá nhiều điều tốt lành, còn Lục Xuyên đối với cô mà nói, chính là một điều quá mức tốt đẹp.

Bất kể là trước kia, hay là hiện tại.

Anh đều bảo vệ cô.

Lục Xuyên nhìn Sở Sở, đột nhiên cười, lúc anh cười, khóe miệng câu dẫn lộ ra một cái lúm đồng tiền nho nhỏ ngay má, rất nhạt.

"Cậu chắc chắn, muốn biết đáp án?" Anh dán sát vào người Sở Sở, âm thanh cực kì hấp dẫn: "Biết rồi, cũng sẽ không cần sợ hãi nữa."

Hô hấp Sở Sở chậm lại, đột nhiên lùi bước, khiếp đảm, cô muốn biết, nhưng lại sợ sẽ biết rõ, cô không phân biệt được mảnh đất hoang vu chưa được khai phá tràn ngập sương mù quanh năm kia, đến khi sinh trưởng sẽ là hoa hồng long lầy, hay là anh tức lấy mạng người nữa rồi.

Sở Sở quay mặt đi, nói: "Vấn đề này...xem như hết hiệu lực."

Lục Xuyên cười nhẹ, lẩm bẩm: "Tiểu hèn nhất."

Không sai, cô là kẻ hèn nhất, cô co rút bên trong thế giới của chính mình, tựa như một con nhộng mua dây buộc mình, mặc kệ cô đã từng mong đợi, khát vọng một ngày nào đó, ánh nắng mặt trời sẽ đâm rách màng hắc ám, cô có thể phá kén ra, mở rộng đôi cánh mê người, nhưng mà...

Đây chẳng qua cũng chỉ là có lẽ...

Vòng thứ ba, Lục Xuyên thắng.

Về mặt Lục Xuyên cười đến xấu xa: "Đến phiên tôi, con thỏ lớn."

"Câu hỏi đi." Sở Sở rất sáng khoái.

"Câu có quen bạn trai không?"

Sở Sở liên tục lắc đầu.

Bạn trai, có nghĩ cô còn chẳng dám nghĩ đến.

Lục Xuyên kinh ngạc: "Không có? Tôi nhớ là trường cấp ba của cậu là thiên đường tình yêu không phải sao?"

Sở Sở bị cụm "thiên đường yêu đương" trong miệng anh chọc cho buồn cười, trước kia ngôi trường đó thật sự có rất nhiều cặp nam nữ sinh nói chuyện yêu đương. Ở vườn nhỏ, trong rừng cây, cô thường xuyên nhìn thấy các đôi tình nhân thân mật đi với nhau, nắm tay nhau, câu vai bả cổ nhau, thậm chí còn có ôm và hôn môi.

Mỗi khi nhìn thấy mấy cảnh ý loạn tình nhân thế này, Sở Sở kiểu gì cũng sẽ đỏ mặt tránh né. Nhưng mỗi khi đêm khuya thanh tĩnh, những cảnh tượng kiều diễm ướt át kia không không chế được cứ xuất hiện trong đầu óc của cô.

Có đôi khi, cô kim lòng không đành mà mong đợi, mong đợi một ngày sẽ có được một đoạn quan hệ thân mật, giống như trong phim truyền hình vậy, cô sẽ cùng một người con trai hôn nhau nồng nhiệt dưới trời mưa to.

Người con trai kia không cần phải quá đẹp trai, nhưng nhất định phải là người cô yêu sâu sắc.

Ý nghĩ này thường xuyên quấy nhiễu cô, nhưng cô biết mình là người đặc biệt, không có con trai nào thích người quái dị như cô.

Lục Xuyên hỏi Sở Sở: "Còn chơi nữa không?"

"Chơi."

Một ván này, Sở Sở lại thắng.

"Ván khí của cậu không tệ nhỉ, nghĩ cho kỹ, một ván cuối cùng."

Sở Sở quả nhiên nghiêm túc tự hỏi: "Mình hỏi gì, cậu đều...sẽ trả lời?"

"Vào trường mình hỏi thăm một chút, Xuyên ca của cậu lời đã nói, nhất định tin được."

"Vậy mình hỏi đây!"

Lục Xuyên rất hào sảng: "Hỏi."

"Có phải cậu còn đang chờ...đợi...Đương...Đương..."

Một chữ Tích đằng sau đó, cô không thể nào nói nên lời, lắp bắp "Đương" nửa ngày, cho đến khi nụ cười trên mặt Lục Xuyên dần dần thu lại, cô sáng suốt thức thời im miệng.

Trong phút chốc, Lục Xuyên lộ ra một nụ cười khinh bạc khê khàng, ánh mắt cũng rất sắc lạnh.

"Ai con mẹ nó nói cho cậu biết, tôi đang chờ cô ta?"

Sở Sở nháy nháy con mắt, yên lặng nhìn anh.

"Con thỏ lớn, cậu nhớ cho kỹ, Lục Xuyên tôi thích ai, mạng cũng có thể cho cô ấy. Nhưng nếu chia tay, sống chết tốt xấu, đều không có nửa điểm quan hệ gì với tôi, lão tử tuyệt đối không ăn cỏ nhai lại."

Ngữ khí của anh, rất quyết tuyệt.

"A."

"Chuyện vương vấn tình cũ như thế này, không phải là tác phong của tôi!"

"Ừm."

"Nhìn cậu dường như có vẻ không tin, có muốn tôi móc tim mình ra cho cậu xem hay không!"

Không phải là không tin! Mình rất tin tưởng! Cậu không cần móc tìm gì đấy, chuyện này quá máu tanh rồi!

Sở Sở khó chịu không lên tiếng.

Có lẽ cảm thấy giọng nói của mình không được tốt, bầu không khí trong nháy mắt có chút cứng nhắc, Lục Xuyên vì muốn hòa hoãn không khí, nhìn Sở Sở cười nói: "Cậu cũng có khả năng đấy."

"Hả?"

"Mới đến vài ngày, đã có thể tra ra nội tình bên trong."

"Mình không có..."

"Nói còn chưa được rõ ràng, còn muốn theo người ta nhiều chuyện...?"

...

Mặt trời chiều đã dần trầm xuống, gió lạnh thổi vù vù, xung quanh cũng dần tối đi, Lục Xuyên đứng dậy vỗ vỗ cái mông, sau đó duỗi tay về phía Sở Sở: "Đi."

Sở Sở không cầm tay anh, ngóc ngóc bò dậy, vỗ cò trên đùi, theo anh đi xuống núi.

Sắc trời càng ngày càng tối, Sở Sở không chú ý phía trước đang đi suột qua một nhánh cây, dưới chân vướng víu, lao đảo ngã về phía trước, vì vậy trong lúc bối rối vươn tay ra, tùy tiện ôm lấy Lục Xuyên ở phía trước.

Nhưng vẫn té ngã chổng vó.

Đồng thời còn kèm theo tiếng "Soạt" vang lên, là âm thanh ma sát quần áo.

Ngày hôm đó, Lục Xuyên mặc một cái quần thể thao, ở ngang hông là loại dây thun co giãn.

Mà Sở Sở lúc này đang nằm rạp dưới đất, cầm trong tay là cái quần của Lục Xuyên, cô vừa ngẩng đầu lên, dưới ánh trắng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chứng kiến hai cái bắp đùi thon dài, cảm giác vô cùng có cơ bắp, vô cùng có sức lực.

Lại đi lên một chút, ở giữa hai chân là một cái quần lót tứ giác in hình phim hoạt hình, vây lấy hai cái mông căng tròn hai bên.

!!!!!!

Cả người Sở Sở lúc này đều là Sparta!!

Lục Xuyên nhắm mắt lại, giữ lấy hô hấp sâu nặng, cố gắng làm cho bản thân mình trấn định trở lại, ấn nhắc đè nén giọng nói: "Con thỏ lớn, xem ra cậu muốn....chịu trách nhiệm với tôi."

Tác giả có lời muốn nói:

Báo cáo Xuyên ca, Con thỏ lớn muốn phun máu mũi.

Editor có lời muốn nói:

Móa....Quần lót in hình hoạt hình...Moahhh hahahaha

Xuyên ca, ca ca cũng quá là đáng yêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thật xin lỗi

"Thật thật thật....thật xin lỗi."

Sở Sở vội vàng hấp tấp đứng lên, quay lưng lại, che đi ánh mắt của mình: "Mình không phải cố ý!"

"Ngược lại tôi còn đang hy vọng cậu cố ý!"

Lục Xuyên kêu lên một tiếng đau đớn, kéo quần mình lên mặc lại, quay đầu nhìn thấy Sở Sở vẫn còn đang che hai mắt, cô nàng nhũn chặt lông mày, thấp giọng thì thào: "Xong rồi, không biết...có bị đau mắt hột hay không nữa."

Lục Xuyên nâng trán, lão tử đây rõ ràng là băng thanh ngọc khiết, con mẹ nó chứ đau mắt hột.

Anh buộc lại dây lưng, Sở Sở còn đang dậm dậm chân, tâm ý đang còn hoảng loạn.

"Con thỏ." Anh gọi cô một tiếng.

Sở Sở dè dặt quay đầu lại, híp mắt to nhìn anh, Lục Xuyên vẫn là Lục Xuyên, vẫn chưa biến thành đại quái vật.

"Ngã bị đau?" Lục Xuyên đi qua, sờ sờ vớ vớ vạt áo và bùn đất dính trên đồ cô.

Sở Sở chỗ nào còn biết có bị đau hay không đau, cả người bây giờ chỉ muốn bay đi khuất luôn cho rồi.

Hiện tại trong đầu cô, đều toàn là hình ảnh cái chân dài trần truồng kia của Lục Xuyên, cùng với cái mông và cái đùi không thể nói thành lời.

Vừa nghĩ đến...

Cô cảm thấy cái mũi hơi ngứa ngứa, vung về dùng ống tay áo chà qua chà lại, lau ra một tay áo dính đầy máu.

"Á!"

Lục Xuyên giữ lấy mặt cô, không nói gì nhìn cô.

Sở Sở luống cuống lấy tay bóp chặt chóp mũi mình cầm máu, mặt nâng lên ngửa về phía bầu trời.

Lục Xuyên lấy trong cặp ra khăn giấy, đi tới, một tay vuốt nhẹ cái ót cô, tay kia cầm giấy ấn cái mũi giúp cô.

Đầu ngón tay anh hơi thô, bóp chặt cái chóp mũi lạnh buốt của cô, cảm giác sờ vào phá lệ mềm mại sâu sắc.

Sở Sở để tùy ý anh bóp mũi mình, không kim được lòng ngẩng đầu nhìn anh.

Bên dưới ánh trắng sáng trong, mi tâm anh cau lại, ngưng mắt dõi theo ánh mắt cô, thâm thúy mà trầm tĩnh.

"Lục, mình muốn hỏi...một vấn đề."

"Hử?"

"Quần lót của cậu, vì sao...lại có hình một con thỏ trắng?"

...

Sở Sở trở lại ký túc xá, phát hiện trong phòng thiếu mất một người, Thòi Hiểu vẫn chưa về.

Ánh trăng non ngoài cửa sổ, trong vắt thanh tĩnh.

Đường phố lạnh lùng trống vắng, Kiều Sâm ôm bụng, chậm rãi đi, mỗi bước đi đều có phần gian nan.

Vóc dáng cậu cao 1m85, thân hình cao lớn, mặc một chiếc áo cổ tròn cùng cái quần bảy tấc, khỏe mắt và khỏe môi đều có máu động, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đáng vẻ bề ngoài anh tuấn của cậu.

Một bên tiệm thuốc, Thòi Hiểu nhìn thấy cậu, liền vội chạy tới, lại cách cậu khoảng vài mét thì dừng lại.

Trong mắt Kiều Sâm không có cô ấy, cậu đi về con phố cuối cùng, trực tiếp bỏ rơi cô.

Thòi Hiểu cắn môi dưới, đuổi theo: "Kiều Sâm, cậu thế nào rồi?"

"Liên quan gì đến cậu?" âm thanh Kiều Sâm hơi nặng nề, tăng nhanh bước chân.

"Mình có mua thuốc cho cậu." Thòi Hiểu nhanh chóng đem một cái túi đưa tới: "Có thuốc tiêu sưng, ban đêm cậu xoa lên, ngày mai chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều."

Bước chân Kiều Sâm dừng lại, nghiêng mặt qua, nhận lấy túi thuốc.

Trong lòng Thòi Hiểu vừa mang một chút vui mừng, nhưng mà, một giây sau, Kiều Sâm đem cái túi ném vào ngay thùng rác bên cạnh, thấp giọng quát: "Dùng thuốc để lấy lòng tôi, có phải cậu đã sớm cho rằng, lão tử sẽ thua không!"

Thời Hiểu không nghĩ tới cậu sẽ đột nhiên nổi giận, cô kinh hoàng không thôi, liên tục lắc đầu phủ nhận."

"Mấy người đều cảm thấy Lục Xuyên mạnh hơn tôi. Trong mắt các người, ông đây cái gì cũng không bằng cậu ta, thành tích không bằng, lẫn lộn không bằng, ngay cả đánh nhau, cũng không đánh lại cậu ta!"

"Không phải mà Kiều Sâm!" Thời Hiểu lớn tiếng nói: "Trong mắt mình..."

Lời nói còn chưa dứt, Kiều Sâm đã tăng nhanh bước chân, giận giữ rời đi.

Cô ấy ngấm nhìn bóng lưng cậu, kinh ngạc nói hết câu: "Trong mắt mình, cậu là tốt nhất..."

Thời Hiểu đứng một lát, rồi cuộc vẫn nhặt cái túi lên, đuổi theo cậu.

"Kiều Sâm, cậu có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Kiều Sâm không kiên nhẫn nheo mắt nhìn cô: "Cậu có thấy phiền không hả?"

Thời Hiểu chạy chậm đuổi theo cậu: "Bây giờ cậu mà về nhà trong bộ dạng này, phụ huynh trong nhà sẽ nghi ngờ."

"Ông đây không về nhà." Kiều Sâm tiếp tục đi về phía trước: "Không có nhà."

"Vậy cậu đi đâu, quán net sao?" Thời Hiểu truy hỏi: "Bây giờ trạng thái của cậu không được tốt, đừng đi net, cậu trước tiên đến bệnh viện kiểm tra xem thử, sau đó mình đưa cậu trở về được không?"

"Cái dáng vẻ lải nhải này của cậu phiền thật đấy, so với mẹ tôi còn..." Kiều Sâm sững sờ mấy giây đột nhiên dừng lại, liếc mắt, tiếp tục đi về phía trước không để ý tới cô ấy.

Thời Hiểu lấy túi thuốc trong tay, nhất quyết không buông đi theo phía sau Kiều Sâm.

Sau khi qua hai cái quảng trường, Kiều Sâm cuối cùng cũng dừng bước, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, quay đầu lại trầm giọng hỏi: "Cậu có dám, cùng lão tử đi mướn phòng khách sạn không?"

Thời Hiểu dừng chân lại.

Nhanh nhẹn bước chân vào đại sảnh khách sạn, Thời Hiểu gắt gao nắm chặt lấy túi thuốc, đỏ mặt không nói lời nào.

Kiều Sâm đủ tuổi trưởng thành, cầm lấy thẻ căn cước đưa cho nhân viên trước sảnh.

Nhân viên phục vụ đưa một cái chìa khóa mở cửa phòng, Kiều Sâm cũng không thèm nhìn đến Thời Hiểu, trực tiếp đi đến thang máy.

Thời Hiểu do dự một hồi lâu, rồi cuộc vẫn phải đi theo.

Trong nháy mắt khi cửa thang máy đóng kín, mặt cô đỏ như muốn nổ tung.

Đó chính là người con trai cô ấy thầm mến đã lâu, ngay từ đầu năm lớp mười, cô ấy đã thích cậu, thích tính khoe khoang ương ngạnh của cậu, thích tính khí động chút là phát hỏa của cậu, thích cậu cứ khẩu thị tâm phi,...

Thích tất cả của cậu.

Cửa phòng mở ra, Kiều Sâm đi vào, miễn cưỡng lão đảo ngã xuống giường, rơi vào trong chăn bông mềm mại, dường như rất mệt mỏi.

"Cạch" một tiếng, Thời Hiểu nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Chiếc giường lớn trong phòng, khiến cho tâm ý cô hoảng loạn không kết cấu, vừa nghĩ tới chuyện tiếp theo sẽ phát sinh, mặt cô nóng đến mức muốn thiêu đốt.

Kiều Sâm ngã xuống giường, nhắm mắt lại, rất nhanh, tiếng hít thở trở nên đều đặn.

Giống như, cậu, đang, ngủ.

Thời Hiểu nhìn bộ dáng ngủ say của cậu, tâm tình đang nhảy loạn cuối cùng cũng dần yên tĩnh.

Cô ấy lấy bình thuốc trong túi ra, mở nắp bình, một mùi thuốc Đông y thơm ngát xông vào mũi.

Thời Hiểu ngồi cạnh giường, nhẹ nói: "A Sâm, mình xoa thuốc giúp cậu được không?"

Cô gọi cậu là A Sâm, ngược lại khiến cho bản thân cảm thấy ngại ngùng.

Cô dùng ngón út lấy một chút thuốc mỡ màu trắng, cúi người, nhẹ nhàng xoa vào khóe mắt của Kiều Sâm.

Ở mỗi nơi sưng đỏ trên mặt, cô ấy đều tỉ mỉ cẩn thận xoa thuốc cho cậu.

"Có phải mát lạnh lắm đúng không, mình cố ý mua loại này, bôi lên sẽ cảm thấy thoải mái." Thôi Hiểu thấp giọng nói: "Có điều ngày mai cậu nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra một chút, mình có thể đi cùng cậu."

Kiều Sâm đã ngủ say, không để ý tới cô ấy, một mình cô lẩm bẩm một hồi lâu.

Cô nhìn đồng hồ, ai một tiếng: "Muộn vậy rồi sao, cửa chính ký túc xá sắp đóng rồi."

Ánh mắt chuyển qua khuôn mặt Kiều Sâm, cậu nói thuê phòng, thật ra cũng chỉ là muốn tìm một chỗ trụ lại mà thôi, căn bản không định phát sinh chuyện gì cùng cô, chỉ là cô nghĩ nhiều rồi.

"Kiều Sâm, cậu vì sao không trở về nhà vậy?" cô nằm sấp một bên giường, miệng lẩm bẩm: "Cũng không thể suốt ngày ở khách sạn được, vẫn phải về nhà."

Cô ấy để thuốc trên tủ đầu giường, sau đó lấy trong túi xách ra giấy note và cây bút, viết vài chữ, dán lên trên hộp thuốc.

Cuối cùng quay đầu nhìn qua Kiều Sâm: "A Sâm, mình đi đây."

Cô ấy đứng lên, tắt hết các đèn, căn phòng trong nhất thời tối đi.

Thôi Hiểu xoay người đi vài bước, dường như nhớ ra cái gì, ánh mắt nổi lên vài tia gọn sáng, cuối cùng vẫn quay trở về.

Cô rũ mắt xuống, nhìn Kiều Sâm, đỏ mặt thấp giọng hỏi: "A Sâm, mình có thể hôn cậu được không?"

Cậu không nói gì, khuôn mặt yên tĩnh ngủ.

"Mình muốn hôn cậu, từ rất lâu rồi."

Thôi Hiểu cúi người, dựa vào cậu thật gần, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, xích lại gần thêm chút nữa, hương vị thuốc về mình cậu đập vào mặt cô.

"Cậu không nói lời nào, chính là đáp ứng rồi đấy."

Thôi Hiểu nhắm mắt lại, ở ngay gò má cậu nhẹ nhàng ấn môi xuống một nụ hôn, tựa như chuồn chuồn lướt nước, lại nhanh chóng rời đi.

Ngoài cửa sổ, một trận gió đêm thổi qua, lay động rèm cửa sổ.

Thôi Hiểu rời khỏi gian phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, một mình tựa lưng vào vách tường ngoài hành lang, mặt đỏ bừng giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu, nỗi lòng khó bình ổn được.

Trong phòng, dưới ánh đèn u ám, Kiều Sâm chậm rãi mở mắt ra, nhìn trần nhà, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén.

"Cần nhẫn nại nhai." Cậu chậm rãi mở miệng: "Thật ồn ào."

Cậu đứng dậy, thấy được giấy ghi chép trên bình thuốc: "Sáng ngày mai nhớ thoa thuốc nhé! Tỉnh rồi thì gọi điện thoại cho gia đình đi, nếu không trong nhà sẽ lo lắng cho cậu."

Kiều Sâm tiện tay ném tờ giấy ghi chép đi, nằm lại trên giường một lần nữa, lẩm bẩm: "Còn có chỗ nào là nhà!"

Cậu chậm rãi nhắm mắt lại, đưa tay, phủ lên gò má, tựa hồ còn đang lưu lại cảm giác nóng hầm hập của đôi môi cô.

Không tự chủ mà cười ra tiếng: "Có ngốc hay không hả?"

Thích dạng người như tôi, cậu có ngốc hay không?

...

Một đêm không mộng, sáng sớm gày hôm sau.

"Thật sự xin lỗi!"

Kiều Sâm mặt mũi bầm dập, khí thế hung hăng đi tới trước bàn Sở Sở, hung thần ác sát nhìn cô hô to: "Thật sự xin lỗi!"

Hù dọa cho cây bút trong tay Sở Sở run một cái, vạch một đường vẽ sai lệch.

Không chỉ mỗi mình Sở Sở, bạn học cả lớp đều bị dọa đến mức ngừng hết động tác trên tay, nhìn vào bọn họ.

Kiều Sâm đứng trước mặt bạn học cả lớp, xin lỗi Sở Sở, đây là lời đánh cuộc của cậu và Lục Xuyên.

Vậy có nghĩa là Lục Xuyên thắng.

Vậy mà Sở Sở đã lo lắng cho anh rất lâu.

Cô vội vã đứng lên đáp lại Kiều Sâm: "Không...không sao cả."

Kiều Sâm xoay người rời đi, nửa điểm thành ý cũng chẳng có, dù sao cậu đã làm xong lời hứa, cậu cũng không cảm thấy mình làm gì không tốt, vẫn như cũ, hận Sở Sở, hận đến thấu xương.

"Cái đó!" Sở Sở gọi cậu lại, lấy từ trong bàn học ra lọ thuốc tiêu sưng đưa cho Kiều Sâm: "Xoa mặt."

Kiều Sâm quay đầu lại nhìn lọ thuốc kia, mặt liền biến sắc, cầm lấy trực tiếp ném đến một góc phòng học, hung ác rống to: "Con mẹ nó nói cho cô rõ, ông đây hiện tại vẫn rất chán ghét cô, vô cùng chán ghét! Hận không thể khiến cô mau chết đi! Không cần làm ra vẻ giả bộ đáng thương, ông già hiện tại cũng không ở đây, cô giả bộ cái rắm gì?"

"..."

Đúng lúc này, phía sau phòng học vang lên một tiếng cực lớn, Lục Xuyên cầm bàn học phía trước mặt hất lên, chỉ vào Kiều Sâm, tức giận quát: "Mày đem thuốc nhặt lên cho ông đây!"

Kiều Sâm mặc dù bị Lục Xuyên đánh cho một trận, nhưng khí thế lại không giảm đi một chút nào.

"Mẹ nó tao không nhặt! Mày đến đánh tao đi! Đến đi!"

"Mày cho rằng tao không dám ở trường động vào mày có phải không!" Lục Xuyên nói vô cùng khí thế, hung hăng đi tới chỗ Kiều Sâm.

Sở Sở nhanh mắt, lập tức chạy tới nhặt bình thuốc lên, ngăn phía trước Lục Xuyên.

Lối đi ở phòng học rất nhỏ hẹp, chỉ có thể chứa một hai người đi qua, lúc này Sở Sở ngăn trước người Lục Xuyên, ngược lại khiến anh không thể tiến lên trước được.

"Lục, chỉ là một chai thuốc mà thôi, không có...không có vấn đề!"

"Đó là chai thuốc tôi đưa cậu."

Lời của editor:

Ông Sâm mà cứ khô khan như vậy thì FA mãi đi nhé O_O

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đại hội thể dục thể thao

"Cô cút ra! Tôi đây không cần cô cô ngăn cản!" Kiều Sâm ngang ngược trừng mắt nhìn Sở Sở: "Giả vờ cái rắm gì!"

"Xem ra còn chưa giáo huấn mày đủ, hôm nay anh trai mày dạy mày cách làm người như thế nào."

Lục Xuyên nói xong, trực tiếp vượt qua Sở Sở, thuận tay bẻ cái chân của một cái ghế sắt bên cạnh đi về phía Kiều Sâm.

Các bạn học nữ che miệng thét lên, mấy nam sinh vội vàng chạy tới giữ chặt Lục Xuyên.

"Xuyên ca, đừng xúc động!"

"Đang ở phòng học đây."

Lục Xuyên lớn lên cả người toàn cơ bắp không phải công toi, chỉ vài phút đã tránh được đám nam sinh.

Anh mang theo cái ghế hừng hực đi tới phía Kiều Sâm, Kiều Sâm cũng không thêm tránh, không chút sợ hãi nào.

"Mày có bản lĩnh thì nện đi! Hướng ngay đây mà nện!" Cậu chỉ chỉ đầu mình: "Chết mà có thể kéo theo một Lục Xuyên chôn cùng, cũng không lỗ gì."

Lục Xuyên đích thật đã bị cậu làm cho tức giận, cầm chặt cái ghế, giờ tay về phía Kiều Sâm đập tới.

Bạn học nữ trong lớp sợ hãi kêu to, nhao nhao quay đầu qua chỗ khác, che mắt không dám nhìn.

Lại đúng lúc này, một bàn tay mềm nhũn nắm lấy cổ tay Lục Xuyên.

Lòng bàn tay thịt thịt, lạnh băng, nhưng rất nhu hòa.

Bàn tay không có chút khí lực gì, nhưng lại sít sao kéo anh.

"Lục, dừng..."

Cô đứt quãng nói: "Đừng đánh nhau."

Âm thanh của cô phảng phất như một cơn gió mùa hè lướt qua bên tai Lục Xuyên, tim anh bỗng nhiên mềm xuống, nửa điểm tính khí cũng không còn nữa.

Tay cầm băng ghế, còn làm bộ muốn đập vào đầu Kiều Sâm, nhưng một cái tay khác lại bị Sở Sở lôi kéo, anh không thể xuống tay mà đập được.

Lục Xuyên nhụt chí ném cái ghế đi, nhưng ngay lập tức nhìn Kiều Sâm uy hiếp một chút, chỉ vào cậu: "Hôm nay tha cho mày."

Anh nói xong, trở tay nắm lấy cổ tay Sở Sở, kéo cô ra khỏi phòng học.

"Ai muốn mày buông tha! Ai muốn mày tha tao hả...Tên khốn!"

Âm thanh gào thét của Kiều Sâm dần dần xa.

Sở Sở bị Lục Xuyên dắt đi, thất tha thất thểu ra khỏi phòng học, sau lưng truyền đến âm thanh sôi trào của bạn học, giống như muốn đem luôn mái trường học lật tung.

Ở ngã rẽ hành lang không người, tay Lục Xuyên chống lên trên hàng rào, tâm tình kích động vẫn còn chưa bình phục lại, làn da trên khuôn mặt căng thẳng, trong ánh mắt ẩn ẩn lộ ra khí lạnh.

"..... Không nên tức giận mà." Sở Sở thấp giọng an ủi anh, đồng thời cầm bình thuốc trong tay đến trước mặt Lục Xuyên, giọng lên: "Cậu nhìn nè, không có ném hư."

Lục Xuyên trực tiếp rút cái bình thuốc trong tay Sở Sở, nặng nề đặt ở trên ban công, cúi đầu nhìn cô, thần sắc vẫn là không cam lòng, lớn tiếng chất vấn.

"Sở Sở, cậu nhin tên đó làm gì?" Lục Xuyên đột nhiên duỗi hai tay, nắm lấy hai bên bả vai của Sở Sở, sắc mặt kiêu căng, giọng điệu phách lối.

"Cậu căn bản không cần nhin nện nó, cũng không cần sợ, cứ giống như khi còn bé, ai cũng không cần phải sợ, tôi cho cậu chỗ dựa."

Tôi cho cậu chỗ dựa.

Sở Sở không có cách nào phủ nhận, một khắc này trái tim của cô như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

...

9:09

[Biểu cảm: Che mặt]

Sở Sở cúi đầu chơi điện thoại, đăng lên một cái blog rung động lòng người này, lại có chút ngoài ý muốn phát hiện ra, tài khoản của mình có thêm một người theo dõi, vốn chỉ có bốn cái cương thi phần, nay lên thành năm.

Cô nhấn vào cái blog kia, ảnh chân dung là mặc định, tên tài khoản là một chuỗi kí tự vô nghĩa lộn xộn "Weoqd AK Sdkaj", một bài đăng cũng không có.

Xem ra lại là một tài khoản cương thi phần.

Sở Sở cũng không để ý tới nữa.

Tan học chủ nhiệm tiến vào phòng, nói cho cả lớp một tin tức chấn động, đại hội thể dục thể thao mùa thu mùa thứ hai sắp khai mạc.

Trong lớp chỉ một thoáng đã vỡ tổ, reo hò, sôi trào, hưng phấn đến dị thường.

Học sinh Nhất Trung thành tích trung bình đều rất tốt, cho nên trường học đối với thể chất của học sinh đặc biệt chú trọng, dù sao thân thể mới là tiền vốn, đại hội thể thao mỗi khóa, ba lớp toàn bộ ai cũng muốn tham gia, cả trường học không có ngoại lệ đều được nghỉ học.

Đối với học sinh lớp mười hai mà nói, có thể nghỉ học thì mở một buổi đại hội thể thao như vậy cũng không quá đáng!

Chủ nhiệm lớp tiếp tục nói: "Nghị thức khai mạc của đại hội thể thao, một lớp cần một người tiên phong, các bạn nhìn thử xem, đại diện lớp hai chúng ta nên chọn ai."

"Lục Xuyên thôi!" Lập tức có bạn học nhao nhao nói.

"Hai khóa đại hội trước đều là Lục Xuyên thay mặt lớp mình làm người tiên phong mà."

"Đúng vậy đó, vẫn là Xuyên ca trên cao rồi! Hình tượng phát ngôn của lớp chúng ta, không ai khác ngoại trừ Xuyên ca."

"Ủng hộ Xuyên ca!"

Bạn học nhất trí đề cử Lục Xuyên.

Chủ nhiệm lớp nhìn về phía Lục Xuyên: "Lục Xuyên, nếu không thì lần này vẫn là em đến..."

"Lần này không tham gia náo nhiệt." Lục Xuyên nghiêng người dựa một bên chỗ ngồi, lắc đầu, chậm rãi nói: "Trên mặt bị thương, không tốt cho hình tượng lắm."

Mọi người đều chú ý tới khoe miệng vẫn còn ứ đọng máu của anh.

Bị thương như vậy, xem ra chính là vì đánh nhau mà thành, quả nhiên hoàn toàn không thích hợp lên đài phát biểu.

Vừa nói như vậy xong, mấy bạn nam sinh ban đầu còn muốn đề cử Kiều Sâm cũng lặng lẽ rút lui. Trên mặt Kiều Sâm vết thương còn nghiêm trọng hơn, mắt mũi bầm dập không có cách nào dám nhìn thẳng.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Hai đại thiếu gia trong lớp trên mặt đều có vết thương, vậy thì ai sẽ lên phát biểu?

"Nếu không thì chọn hoa khôi của lớp đi."

"Mình không được, vóc dáng của mình thấp!"

...

Các bạn học ầm ĩ thảo luận, không thể quyết định được.

"Em đề nghị một người." Lục Xuyên đột nhiên mở miệng: "Nữ sinh trong lớp mình, chọn người cao nhất."

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhau rơi vào khuôn mặt Sở Sở.

Cô là nữ sinh lớp hai duy nhất vượt qua các bạn khác cao 1m70.

"Kiều Sở à, mình không đồng ý." Ủy viên thể dục lập tức đứng lên phản đối: "Kiều Sở đeo kính, hơn nữa đôi khi lưng hơi cong, hình tượng không được tốt."

"Nói ai hình tượng không được tốt hả?" Âm thanh Lục Xuyên lười nhác, nhưng mà lực uy hiếp lại không hề nhỏ.

Ủy viên vội vội vàng vàng ngậm miệng: "Không có...mình không nói gì hết."

Trình Vũ Trạch tròn trắng mắt, ủy viên thể dục đúng là một tên có cái đầu đơn giản, Lục Xuyên đề cử người nào, cậu ta lại còn dám đứng lên phản đối, còn con mẹ nó nói hình tượng không được tốt, đây không phải là đang muốn tìm đường chết thì là gì?

"Vóc người Kiều Sở quả thật là rất cao." Chủ nhiệm lớp gạt đầu, hỏi: "Kiều Sở, em có muốn làm người tiên phong cho lớp ta không?"

Sở Sở theo bản năng muốn cự tuyệt, kết quả liếc mắt về phía Lục Xuyên, anh ngắm nhìn cô, ánh mắt sáng rực, trong con ngươi mang theo ý khích lệ.

"Em..."

Cô cũng có ý nghĩ muốn trở nên tốt hơn, biến thành đáng yêu của một người bình thường, không cần e ngại ánh mắt của người khác, không sợ cùng mọi người kết giao bạn bè.

Thế nhưng, cô có thể làm được như vậy sao?

Chỉ cần vừa mới nghĩ tới, đến lúc đó sẽ xuất hiện dưới ánh mắt bạn học toàn trường, tất cả mọi người đều sẽ nhìn cô, chú ý tới mọi nhất cử nhất động của cô, trong lòng cô nhìn không được đã run rẩy.

Sở Sở đang muốn lắc đầu cự tuyệt.

"Vậy cứ quyết định như thế đi, đại hội thể thao mùa thu lần này, bạn học Kiều Sở sẽ đại diện lớp hai chúng ta làm người tiên phong, các bạn khác có ý kiến đề nghị gì nữa không?"

"..."

Lục Xuyên đã mở miệng, ai còn dám dị nghị gì đây? Đoàn người nhao nhao hưởng ứng nói: "Vậy quyết định Kiều Sở đi."

Tay các bạn học đồng nhất giờ lên.

Sở Sở há to miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại chần chừ, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại.

....

Thời điểm làm nghi thức khai mạc, người tiên phong của mỗi lớp học sẽ giơ cờ, dẫn đầu đại hội đi vào sân, đứng ở vị trí lớp mình cùng lãnh đạo nhà trường trò chuyện. Dựa theo lệ cũ của năm trước, mỗi lớp sẽ cử ra một bạn học có hình tượng và khí chất tốt nhất làm người tiên phong.

Trước kia lớp hai người tiên phong luôn luôn là Lục Xuyên, tiến vào sân vận động sẽ mang theo một trận hò hét có tiết tấu của toàn trường.

Sở Sở cảm thấy, áp lực có chút lớn hơn rồi.

Không nói đến việc cô có dũng khí làm chuyện này hay không, giống ủy viên thể dục đã nói, cô có thói quen hay hóp ngực, vì vậy không thích hợp làm người tiên phong.

Trên bãi tập, Lục Xuyên ôm bóng rổ, nhìn vào nơi cách đó không xa, thấy hướng dẫn viên thể dục đang hướng dẫn Sở Sở đu xà đơn.

Dưới ánh trời chiều, bóng dáng nghiêng nghiêng của cô bị kéo dài, vóc dáng cao gầy treo trên xà đơn, giống y hệt một con khi nhò.

Lục Xuyên nhếch miệng cười, cảm thấy cô như vậy rất đáng yêu.

Anh vừa thất thần, bóng rổ trong tay cũng thuận thế bị đối thủ lấy được, Lục Xuyên dứt khoát không đánh nữa, chào hỏi đám người chơi cùng: "Một lát nữa tôi đến."

Nói xong anh đi đến băng bóng rổ nhặt cái áo khoác của mình lên, đi về phía xà đơn.

"Khi tay dài, tay cũng đủ dài rồi, không cần kéo đâu."

Sở Sở ngẩng đầu, trông thấy Lục Xuyên mang một chiếc áo bóng rổ đỏ trắng đang đứng trước mặt cô, sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt do vận động mạnh nên ửng đỏ một cách tự nhiên.

Anh vừa đi tới, Sở Sở đã cảm nhận được một luồng nhiệt nóng mang tới, vạt áo trước ngực bị mồ hôi làm ướt, nhưng mà trên thân thể lại không có mùi hương khác thường nào, cho nên Sở Sở không hề bài xích anh tới gần.

"Ài là...khi tay dài?" Cô mất hứng thu tay lại.

"Được được, huấn luyện viên hướng dẫn cái gì đây?"

"Không cần cậu...quần."

"Cái bắp chân cánh tay nhỏ này của cậu..."

Lục Xuyên đưa tay nhéo nhéo lên khuỷu tay của cô, sờ tới sờ lui thật sự thoải mái, nhu nhu mềm mềm, rất có thịt.

"Nửa cái cơ bắp còn không có, có thể đu được một cái thì xem như cậu thắng."

Anh đụng vào Sở Sở làm cô thấy ngứa, Sở Sở vội vàng rút tay từ xà đơn về, rút rút lui về sau, đồng thời không nhịn được cười khanh khách.

Nụ cười này, cười đến mức khiến tai Lục Xuyên nở hoa, nghĩ là cô thích anh thân mật, càng phách lối bóp mạnh tay hơn.

"Ngứa!" Sở Sở đưa cánh tay ra sau lưng không để cho anh với tới.

Lục Xuyên thu tay lại, cười như không cười nhìn cô: "Nhạy cảm như vậy?"

Mặt Sờ Sờ đỏ hồng: "Cậu phiền..."

"Tôi giúp cậu làm vận động!"

"Không cần cậu giúp, tự mình...làm được."

"Có thể làm một cái tiêu chuẩn, vậy xem như cậu lợi hại."

Sờ Sờ không chịu thua, duỗi tay bắt lấy xà đơn, cố gắng nâng thân thể của mình lên, mũi chân cách mặt đất, cô ghé đến mặt đỏ bừng, cánh tay nhỏ khẽ run rẩy, làm thế nào cũng không nâng người lên được.

Lục Xuyên ôm khuỷu tay, nhìn bộ dạng ghé sức của cô, khóe miệng nâng lên nụ cười sâu hơn.

Sờ Sờ cuối cùng vẫn nhụt chí nhảy xuống, thở hổn hển, hướng đến cái người đang xem kịch vui là Lục Xuyên kia: "Cậu có thể...làm mấy cái?"

"Phòng đoán một chút, 180 cái." Lục Xuyên treo người lên xà đơn, giúp cô làm hướng dẫn.

Có vẻ như anh làm rất nhẹ nhàng, mặt không đỏ sẫm, một hơi không ngừng nghỉ làm hai mươi ba cái.

Sờ Sờ chú ý đến, trên cánh tay cơ bắp của anh hơi căng lên, nâng cao thân thể của anh đi lên, nhìn qua thì cảm thấy dễ như trở bàn tay vậy, nhưng người đã thử qua như Sờ Sờ mới biết được, cái này vô cùng khó khăn. Có trời mới biết người con trai này làm như thế nào.

Cô dứt khoát ngồi lên bãi cỏ, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Lục Xuyên biểu diễn.

Có Sờ Sờ làm khán giả của anh, Lục Xuyên càng tỏ ra thoải mái, một hơi không ngừng nghỉ làm liên tiếp hơn một trăm cái.

Nếu không phải Sờ Sờ mở miệng, anh còn có thể treo người trên xà tới khi mặt trời lặn luôn rồi.

Lục Xuyên từ xà đơn nhảy xuống, hô hấp có chút gấp gáp, thô giọng từ trong cuống họng, giống như không kịp chờ đợi đã khoe khoang: "Xuyên ca của cậu quả thật trâu bò lắm mà."

Sờ Sờ đứng dậy muốn đi, Lục Xuyên lập tức giữ chặt cổ tay cô: "Đừng đi, ở đây cùng nhau chơi đi."

"Cậu tự chơi đi, mình muốn về phòng học...đọc sách."

"Còn có một tuần, cậu có thể trông cậy vào cái cơ bắp chút bé của cậu để luyện tập, đây là điều không có khả năng." Lục Xuyên vỗ vỗ cánh tay trắng kiện của mình: "Cái này của tôi, luyện vài chục năm, cậu sờ sờ đi."

Anh đưa cánh tay cường tráng của mình đến trước mặt Sờ Sờ.

"Không sờ." Sờ Sờ quay lưng đi.

Lục Xuyên cố chấp đưa cánh tay hữu lực của mình biểu hiện ra cho Sờ Sờ, giống như hiến tặng vật gì quý hiếm, cầm lấy bàn tay của Sờ Sờ mò đi lên.

Sờ Sờ néo cánh tay anh, thật sự rất cứng!

So với cánh tay tràn đầy thịt của cô hoàn toàn không giống, đây đâu phải là cái tay, đây là cái cột thép lớn thì có.

"Thế nào?"

Sờ Sờ rút tay về, mắt tự nhiên nói: "Rất cứng."

"Đúng không!"

"Đừng đắc ý, cánh tay của con trai có cơ bắp, cứng rắn...là chuyện bình thường." Sờ Sờ nghĩ nghĩ muốn diệt đi cái tính phách lối của anh: "Ai biết những chỗ khác có phải..."

Sờ Sờ đột nhiên mắc kẹt trong cổ họng.

Lục Xuyên nghe vậy giật mình, nhìn chăm chăm Sờ Sờ thật lâu, hỏi: "Cậu...còn muốn sờ...chỗ nào nữa?"

Tác giả có điều muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sờ Sờ: muốn sờ con thỏ nhỏ.

Lục Xuyên che mặt chạy: Mẹ! Có người giờ trò lưu manh!

Lời editor: Thấy bạn Lục bị đùa giỡn lưu manh làm cho á khẩu buồn cười thật đấy. Sờ Sờ đùa nghịch lưu manh kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cương thi phần*

Edit: Min

Beta: Doãn Uyên Du

Trong mấy chương trước có một sai lầm nho nhỏ mà bé beta đã nhận ra giúp Min, và Min cũng đã chỉnh sửa lại rồi. Phần mềm mà Sờ Sờ dùng để đăng bài là Weibo nha mọi người, không phải là Microblogging đâu. Xin lỗi rất nhiều vì sự nhầm lẫn này.

(*) Giống như acc clone không có avatar bên VN mình đó.

Sờ Sờ không muốn phản ứng lại, nghiêm túc lắc đầu: "Không cần đâu."

Nói xong liền nhìn thấy Lục Xuyên cười như nhìn thấu mọi chuyện, mặc dù cô không rõ chuyện gì nhưng khẳng định chẳng phải là chuyện tốt lành.

"Cậu phiền thật đấy." Sờ Sờ xoay người rời đi, Lục Xuyên liền vội vàng kéo cô lại, nói ra: "Rõ ràng cậu là người đùa giỡn tôi trước, bây giờ lại cắn ngược lại tôi một cái."

"...Ai đùa giỡn cậu!"

"Bỏ đi." Lục Xuyên khoát khoát tay, tỏ vẻ rất hào phóng không muốn so đo với cô nữa.

"Đừng đi nữa, tôi dạy cậu tư thế đứng hành quân."

Sờ Sờ tò mò quay người lại: "Tư thế quân đội?"

Lục Xuyên đi ra sau lưng Sờ Sờ, quan sát cô: "Thật ra ủy viên thể dục nói không sai, thói quen hóp ngực này của cậu thật sự không đẹp mắt."

Lúc nói chuyện, anh để lại bả vai cô, đem lưng cô bẻ lại, thân hình ngay lập tức cứng ngắc.

"Như thế này tốt hơn nhiều."

Sờ Sờ kỳ thật vẫn luôn có thói quen thu hóp ngực lại, cô có dáng người cao, bộ ngực trở mã sớm, trước kia luôn cảm thấy rất thẹn thùng, sợ bị bạn học đặc biệt là bạn nam trêu chọc đem ra làm trò cười, cho nên liên tục hóp ngực, dần dần trở thành thói quen khó sửa.

Sờ Sờ hay chú ý tới những kiểu thân hình cao lớn như Lục Xuyên, bây giờ nghĩ kỹ lại, dường như không phải tất cả nguyên nhân đều là do cao to, bộ dáng anh khi ngửa đầu ưỡn ngực, nhìn rất có tinh thần, rất có khí chất.

Nói tới cao, kỳ thật Kiều Sâm cũng rất cao, nhưng mà bộ dáng cả lợ phát phơ kia không có được khí chất như của anh.

Lúc cô đang ngây người, Lục Xuyên tăng thêm lực đạo trên bàn tay, bàn tay chống ở sau lưng cô, mở vai, làm thả lỏng bả vai cô.

Sờ Sờ bị cái tay chống đỡ sau lưng đẩy một cái, bộ ngực lập tức nâng lên, eo cũng duỗi thẳng.

"Như thế này tôi thiếu cao lên thêm được hai centimet nữa."

Sờ Sờ cúi đầu nhìn mình, bộ ngực ưỡn cao đến cực đại, cô cảm thấy rất thẹn thùng.

Khóe miệng Lục Xuyên giương cao lên, con mắt nhìn chăm bộ ngực của cô, ánh mắt không hề thu liễm chút nào, thẳng thắn mà làm càn.

"Che giấu cái gì, cũng không phải là xấu."

Sờ Sờ vội vàng xoay mặt sang hướng khác, mặt hơi nóng lên: "Cậu...không cho phép cậu nhìn loạn."

Lục Xuyên dương dương tự đắc cười một tiếng, lôi kéo Sờ Sờ: "Lại đây, chúng ta đứng thế hành quân, hôm nay trước tiên đứng nửa giờ."

Dưới ánh trời chiều, hai thân ảnh một cao một thấp, không nhúc nhích đứng trên bãi tập.

Tổng Cảnh ôm quả bóng rổ, nhìn trên sân xa xa có hai người đang tập ưỡn ngực, nhìn đến không thể hiểu nổi.

"Trò chơi mới của Xuyên ca à?"

Trình Vũ Trạch nhìn thoáng qua hai người, cười nói: "Đang dạy cho chị dâu đấy mà."

Mỗi buổi tối tan học, Lục Xuyên sẽ bắt Sở Sở đứng tư thế hành quân nửa giờ trên bãi tập, phải nói là, hiệu quả rất rõ rệt.

"Sở Sở, mình phát hiện mấy ngày nay cậu có thay đổi." Lương Thiên ngồi cùng bàn nhìn chăm chăm Sở Sở, nhìn hơn nửa ngày trời.

Sở Sở không hiểu: "Chỗ nào?"

Lương Thiên dò xét cô: "Không nói ra được là chỗ nào, chỉ cảm thấy cả người cậu không giống trước đây."

Sở Sở quay đầu nhìn Lục Xuyên: "Lục...đang huấn luyện mình tư thế đứng hành quân."

"Khó trách, có khí chất hơn nhiều."

Nghe Lương Thiên nói như vậy, trong đầu Sở Sở cảm thấy rất vui vẻ.

Không có người con gái nào hy vọng mình xấu đi, Sở Sở cũng muốn trở nên xinh đẹp hơn, càng trở nên tự tin hơn, giống như một cô gái bình thường. Lương Thiên nói cô thay đổi, đương nhiên Sở Sở cảm thấy rất cao hứng.

Lương Thiên gạt mình, cười hỏi Sở Sở: "Cậu và Lục Xuyên đang hẹn hò sao?"

Hồ hạp của Sở Sở cứng lại, vội vàng nói: "Không! Không nên nói lung tung."

Cô quay đầu lại nhìn Lục Xuyên, anh đang cúi đầu chơi game với bạn cùng bàn như trước, hai chân dạng ra, nhìn chẳng khác nào một vị đại gia chuyên ăn chơi.

Trong lòng cô run sợ nói: "Chỉ là...bạn bè."

"Lục Xuyên có rất nhiều bạn bè là con trai, nhưng rất ít khi thấy cậu ấy kết bạn với con gái đấy!" Lương Thiên cười đến mức ý vị thâm trường.

"Vì...sao?"

"Bởi vì mấy người con gái muốn cùng cậu ấy làm bạn bè, mục tiêu cuối cùng vẫn là muốn thăng chức trở thành bạn gái cậu ấy mà thôi."

Sở Sở gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, lấy điện thoại di động vào xem Weibo.

11:21

[Từ nhỏ đến lớn, cậu ấy là bạn bè duy nhất của mình.]

Nửa giờ sau, ngoài ý muốn lại phát hiện mình có một cái bình luận.

Đây là lần đầu tiên, từ khi cô đăng ký Weibo một năm về trước đến nay, chưa từng có một cái bình luận nào, vậy mà hiện tại lại..

Phản ứng đầu tiên của cô là, sợ hãi.

Tựa như thành trì kiên cố nhất được cô xây dựng bị một lỗ hổng to.

Tay cô run rẩy, căn bản không dám mở bình luận kia ra xem.

Là ai đây? Người quen sao?

Nếu như vậy thì chết chắc rồi, cô chết chắc rồi.

Sở Sở xoắn xuýt một hồi lâu, rốt cục cũng quyết định mở bình luận ra, là một nick Weibo mới tạo không có avatar nhấn tới: Kết bạn đáng tin cậy, mời thêm: 284181xxx.

Trong lớp tự học, Lục Xuyên vui đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại không ngừng cười trộm, Trình Vũ Trạch như đang nhìn một con quái vật, dò xét anh: "Cậu trúng gió gì vậy."

"Quản em gái nhà cậu." Lục Xuyên đập cậu ta một cước.

Trình Vũ Trạch chú ý tới màn hình điện thoại của anh, là giao diện của một tường nhà ai đó trên Weibo, sạch sẽ nhẹ nhàng.

"Ồ! Trước kia không phải cậu nói không chơi Weibo sao?"

"Mới đăng kí." Lục Xuyên trả lời.

"Tên Weibo của cậu là gì, mình follow cậu."

"Không muốn nói."

...

Cả một tuần liền, vào chạng vạng tối, Lục Xuyên đều lôi kéo Sở Sở đến bãi tập đứng thế hành quân, uốn nắn lại cơ thể.

Thứ hai nghi thức khai mạc của đại hội thể thao sẽ bắt đầu, cuối tuần, có một cô gái tới tìm Sở Sở.

"Chào chị, em là Lê Dạ."

Đối với người xa lạ, Sở Sở có tâm lý phòng bị rất mạnh, cô lui về phía sau mấy bước, phòng ngừa nhìn ánh mắt cô bé kia, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tìm tôi?"

Lê Dạ giải thích với cô: "Thật ra là Lục Xuyên gọi em tới đây."

Nghe ra cô ấy nói tới Lục Xuyên, Sở Sở có chút yên tâm, mới dè dặt ngược mắt lên quan sát cô ấy.

Cô bé trước mặt có khuôn mặt trắng nõn, lông mày chữ nhất, đôi mắt sắc, lông mi cong dài vểnh lên, môi cô bé rất khéo léo, nhuộm sắc màu hoa anh đào.

Thật xinh đẹp!

Sở Sở có ấn tượng với cô bé, từng nhìn thấy cô ấy ở cùng một chỗ với Lục Xuyên, cô bé là cô gái duy nhất trong đám bọn họ.

"Lục...bảo em tìm chị?"

"Lục?" Lê Dạ vờ về từ này, cười nói: "Kêu tên thân mật à."

Mặt Sở Sở đỏ hồng, cô không hề cố ý gọi anh là Lục, cô chỉ có thói quen gọi họ của mỗi người mà thôi.

"Thật ra Lục Xuyên gọi em đến giúp chị, vì ngày mai sẽ diễn ra nghi thức khai mạc, chị thử hóa trang một chút xem sao."

"A."

Lê Dạ đánh giá Sở Sở, đồng thời cẩn thận tháo mắt kính của cô xuống, nhìn cái thấu kính dày một chút: "Mắt kính của chị bao nhiêu độ?"

"3, 3.5"

"Cũng không phải cao lắm, không mang, chị có thấy rõ không?"

Sở Sở lắc đầu.

Lê Dạ dẫn cô đi đến cửa hàng mắt kính, lấy một đôi kính áp tròng.

Đôi mắt to của Sở Sở sáng ngời nhìn chằm chằm chính mình trong gương.

Lê Dạ nhìn Sở Sở, cười nói: "Không mang mắt kính nhìn rất đẹp."

Sở Sở gật gù đầu: "Chưa từng mang...qua cái này."

Lê Dạ nói: "Em dẫn chị đi thử đồ mới."

Sở Sở đi theo Lê Dạ vào một trung tâm thẩm mỹ viện, vài thợ nữ trang điểm vây xung quanh Sở Sở mân mê mặt cô.

"Da cô gái nhỏ này tốt thật."

"Đúng vậy, cơ bản đã rất tốt, trang điểm lên khẳng định sẽ rất đẹp."

"Có muốn thay đổi kiểu tóc không?"

Lê Dạ lấy điện thoại ra gọi đi, đồng thời hướng về phía mấy thợ trang điểm kia thuận thực hô: "Thay đổi cho chị gái nhỏ của tôi toàn bộ, làm thế nào miễn đẹp là được."

Điện thoại bên kia đã nhấc máy, Lê Dạ cầm lấy đi ra ngoài, Sờ Sờ nghe được cô ấy nói với người bên kia đầu dây: "Xuyên ca, đừng nóng vội, đang chuẩn bị rất tốt, các anh chỉ cần chờ thôi."

Sờ Sờ thu hồi ánh mắt, nhìn bản thân trong gương từng chút từng chút một được sửa sang thay đổi tinh xảo, mặc dù không thích các cô ấy đụng chạm vào mình cho lắm, nhưng cô vẫn cố gắng hết sức vượt qua chướng ngại nhỏ này, trong lòng cũng mơ hồ có chút chờ mong.

Trời chiều hoàng hôn lạng dần sau bờ sông nhỏ, cảnh liễu lá lướt, gió nhẹ ảm áp.

Tổng Cảnh chờ người đến mức không còn kiên nhẫn: "Nha đầu Lê Dạ kia làm cái gì vậy, chậm quá đi mất."

Trình Vũ Trạch vỗ vỗ bờ vai cậu ta: "Con gái là như vậy, như thế này mà cũng không chờ được thì đáng đời tên độc thân nhà cậu."

Tổng Cảnh hất cánh tay, hừ một tiếng: "Nói cứ như cậu không như vậy à."

"Lo học Xuyên ca người ta kìa, có rất nhiều kiên nhẫn."

Tay Lục Xuyên kẹp một điều thuốc, đứng dưới cây liễu bên bờ sông, nhìn những ngọn sóng lăn tăn, không nói một chữ.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng huyết sáo thanh thúy, Lê Dạ kéo Sờ Sờ từ bờ đê bên cạnh đi xuống.

Cô mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, mái tóc đen nhánh mềm mại giờ phút này xỏa tung bên đầu vai, trên khuôn mặt trang điểm nhạt, vô cùng tinh xảo.

Lấy xuống cái mắt kính, ánh mắt của cô càng có thần thái, vẽ ra một đôi mắt hai mí to tròn, chấn động hồn phách.

(Beta: Tui mà lấy mắt kính xuống là mắt tui nó đại ra chứ không được thần thái gì.vv)

Ngũ quan của cô xinh đẹp khéo léo, ghép lại với nhau, không thể nói tuyệt mỹ, nhưng lại có một loại hương vị động lòng người.

Bóng rổ trong tay Tổng Cảnh rơi trên mặt đất, ngay cả Trình Vũ Trạch cũng phải há hốc mồm to miệng, nhìn đến ngây người.

Người này, là ai?

Là Sờ Sờ ngơ ngác ngốc nghếch kia?

Không phải đâu!

Khói thuốc trên tay Lục Xuyên đã cháy gần hết.

Anh từ xa ngắm nhìn Sờ Sờ, mỗi khi cô tiến lên một bước, tim Lục Xuyên lại nặng nề mà nhảy lên một cái.

Àm! Âm! Âm

Cúi chỏ Tổng Cảnh chột chột Trình Vũ Trạch một cái, thấp giọng nói: "Người nào đó thế mà lại đỏ mặt kìa."

Trình Vũ Trạch nhìn về phía Lục Xuyên, quả nhiên, gò má anh nổi lên hai tầng màu đỏ, ngay cả vành tai đỏ đến thiêu đốt.

Có thể chứng kiến được thời khắc Lục Xuyên đỏ mặt thẹn thùng, thật đáng sống mà.

Sờ Sờ cảm thấy ngượng ngùng, siết chặt dây của túi xách, thấp giọng kêu: "Lục..."

Mấy giây sau, Trình Vũ Trạch chọc chọc người Lục Xuyên, âm dương quái dị nhái giọng Sờ Sờ: "Lục, gọi cậu kìa."

Lục Xuyên lúc này mới giật mình tỉnh lại từ trong mộng: "Ủm?"

Sờ Sờ hé miệng, thấp giọng: "Cậu tìm mình?"

Lục Xuyên đỏ mặt, chân tay vụng về cầm cây cờ biểu dương trong bụi cỏ đem ra ngoài, lúc đi còn bị vấp bậc thang thiếu chút nữa trượt chân, ngu xuẩn thấy rõ, hoàn toàn mất hết phong cách phách lối ngày thường.

Mấy người Tổng Cảnh không tìm không phải cười đến mức ngã nghiêng ngã ngửa.

Lê Dạ nhìn thấy cây cờ của lớp hai kia, kinh ngạc hỏi: "Các anh làm sao lấy được cái thứ này hay vậy?"

"Haha, Xuyên ca đương nhiên có biện pháp của cậu ấy." Tổng Cảnh cười đáp

"Sợ ngày mai cậu đi làm trò cười cho thiên hạ, nên luyện tập trước một chút." Lục Xuyên lấy cờ ra, đem đến tay Sờ Sờ: "Uốn ngực, ngẩng đầu, đi như

bình thường đi đường là được."

Sở Sở đi một lần, sau đó Lục Xuyên cầm cờ đi mẫu cho cô một lần: "Thả lỏng, đừng khẩn trương."

"Ừm..." Sở Sở chú ý tới bàn tay cầm cờ của Lục Xuyên không ngăn được run rẩy.

Người khẩn trương hình như không phải là cô đâu...

Mấy người bạn bè rất thức thời rời đi, để lại không gian riêng cho hai người, từ đầu đến cuối, Lục Xuyên cực kì quy cũ, không giống như trước kia toàn không đứng đắn.

Hôm nay Lục Xuyên, biểu hiện rất lễ phép, nhưng hầu như toàn làm mấy chuyện ngu xuẩn, chân tay vụng về, trí thông minh hình như đều không hoạt động nổi.

Lục Xuyên chỉ đạo cô luyện tập hai giờ, Sở Sở đều học rất nghiêm túc.

Mặt trời ngã về hướng Tây, anh đưa cô trở về trường học, dưới lầu ký túc xá, Sở Sở đối mặt với anh nói: "Cảm ơn."

Lục Xuyên rũ mắt nhìn xuống lá bàng rơi rụng trên mặt đất, cực kì mất tự nhiên đáp: "Không...không cần."

"Tại sao cậu cũng nói lắp rồi?" Sở Sở nhìn anh cười một tiếng, rất vui vẻ.

"Tại sao tôi cũng..."

Lục Xuyên ngấm nhìn nụ cười của cô, nhịp tim bỗng chốc tăng tốc, hô hấp càng dồn dập.

Một trận gió thổi qua, lá vàng bay cao khắp nơi.

Một giây sau, anh đột nhiên nắm lấy bờ vai cô, cúi đầu muốn hôn.

Mùi vị thuốc lá trên người anh đột nhiên kéo tới, tràn ngập cả thế giới của cô.

Đôi môi lạnh buốt của anh lướt qua gương mặt cô, Sở Sở cảm thấy kinh hãi, theo bản năng muốn tránh khỏi tay của anh, chật vật lùi về sau vài bước.

"Cậu muốn...làm gì." Sở Sở liên tục lùi ra đằng sau, ánh mắt dờ dờ không dám nhìn anh, cúi đầu, trên mặt ửng đỏ.

Lục Xuyên yên lặng nhìn Sở Sở, trong mắt là một ngọn lửa nóng bỏng.

"Tôi muốn làm gì, cậu còn không biết?"

Lời editor:

Chương sau vô cùng dài, tới 3500 chữ, gõ mà muốn đuối luôn ấy, cứ thấy chương nào mà dài trên 3000 từ là auto nản dễ sợ hà, động lực nào để edit chương sau trong một ngày đâyyyyy

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cậu đừng sợ

Nghi thức khai mạc đại hội thể dục thể thao ngày thứ hai, mỗi bạn học đều mang đồng phục theo quy định đến trường học.

Chỉ có hai cá nhân đặc biệt đơn độc, một là Kiều Sâm, một người khác chính là Lục Xuyên.

Hai người này thuộc về trường phái đánh chết cũng không chịu mặc đồng phục, bắt đầu từ lớp mười, bạn học đã không nhìn thấy bọn họ mặc qua đồng phục, chủ nhiệm lớp năm lần bảy lượt cường chế, yêu cầu, nhưng hai người này, giống như cô gái bảo vệ trinh tiết vậy, thà chết không theo.

Lần kịch liệt nhất, Kiều Sâm từng bước một bước ra ban công, dặng chân trên hàng rào đứng đón gió lớn, hét lớn rằng muốn bức ông đây mặc cái bộ đồng phục xấu xí ngu xuẩn như đồ chơi kia, ông đâu hôm nay sẽ khiến Nhất Trung tắm trong máu tươi.

Lục Xuyên từ xa nhìn cái tên họ Kiều một đầu mao gà màu vàng đang đón gió vô cùng đần độn kia, có chút không còn gì để nói, nhưng không thể không thừa nhận, tên nhóc này gan cũng lớn thật, mặc dù dùng phương pháp quá low(*), nhưng lại rất có tác dụng.

(*) low do tác giả sử dụng chứ không phải mình nghĩ ra đâu=))))

Một lần xảy ra sự việc kia đã gây huyên náo rất lớn, nghe nói ngay cả phóng viên cũng tới, lúc ấy trên mạng còn tiến hành thảo luận một chủ đề gây tranh cãi: "Học sinh có nên bị cưỡng chế mặc đồng phục hay không, nhà trường có nên giới hạn quyền ăn mặc của học sinh, bóp chết cá tính của học sinh hay không?"

Kiều thiếu gia huyết tiến Hiên Viên(*) dùng bản thân hy sinh làm ra hành vi ngu xuẩn, tăng thêm áp lực dư luận xã hội, nhưng thực sự đã khiến cho lãnh đạo nhà trường nói lòng yêu cầu việc học sinh nhất định phải mặc đồng phục theo quy định, cuối cùng quyết định vào những ngày bình thường không cần mặc đồng phục, nhưng vào ngày lễ quan trọng như kỉ niệm thành lập trường hay đại hội thể thao gì gì đó, các học sinh bắt buộc phải mặc đồng phục.

(*) mình tra mãi vẫn không ra, hóng cao nhân giải nghĩa. Raw là 血荐轩辕

Trong sự kiện lớn kia, tất cả mọi người đều tưởng rằng chính Kiều Sâm là người sử dụng hành vi khuấy động công cuộc cải cách đồng phục trường học, nhưng không một ai biết rằng, sự kiện thảo luận sôi nổi gây tranh cãi lớn trên mạng về việc mặc đồng phục đã bóp chết cá tính học sinh kia, ở phía sau đẩy tay trợ giúp, chính là Lục Xuyên.

Danh tiếng đều nhường cho Kiều Sâm, đương nhiên, nguy hiểm cũng là phần của cậu.

Lục Xuyên nói anh chỉ ở phía sau lưng bắt động thanh sắc thêm cho một cây nến mà thôi. Nhưng mà những người anh em quen thuộc với Lục Xuyên như Trình Vũ Trạch đều hiểu được, mấy cái cải cách nội quy trường học kia, Kiều Sâm là người tiên phong, nhưng chân chính khiến nó có tác dụng chính là Lục Xuyên, ngay cả phóng viên cũng là Lục Xuyên kêu đến, không có anh, chỉ dựa vào Kiều thiếu gia một khúc hai nháo ba thất cổ, cái bản lĩnh đó, không có khả năng đề trường học đi đến thỏa hiệp được.

Hôm nay Kiều Sâm mặc một cái áo vận động màu đen, mà Lục Xuyên thì ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái hơn, áo sơ mi trắng phối với quần đen chín tắc. Hai người một đen một trắng, ở trong một đám đồng phục màu lam, phá lệ nổi bật vô cùng.

Không cần nghi ngờ, hai người bị chủ nhiệm lớp kêu đi phê bình một trận, nhưng có phê bình cũng vô dụng, Kiều Sâm xưa nay không hề uân theo quy củ, mà Lục Xuyên, có quy củ của riêng anh.

Bên trong sân trường truyền đến khúc quân hành, mặt trời từ từ mọc lên.

Trên bãi tập các bạn học sinh hưng phấn lạ thường, khó có được một ngày không cần lên lớp, cho dù có là nghi thức ngồi nghe lãnh đạo nhà trường nói chuyện, bọn họ cũng vẫn rất vui vẻ.

Lục Xuyên đứng ở hàng ngũ cuối cùng, xa xa nhìn về phía bóng lưng của Sở Sở, cô mặc chiếc váy ngắn tay được làm trước dành cho người tiên phong, bộ dáng mét bầy, đứng bên trong đám nữ sinh, hoàn toàn xuất chúng.

Nhìn thân hình có lỗi có lỡ của cô, trong lòng Lục Xuyên có chút ngứa khô.

Đêm qua anh không nhìn được có chút xúc động muốn hôn cô, quả thật đã khiến tiểu tử ty của anh bị hù dọa không nhẹ, cô đứng trước mặt anh cả người bị run rẩy cùng với hoảng sợ như một con gà con, nom nớp lo sợ, không ngừng nói với anh: "Cậu không nên như vậy, không nên như vậy,..."

Khiến cho các bạn học đi đường xung quanh đều quay lại nhìn trộm, còn tưởng rằng anh đang có ý định bắt cóc cô đi.

Như thế này rất lúng túng.

Lúc đầu Lục Xuyên thất sự không có ý tốt, ở cái tuổi này tự nhiên cũng có chút sự e lệ nam nữ, nhìn Sở Sở như thế này, khiến anh có một loại cảm giác không bình thường như đang phạm tội.

Lục Xuyên chỉ có thể nhẹ nhàng trấn an cô: "Con thỏ, cậu đừng sợ, tôi...không làm gì cả."

Trong đám người, Lục Xuyên lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm những cụm từ khoa học liên quan tới phổ cập bệnh tự kỷ, từ sau khi Sở Sở đến lớp, ba chữ này đã trở thành động cơ mà Lục Xuyên tìm tòi rất nhiều lần, tập nập trong điện thoại.

Chúng tự bề ở người trưởng thành, hay được gọi là chúng cô độc, được phân loại là một triệu chứng bởi vì hệ thống thần kinh mất cân đối dẫn đến gây chướng ngại cho trở mã, triệu chứng này bao gồm cả năng lực xã giao không bình thường, khai thông năng lực, các hứng thú và hình thức hành động...

Lục Xuyên đọc cẩn thận, tiêu hóa hết đồng kiến thức khoa học phổ cập này.

Người mắc chứng cô độc thể này cảm xúc thường không ổn định, không có cách nào bảo trì mối quan hệ thân mật với một người khác, đại đa số họ đều không thích hợp cho việc yêu đương và kết hôn.

Lúc nhìn thấy những dòng này, anh không kim lòng được nhủu này.

Đúng lúc, Lê Dạ đi tới gọi anh một tiếng.

"Buổi sáng lúc em trang điểm cho Sở Sở, cô ấy hình như có chút không thích hợp."

"Là sao?"

"Cô ấy ra rất nhiều mồ hôi, em hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì, cô ấy cũng không nói, dù sao thì một lát nữa các anh lưu ý lấy điều này."

Sau khi Lê Dạ rời đi, Lục Xuyên hướng lên nhìn về hàng người đứng đầu, phát hiện cái cờ biểu dương ở trong tay người khác, mà Sở Sở thì không thấy đâu nữa.

Anh đột nhiên có chút hoảng, vội vã đi phía phía đội ngũ đầu hàng, đến trước mặt cô gái cầm cờ, hỏi: "Kiều Sở đâu?"

"Cậu ấy chắc là đi vệ sinh rồi."

Lục Xuyên đứng tại chỗ chờ khoảng mười phút, càng ngày càng nóng.

Nghi thức khai mạc sắp bắt đầu, chủ nhiệm lớp đã đi lại hỏi rất nhiều lần, nhưng vẫn không thấy Sở Sở trở lại.

Lục Xuyên gọi cho cô mười cuộc điện thoại, đều thông nhưng không có ai bắt máy.

"Kiều Sở đi hướng nào?"

Bạn nữ kia chỉ về phía lầu dạy học.

Lục Xuyên hướng phòng học một mạch chạy đi.

Các bạn học của năm lớp đều đang ở trên sân vận động, Lục Xuyên bôn ba ở hành lang trống trơn, vội vội vàng vàng hô to tên của cô.

"Sở Sở."

"Con thỏ."

"Đừng chơi trò trốn tìm nữa, nghe được thì trả lời một tiếng."

Bốn phía phòng học quanh quẩn giọng nói từ tính của Lục Xuyên, nhưng không hề có bất kì âm thanh đáp lại, Sở Sở tựa như bốc hơi khỏi thế gian này vậy.

Cách đó không xa mặt trời chậm rãi mọc lên, trên trán Lục Xuyên đổ đầy mồ hôi.

Tại mỗi nhà vệ sinh nữ của mỗi lầu dạy học, anh đều đứng ngoài cổng rộng to cuống họng: "Có người bên trong hay không?"

"Không có ai vậy tôi tiến vào trong?"

"Sở Sở, cậu có bên trong không?"

Lục Xuyên dường như phát điên mà tìm cô.

Chỗ rẽ ngay hành lang lầu ba loáng thoáng truyền đến một tiếng động nhỏ.

Lục Xuyên theo tiếng động chạy tới, bước chân dừng lại ngoài cổng nhà vệ sinh nữ, anh nhìn thấy bóng lưng của cô.

Sở Sở vịn vào bồn rửa, khom người nôn mửa, thân thể cong lại co rút dữ dội, lại không ói ra cái gì, nhưng cơ thể buồn nôn, sự buồn nôn cực độ này như muốn cắn nuốt cả người của cô.

Mở vòi nước ra tối đa, ào ào cọ tẩy bồn rửa, Sở Sở lấy nước tạt lên mặt mình, gương mặt vừa mới nôn xong đỏ bừng sưng lên đến mức không dám nhìn, lớp trang điểm cũng bị rửa đi, rất giống một con mèo hoa nhỏ.

Cô tắt vòi nước đi, đau khổ nhắm chặt mắt lại, dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống, ôm chặt thân thể mình, đem mặt vùi vào hai đầu gối.

Sự khản trương cực độ cùng với sợ hãi, thôi thúc cô muốn nôn mửa, chỉ cần nghĩ tới, chờ một lát nữa sẽ phải bại lộ trước ánh mắt sáng rực của nhiều người phía dưới như vậy, cô liền cảm thấy buồn nôn, trong bụng vẫn chưa ăn gì, thế nhưng vẫn không ngăn được chính mình.

Lục Xuyên bước chân tới ngồi xổm cạnh cửa, nhìn cô, cô mặc bộ đồ nhỏ kia, ôm đầu gối, đem thân hình cuộn lại thành một khối nhỏ, hai tay ôm thật chặt bản thân, cơ thể run rẩy, những sợi tóc lộn xộn rũ xuống trước mắt.

Tâm Lục Xuyên khản trương mà gấp gáp.

Anh gõ gõ cửa nhà vệ sinh, xác định không có nữ sinh nào khác, mới nện từng bước chân, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, ngồi xổm xuống, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai cô.

Thân thể Sở Sở miễn cưỡng giật ra, lập tức ôm lấy cánh tay cường tráng của anh, dùng sức ôm, tựa như đang nắm lấy một cọng cỏ cứu mạng, thân thể của

cô giống như một trang giấy mỏng manh không ngừng run rẩy.

"Xuyt, không sợ nữa."

Lục Xuyên quan tâm an ủi cô, lại khiến cho sợi dây cung căng cứng kia một giây liền đứt gãy, tâm tình của cô hoàn toàn sụp đổ.

Cô nức nở một tiếng, nhắm chặt mắt lại, thế nhưng nước mắt lại từ khóe mắt cô thuận thế chạy xuống không ngừng: "Không có cách nào.."

"Không làm được!"

Cô ghen ngào nức nở, từ trong cổ họng phảng phất đầy đau lòng: "Minh chính là kiểu như vậy..."

"Mặc kệ các cậu đi...đã giúp mình như thế nào, mình chính là kiểu như vậy...không có ích lợi gì cho ai."

Tìm Lục Xuyên bị tiếng khóc nức nở của Sở Sở xoa cho mềm nhũn đến bấy nhầy, cực kỳ khó chịu.

Anh không có kinh nghiệm an ủi con gái, chỉ có thể làm theo bản năng, vỗ nhẹ vào lưng của cô, từng tiếng lại từng tiếng "Xuyt."

Đồng thời lấy di động ra, gọi điện cho chủ nhiệm: "Vâng, cô giáo, thân thể Kiều Sở không được thoải mái, thay người đi."

"Trình Vũ Trạch, cậu ấy có thể lên."

"Em đưa bạn ấy về phòng ngủ."

Lục Xuyên cúp điện thoại, Sở Sở đã ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy nước mắt mà nhìn anh.

Anh than một tiếng, dùng ống tay áo lau nước mắt cho cô, ôn nhu nói: "Không muốn lên thì không lên nữa, chuyện có bao lớn đâu, cũng đáng cậu để khóc nhè."

Sở Sở cắn thật chặt hàm răng, đuôi mắt còn ần ần có gân xanh nhô lên.

Có lẽ anh cảm thấy, đây là một việc nhỏ, nhưng với Sở Sở mà nói, đây chính là chuyện rất rất lớn, lớn đến mức tối hôm qua cô đã một đêm mất ngủ, vừa nghĩ đến sẽ có rất nhiều ánh mắt chăm chú như vậy nhìn cô, toàn thân Sở Sở đều là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng tràn đầy sợ hãi, thời điểm ăn sáng, tay run rẩy kịch liệt, ngay cả cái chén cũng không cầm được, thậm chí vừa mới nãy, cô bơi vì tâm lý sợ hãi và phản cảm tội đồ, dẫn đến nôn mửa!

Cô chính là như vậy, vô dụng.

Lục Xuyên ngồi với cô một hồi lâu, thẳng đến khi trên bãi tập truyền tới khúc ca hành quân, nghi thức khai mạc đã bắt đầu, từng lớp từng lớp hò reo vô cùng sôi trào.

Lục Xuyên kể chuyện cười cho cô, đùa cho cô vui vẻ, thế nhưng làm cách nào Sở Sở cũng cười không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng lại, cho đến khi nghi thức kết thúc, tâm tình của cô mới bình phục trở lại, ủy khuất cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Sở Sở...là đại hèn nhất."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên, bị mấy từ này của cô chọc cho buồn cười.

"Thật đúng là, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng nhìn thấy cậu sợ người đến thế này."

Sở Sở nhắm nghiền hai mắt, không muốn phản ứng với anh.

Hai phút sau, anh hít sâu một hơi, trầm giọng nói ra.

"Con thỏ, nhớ kỹ, nỗi sợ hãi lớn nhất của cậu, không phải là những người trên bãi tập kia, không phải cái thế giới này, càng không phải là tôi..."

Sở Sở nhìn về phía Lục Xuyên, đôi mắt thâm thúy kia tựa như sao sáng.

"Người cậu sợ hãi, từ đầu đến cuối, đều chỉ có chính bản thân cậu."

...

Lục Xuyên đưa Sở Sở trở về phòng nghỉ ngơi, trên đường đi, Sở Sở nhiều lần nói xin lỗi với anh.

"Thật...rất xin lỗi các cậu."

"Cậu tốn thời gian cùng mình luyện tập, Lê Dạ giúp mình trang điểm."

"Minh lại...lại làm đảo bình."

Lục Xuyên cúi đầu nhìn cô, nguyên bản một dung nhan tinh xảo bởi vì khóc lóc một trận, lại trở thành một cô hề, chật vật không chịu nổi.

"Cảm thấy có lỗi với tôi, vậy nghĩ cách đền bù cho tôi là được."

Sở Sở không hiểu nhìn anh: "Đền bù bằng cách nào?"

"Đáp ứng với tôi một điều kiện."

"Cái gì?"

Lục Xuyên cười cười thần bí: "Trước tiên tôi sẽ giữ bí mật, ngày kết thúc đại hội thể thao, tôi sẽ nói cho cậu biết."

Sở Sở như gà con mổ thóc mà gặt đầu: "Có thể."

"Ngó tay." Lục Xuyên hướng về phía cô đưa tay ra.

Sở Sở nhìn ngón tay út thon dài của anh, cô hề không nhịn được cười lên một tiếng: "Cậu là trẻ con sao?"

"Sợ cậu đòi ý."

Sở Sở bắt đầu di vờn ngón út của mình ra, câu lên đầu ngón tay của Lục Xuyên, nhưng mà một giây sau ngón út của Lục Xuyên trực tiếp câu lấy tay cô thuận thế nắm chặt, bàn tay ấm áp bao thật chặt lấy tay cô.

Ngay sau đó, anh cúi đầu, nhanh chóng hôn lên mu bàn tay của cô, rồi lập tức buông ra, còn không đợi Sở Sở phản ứng, anh đã cất bước đi về phía trước, khoe miệng còn mang theo nụ cười giảo hoạt như quỷ kê đã đạt được.

Sự việc xảy ra quá mức cấp tốc, cơ hồ một mạch mà làm, trước sau chỉ mất mấy giây.

Sở Sở cả người đều như trên mây.

Cô cúi đầu, nhìn về mu bàn tay phải của mình, trên da lưu lại xúc cảm đôi môi mỏng của anh, nóng bỏng như thế, bỏng đến bên trong lòng của cô.

Dưới lầu phòng ký túc xá, Lục Xuyên nhìn di quản lý giải thích nói Sở Sở sinh bệnh, anh đưa cô trở về phòng.

Di quản lý nhìn mặt Sở Sở một chút, thấy cô gái nhỏ trên trán đều toàn là mồ hôi, sắc mặt cũng trắng bệch có chút dị thường, thế là gật gật đầu, đồng ý cho anh đi lên.

Bên trên hành lang, Sở Sở quay đầu nhìn anh: "Cậu không cần đưa mình nữa...mình không sao, không phải sinh bệnh..."

"Tôi đã đáp ứng chủ nhiệm, nói được làm được."

Sở Sở sờ soạn chìa khóa mở cửa phòng ra, Lục Xuyên cũng tiến vào theo, nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Giường của cậu là cái nào?"

Sở Sở chỉ vào cái giường nằm ở phía dưới dựa vào bên phải ban công.

Lục Xuyên đi qua, hỏi một tiếng: "Có thể ngồi không?"

Sở Sở gật đầu: "Mời ngồi."

Lục Xuyên kéo kéo ống quần, hai chân mở ra ngồi xuống bên giường của cô, tay mò tới cái chăn hoa nhỏ bên trên, nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt của anh so với động tác còn ôn nhu dịu dàng hơn.

Sở Sở nhìn bàn tay anh mơn trớn trên chiếc giường đơn của mình, trong lòng dâng lên một cổ tư vị không thể nói rõ, không thể tả được, có một chút ngứa ngáy.

"Tôi hôm qua không phải mất ngủ sao, nhân lúc bạn cùng phòng chưa về, cậu nắm chắc thời gian nghỉ ngơi đi."

"Cậu đi, mình sẽ nghỉ ngơi ngay."

Lục Xuyên nghe vậy, quả nhiên đứng dậy, nhưng không rời đi mà tiến thẳng tới một bên cái học tủ, nhắc một cái bình thủy trong tủ, lại hỏi: "Cái ly nào?"

Sở Sở chỉ lên một cái ly hoạt hình Doraemon trên bàn học, Lục Xuyên cầm lên, rót một ly nước nóng, đưa đến trước mặt Sở Sở.

Sở Sở đưa tay muốn đón lấy ly nước, Lục Xuyên lại hơi ngửa đầu, thô lỗ uống một hớp lớn, lòi lòi cổ áo của mình phẩy phẩy: "Tôi cũng cần uống một cốc nước."

...

"Lục, rót cho mình một cốc nước nữa."

"A!" Lục Xuyên quay đầu cầm bình thủy rót đầy ly, đưa cho cô, cười híp mắt hỏi: "Không ngại tôi đã dùng qua ư?"

Sở Sở không hề nói gì, tiếp nhận lấy cái ly, nhấp mấy từng ngụm từng ngụm nhỏ, Lục Xuyên nhìn đáng vẻ uống nước của cô, tựa như một con thú nhỏ chịu tổn thương vậy.

Ý cười trên mặt anh ngày càng sâu: "Không sợ cùng tôi hôn gián tiếp?"

Động tác uống nước của Sở Sở bỗng nhiên ngừng lại, xém chút nữa bị sặc.

Mà Lục Xuyên lại bung một cái ghê đầu tới ngồi xuống, tiếp tục vô lại nói ra: "Nụ hôn đầu tiên là tôi rồi."

Cô để cái ly xuống, cô chấp nói: "Không phải đấy."

"Cậu vừa rồi ăn nước miếng của tôi, đó chính là hôn gián tiếp rồi."

"Ai...ai ăn nước miếng cậu..." Sở Sở tức đến đỏ mặt: "Chớ nói nhảm!"

Lục Xuyên bật cười một tiếng quay người giương tay lên: "Đi đây."

"Nếu theo như lời cậu nói..."

Cô nhìn bóng lưng anh, đột nhiên lên tiếng: "Vậy cậu mới vừa nãy...còn ngồi trên giường của mình."

"Cho nên?"

Sở Sở cẩn thận từng chút từng chút một nhìn anh, sờ lấy cái chăn bông nhỏ, sắc mặt hiện lên từng vết đỏ ửng.

"Lên giường của mình, thì...chính là...mình..."

Cô há to miệng, nói chút lại dừng.

"Cậu cái gì?" Lục Xuyên xoay người, không hiểu hỏi.

"Không có..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

Sở Sở: Lên giường của tôi, chính là...người của tôi.

Lục Xuyên khóc thút thít: Mẹ nó, tôi hình như lại bị lừa giỡn!

Lời editor:

Không biết có ai như mình không, nhìn thấy biểu hiện của Sở Sở, tự nhiên lại nghĩ tới bản thân. Mình có chứng sợ hãi trước đám đông, nên khi đứng trước nơi đông người, tay chân sẽ tự động mất đi sức lực đến mức nhũn ra, bụng sẽ đau quặn lại vậy, nhìn thấy tầm nghìn ánh mắt phía dưới như đang ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Cảm ơn mọi người đã động viên mình nha, thật tình nhìn thấy 3500 chữ kia đã muốn chia ra mà làm luôn cho rồi, nhưng cuối cùng mình vẫn cố gắng edit và beta cho xong để đăng lên cho mọi người nè, tuyên dương Min đi(hahaha). Thật ra trong quá trình beta cứ thấy đoạn đầu nó thế nào ý, đọc cứ lần cần mà không tìm ra chỗ nào, sửa đi sửa lại, đọc hoài cũng hông tìm ra, kệ đăng luôn=))))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Má lúm nhỏ

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Đại hội thể dục thể thao tiến hành tới ngày thứ hai.

Buổi chiều Lục Xuyên có một hạng mục chạy cự li dài 3000 mét, trước lúc bắt đầu thi đấu nửa giờ, anh cùng mấy tuyển thủ dự thi khác làm động tác khởi động chuẩn bị.

Trình Vũ Trạch và Tổng Cảnh nắm bóp tay chân cho anh buông lỏng da thịt.

"Lần này có phá được kỉ lục không?"

"Để thử xem." Lục Xuyên ần ần cánh tay, hoạt động khuỷu tay, nghiêng đầu hỏi Tổng Cảnh: "Nữ sinh lớp mình ngồi bên kia?"

Tổng Cảnh chỉ chỉ khu vực khán đài phía đông nam, Lục Xuyên thuận theo hướng ngón tay cậu ta chỉ nhìn sang, khu trống đông nam cấm cò của lớp hai, là chỗ của lớp bọn họ.

Thấy Lục Xuyên nhìn sang, nữ sinh trong lớp reo hò từng tiếng vang lên: "Xuyên ca có lên!"

Lục Xuyên quét mắt một vòng rồi rút ánh mắt về, hờ hững nói: "Nữ sinh đều ở đây hết?"

Trình Vũ Trạch và Tổng Cảnh liếc nhau một cái ngầm hiểu ra, đi tới vỗ vỗ vai Lục Xuyên, đồng tình nói: "Còn một vài nữ sinh không thích náo nhiệt, bây giờ đang ở phòng tự học đọc sách làm bài tập. Ở đây có lẽ cậu chỉ có thể đợi cô gái nhỏ nào đó rồi."

Lục Xuyên không nói gì nữa, đá văng vỏ chai nước suối trống rỗng dưới chân.

Hai phút sau, anh xoay người rồi đi.

"Này! Sắp tới giờ thi đấu rồi, cậu đi đâu đấy."

Lục Xuyên không để ý tới bọn họ, khí thế hưng hăng đi về về phía lầu dạy học.

Ánh nắng ấm áp vào buổi chiều tinh mịch, Sờ Sờ vừa làm một mạch xong mấy đề, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng quảng bá giới thiệu chương trình thi sắp diễn ra, chạy cự li dài 3000m sắp bắt đầu, giọng nói phát thanh viên ngọt ngào báo tên các thí sinh tham dự, cô nghe thấy tên của Lục Xuyên.

Cô vui đầu, quyết định chọn một cái đề, nhìn thật lâu.

Vừa mới về xong một cái tam giác vuông trên giấy nháp, bút trong tay đã bị ai đó rút đi.

Sờ Sờ ngẩng đầu lên, đập vào vào tầm mắt đầu tiên chính là một cái áo vận động màu trắng, trước ngực áo dính một con số 8 chính tề thẳng tắp.

Ánh mắt cô chậm rãi dời lên trên, đụng phải ánh mắt phải ánh mắt mang theo sự phẫn nộ của Lục Xuyên, trong đầu "lộp bộp" một tiếng.

"Bạn học Kiều, cậu thích học tập đến vậy?" giọng Lục Xuyên trầm thấp, mang đầy sự chất vấn: "Ngay cả lớp chúng ta thi đấu tranh giải cũng không đi xem?"

Anh nói xong câu này, mấy bạn học đang vui đầu vào đọc sách chung quanh đều cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng cất sách, xám xịt rời khỏi phòng học.

Sờ Sờ vụng về giải thích: "Mình muốn...muốn xem."

Lục Xuyên nhớ tới sáng sớm hôm nay, cô ngược lại một mực ở trên khu khán đài xem thi đấu, thỉnh thoảng còn đưa nước cho các bạn dự thi, cực kì nhiệt tình.

Nhưng có điều sáng hôm nay không có hạng mục của anh.

"Cho nên, tôi thi đấu, cậu liền lười đến xem?" Sắc mặt Lục Xuyên ngày càng lạnh xuống.

"Không phải...mình muốn xem..."

Anh cười lạnh trào phúng: "Ngồi trong phòng học, coi bằng cách truyền tin?"

Nhìn qua Lục Xuyên thật sự rất tức giận, mỗi lần Sờ Sờ giải thích, đều bị anh cắt đứt, lúc đầu cô nói chuyện đã không dễ dàng, anh còn hùng hổ dọa người.

Sờ Sờ bời vì sốt ruột, cũng có ần ần chút tức giận, cố ý nói: "Cô giáo cũng không...không có quy định học sinh nhất định đến...trình diện."

"À, giáo viên không bắt buộc, nên cậu liền không cần đi?"

"Đây là...tự do của mình!" Sờ Sờ cũng tức giận, thở phì phò, đứt quãng từng tiếng mà nói: "Cậu...luôn nói đạo lý...với người khác, đối với mình...thì không hề nói lý."

"Không nói đạo lý?" Lục Xuyên yên lặng nhìn cô: "Kiều Sở, nói những lời này, lương tâm cậu không cắn rứt à?"

Từ nhỏ đến lớn, anh đối với cô muốn moi tìm móc phởi, cuối cùng mẹ nó đòi lấy một câu không nói đạo lý?

Lục Xuyên không chịu được.

Hồ hấp Sở Sở càng nặng nề, cắn răng thấp giọng nói: "Cũng không có van xin cậu..."

Không van xin cậu đối xử tốt với mình.

"Cậu không van xin tôi, đúng, không có van xin tôi."

Lục Xuyên nổi giận xoay người, đi vài bước, quay đầu, trầm thấp hướng về phía cô rống lên một tiếng: "Là tôi con mẹ nó không có lòng tự trọng."

Lục Xuyên đột nhiên nổi giận khiến cho mấy bạn học còn lại sợ hãi than một tiếng, yên lặng cầm sách vở chạy ra khỏi phòng học.

Sở Sở chưa từng nhìn thấy anh tức giận đến thế, từ khi cô bắt đầu chuyển đến lớp 2, Lục Xuyên đối xử với cô đều là cười đùa cợt nhả, hoặc là mặt dày mảy dạn, bảo cô là tiểu đáng thương, nhỏ nhỏ...nhưng chưa từng gọi cả tên họ của cô, Kiều Sở.

Thời điểm anh rời đi, còn đá ngã mấy cái băng ghế bên cạnh lẫn lốc, dọa cho thân hình Sở Sở run rẩy theo.

Lập tức, khí nóng của cô cũng nổi lên, vừa chạy đến liền nói lời chất vấn cô, ngay cả cơ hội giải thích với anh cũng không thêm cho, loại người không nói đạo lý như vậy, cô đây không muốn đi ủng hộ anh nữa.

Cô cúi đầu tiếp tục làm bài, có điều một kích này của Lục Xuyên, trong đầu cô trở nên hỗn loạn, ngay cả đề bài cũng không đọc vào một chữ, tay cầm phát run.

Tức giận, lại càng khổ sở.

Năm phút sau, tiếng súng báo hiệu bắt đầu thi đấu vang lên.

Tâm Sở Sở lại bay ra ngoài.

Không thêm đi! Ai đi cổ vũ cho anh người đó là chó con!

Cô vui đầu tiếp tục làm bài tập, ép buộc tập trung lại sự chú ý của mình, nhưng chuyện này rất khó khăn, cô không tìm được trạng thái học trước đó quay về.

Vừa đúng lúc, điện thoại di động vang lên, là Thời Hiểu gọi tới.

"Bảo bối, bây giờ cậu đang làm gì đấy?"

"Phòng học, làm...bài."

"Bảo bối bảo bối! Xin cậu một chuyện nhé! Bây giờ cậu đi qua quầy ăn vặt mua giúp mình một chai nước khoáng được không? Một lát nữa Kiều Sâm có một trận thi đấu tranh giải nhảy xa, mình muốn đưa nước cho cậu ấy, nhưng hiện tại không thể ra ngoài"

"Được"

Sở Sở cúp điện thoại rời khỏi phòng học, đi ra khỏi lầu dạy học, trực tiếp chạy tới quầy bán quà vặt.

Có không ít bạn học tập trung tại quầy bán, Sở Sở cầm lấy một bình nước khoáng, nghe được các nữ sinh xung quanh có người nói: "Một lát nữa hạng mục chạy 3000 mét thi xong, mình sẽ đưa nước cho nam thần của mình."

"Lục Xuyên á? Cậu ấy còn thiếu em gái đưa nước sao?"

"Thiếu hay không thiếu là một chuyện, nhận hay không nhận lại là một chuyện khác mà."

Sở Sở nghiêng nghiêng đuôi mắt liếc nhìn các bạn ấy một chút, các cô gái bạn đồng phục của đội cô động viên, tràn ngập thanh xuân, lại rất đẹp.

Trông mặt Sở Sở nhìn bình nước khoáng trong tay mình, giật mình, nhân viên bán hàng nói: "Bạn học, 2 tệ."

Sở Sở nghĩ nghĩ một chút, lại cầm lên một chai nước khoáng nữa, đưa ra 4 tệ.

Cô đi đến giữa khán đài, tiếng reo hò trên bãi tập vang lên bên tai không dứt, cuộc đua chạy 3000 mét cự ly dài đã tiến vào trạng thái khẩn trương.

Sở Sở trước tiên tìm khu thi nhảy xa, đưa nước cho Thời Hiểu, sau đó tìm một vị trí ít người, xem cuộc thi đấu tranh tài chạy cự ly dài.

Bên cạnh có một cô em gái nằm dưới đấng thảo luận: "Có chuyện gì xảy ra với Lục Xuyên vậy?"

"Chạy thật ư ỏi."

"Lần này rút lại đằng sau mấy người lặn."

Lúc này lại có nam sinh nói: "Các cậu không hiểu, chạy cự ly dài chính là có sức chịu đựng lớn, ngay từ đầu mà chạy phía trước mới là người ngu."

Sở Sở trông thấy Lục Xuyên, anh chạy trên đường chạy của mình, câu được câu không(*) chạy đi, dáng vẻ hồ hững, giống như dáng vẻ vừa tỉnh ngủ trên lớp học vậy.

(*) câu được câu không: có cũng được không có cũng không sao

"Cậu có phát hiện ra không, Xuyên ca hình như có gì đó không thích hợp?"

Bên cạnh thảo luận, Tổng Cảnh chọc chọc Trình Vũ Trạch: "Bây giờ đã là vòng thứ tư, cậu ấy vẫn còn chạy chậm một cách ung dung như vậy"

Trình Vũ Trạch từ lúc bắt đầu đã phát hiện ra, lấy thể lực của Lục Xuyên, đến cả chạy 10000 mét cũng không thở gấp, đây là 3000 mét, anh căn bản không cần bảo tồn thực lực để chạy nước rút, các trận đấu chạy cự ly dài trước kia, anh ngay từ đầu đều bỏ đối thủ quãng xa phía sau.

Lục Xuyên muốn thắng, tất nhiên sẽ thắng một cách thật đẹp, tuyệt đối không cần dài dòng dây dưa.

Trình Vũ Trạch liếc mắt không chịu được: "Không phải chỉ là Sở Sở không đến xem cậu ta thi đấu thôi sao, nhìn cái sức lực không có tiền đồ kia kia."

"Trạch ca, kia không phải là Sở Sở sao?" Tổng Cảnh chỉ chỉ phía đối diện, bên trong một lớp nữ sinh, cô cầm một chai nước khoáng, lo lắng nhìn vào đường chạy của Lục Xuyên.

"Ồ!"

Vào lúc Lục Xuyên chạy chậm qua bên người Trình Vũ Trạch, Trình Vũ Trạch hướng về phía anh la lên: "Con mẹ nó cậu có tiền đồ một chút được không?"

Lục Xuyên chạy phía trước, lờ cậu ta một cái, tiện thể dành tặng cậu ta một ngón tay giữa.

Nữ sinh chung quanh hưng phấn hét lên rất lớn.

Trình Vũ Trạch thờ ơ nhún nhún vai: "Cậu ở trước mặt bọn tôi héo ủa, cũng không tính là cái gì, nhưng mà tiểu tử của cậu còn đang đứng ở phía đối diện nhìn cậu chậm chạp đấy, nếu chạy đúng đầu từ dưới đếm lên, vậy thì cũng tốt lắm nhì!"

Lục Xuyên hơi ngần ra, thuận theo hướng ngón tay cậu ta chỉ quay đầu, nhìn thấy Sở Sở đứng ở một bên khán đài, xung quanh là một lớp các em gái lớp dưới cổ vũ hò hét tên anh, cô đứng giữa một đám người, trầm mặc nhìn anh.

Lục Xuyên dừng bước, sừng sốt mấy giây, sau đó...

Khỏe miệng anh cong lên, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, một nông một sâu, hướng về phía Sở Sở xấu hổ cười một cái.

Vẫn là không nở với lão tử, vẫn đến xem, ông đây biết cô chỉ mạnh miệng mà thôi.

Nhìn cái người kia không cần mặt mũi đang nở một nụ cười bí ỏ, một tổ khí nóng trong lòng Sở Sở trong khoảnh khắc tan thành mây khói, cô cũng lung lay bình nước khoáng trong tay lên, âm thanh không lớn, nhưng vẫn ra sức kêu: "Lục, cậu...cố lên!"

"Được!" Lục Xuyên hô lên hơn mười phần sức lực, phân nửa khán đài đều nghe thấy.

Anh tăng nhanh tốc độ, hướng về phía đối thủ trước mặt tiến lên.

Chỉ qua hai vòng, anh đã vượt lên bảy tám đối thủ, bạn học toàn trường ai nấy đều muốn sôi trào.

"A!! Xuyên ca phát huy sức lực."

"Mình đã nói rồi! Xuyên ca vĩnh viễn luôn là trâu bò có chấp nhất mà!"

"Mạnh mẽ quá đi mất."

Lục Xuyên liên tục cao siêu vượt qua hai vòng với ưu thế tuyệt đối, dẫn đầu xông về vị trí đích đến.

Dây ruy băng màu trong nháy mắt đã đứt đôi, toàn trường reo hò sôi trào, kéo dài một hồi không dứt.

Ngay cả Sở Sở cũng không nhịn được mà dâng lên sôi trào cùng nhiệt huyết.

Thiếu niên trước mặt ương ngạnh dương dương tự đắc, bị các bạn học hưng phấn vây xung quanh, toàn thân phảng phất như đang phát sáng.

Không thiếu các bạn nữ sinh đã cầm sẵn đồ uống ngọt hay nước khoáng, bầy tay tám tay đưa tới cho Lục Xuyên, Lục Xuyên hướng các bạn lịch sự nói cảm ơn, nhưng không nhận lấy bất kỳ bình nước nào.

Ánh mắt anh từ trong đám người quét quanh một vòng, sau đó ngay lập tức khóa chặt vào Sở Sở đang trầm mặc đứng dưới tán cây, cất bước đi về phía cô.

Anh vừa tới gần cô, Sở Sở ngay lập tức cảm nhận được một luồng sức nóng đánh tới, đây là nguồn nhiệt lượng đến từ trên người anh, phảng phất mùi lúa mạch thổi từ trong gió hè.

"Anh đây nhìn mãi không hả?" Anh cứ như đang tranh công mà hỏi cô.

Sở Sở không biết nên trả lời anh như thế nào, chữ "mãi" này, cô bất quá không thể nói ra khỏi miệng, đành phải bắt đắc dĩ gật nhẹ đầu một cái.

Lục Xuyên chỉ vào cái chai nước khoáng trong tay cô, biết rõ còn cố tình hỏi: "Cho ai?"

Sở Sở dời ánh mắt đi nơi khác: "Không cho...ai cả."

Ý cười trên mặt Lục Xuyên ngày càng sâu, trực tiếp giành lấy chai nước khoáng từ trong tay cô, xoay nắp chai một vòng, ngửa đầu thô lỗ uống.

Sở Sở ngược mắt, nhìn thấy anh một đầu đầy mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, lúc ngửa đầu, cái hầu kết ngay giữa cổ thon dài nhấp nhô.

Cực kì...gọi cảm

Chai nước kia, ánh uống đến mức một mặt sung sướng, đến cuối cùng không uống nữa mà trực tiếp đổ xuống trên đầu mình khuynh đảo, ào ào ào ào, làm toàn bộ đầu đều ướt át, giọt nước dọc theo từ trên mái đầu tóc rồi tung chảy xuống trán rồi nhỏ xuống, thuận theo làn da màu lúa mạch của anh trôi đi.

"Quá sáng khoái!" anh gần như phát tiếng gầm nhẹ, da đầu run lên, giống như một con dã thú mới chiến đấu trong vùng nước, toàn thân toát ra hương vị hormone nam tính mạnh mẽ.

Tim Sở Sở hưng hăng run rẩy không chịu nổi.

Luồng hương vị mùa hè trên người anh, cô không hề có chút bài xích nào, thậm chí...

Cô kim lòng không được nghĩ bậy, xê dịch bước chân hướng về phía anh, dựa vào gần anh một chút, từ trong túi xách lấy ra một cái khăn tay, giúp anh lau đi nước trên mặt, có điều vừa mới vươn tay, một đám nam sinh sau lưng vô cùng náo nhiệt ồn ào chạy tới, bắt lấy Lục Xuyên kéo đi.

"Xuyên ca, ban đêm đi đâu happy đây?!"(*)

(*) happy trong nguyên tác nhá

"Chúc mừng quán quân đây nha!"

Tay Sở Sở cầm lấy khăn tay lập tức rút lại trở về, nhìn qua Lục Xuyên bị các bạn nam vây quanh kéo đi, một mình cô đứng dưới tán cây, trong lòng có một chút mất mát nho nhỏ.

Thế giới của Lục Xuyên không hề thiếu sự náo nhiệt, còn cô thì đã quen làm bạn với cô đơn.

Sở Sở cầm lấy khăn tay bỏ lại vào trong túi xách, cúi đầu chuẩn bị rời đi, thì đúng lúc này Lục Xuyên lại chạy trở về, kéo cổ tay Sở Sở.

Sở Sở không kịp chuẩn bị bị anh vội vàng kéo một cái làm cho lao đảo, suýt chút nữa đã ngã sấp xuống.

Lục Xuyên ổn định lại thân thể của cô, nói: "Đi, đi uống trà sữa!"

"Trà sữa?"

Lục Xuyên vô cùng tự nhiên một bên nắm chặt cả người Sở Sở, một bên cùng một đám nam sinh đi về phía tiệm trà sữa bên ngoài trường học.

Trên đường đi không ít nữ sinh nhìn Sở Sở bằng ánh mắt hâm mộ, cô cúi đầu xuống không dám nhìn mấy người đó, trái tim cuồng loạn nhảy lên, mặc cho Lục Xuyên tự kéo cô đi về tiệm trà sữa.

"Uống gì?" Bên quầy order, Lục Xuyên hỏi cô.

"Gi...cũng được."

"Hai ly trà sữa nguyên vị(*), một ly thêm đá, một ly đun nóng." Anh nói với nhân viên bán hàng, quay qua nói với đám nam sinh: "Các cậu muốn uống gì thì tự gọi, tôi mặc kệ các cậu."

Trình Vũ Trạch cười rạng rỡ nhìn anh: "Cậu cứ cùng chị dâu nhỏ trò chuyện vui vẻ đi."

"Cậu đừng có...nói bậy, mình không phải..."

Sở Sở còn chưa nói xong, Lục Xuyên đã kéo cô đi tới một cái bàn hai người nằm trong một góc hẻo lánh yên lặng bên cạnh, lẩm bẩm nói: "Nói còn không rõ, hấp tấp giải thích cái gì."

Phục vụ đem trà sữa tới, đặt trên bàn.

"Đền tội."

"Sao?"

Đầu ngón tay thon dài của Lục Xuyên cầm lấy cái ly trà sữa nóng đầy hơi trước mặt Sở Sở: "Vừa rồi, trong phòng học, tôi có hơi lớn tiếng."

Anh chột dạ liếc nhìn Sở Sở, nói: "Không nên rống lớn với cậu, vừa rồi khỏi phòng học tôi đã hối hận."

Sở Sở ngậm ống hút, nhấp từng ngụm nhỏ, không nói một tiếng nào.

Anh che lấy ngực trái của mình, nghiêm túc nói: "Thực sự rất hối hận."

Mặt Sở Sở đỏ hồng, nhưng vẫn không nói lời nào.

Anh xê dịch cái ghế về phía cô, ôn nhu nói: "Tha thứ cho tôi rồi hả?"

"Uống xong cốc trà sữa đó." Sở Sở đỏ mặt nói: "Sẽ...tha thứ...cho cậu."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên, lộ ra cái lúm đồng tiền nhỏ, nhàn nhạt nhưng rất sâu.

Mười giây sau, anh đã tu xong cả ly trà sữa, một giọt cũng không dư lại, ngay cả mấy cục đá cũng nhai lấy.

Anh sáng khoái đem cái ly đặt tới trước Sở Sở: "Chính cậu đã nói thì không cho phép đổi ý, chúng ta xem như trước mắt đã hòa..."

Đột nhiên, toàn bộ câu chữ đều bị ngăn ở yết hầu, con mắt tròn to, con ngươi đột nhiên rụt lại, nột ruồi bên dưới mí mắt trái bởi vì cơ bắp run rẩy căng cứng, cũng run rẩy theo.

Sở Sở cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau đi vết trà sữa còn lưu lại khóe miệng anh.

Ánh mắt của cô rất ôn nhu, hô hấp nhỏ nhẹ phả trên mặt anh, tựa như một trận gió hè phát qua, không để lại dấu vết.

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Sở: tha thứ cho cậu (cao lãnh)

Lục Xuyên: QAQ ôm ôm

Sở Sở: Ôm (cao lãnh)

Lời editor:

Huhu, bạn học Sở cũng biết thả thính kìa. QAQ

À, mình hay có thói quen sẽ chia sẽ một số suy nghĩ hay tâm sự phía dưới mỗi bài viết, nếu bạn nào không thích đọc thì cứ qua bên Wordpress đọc nha, bên wp của mình sẽ chỉ có truyện không thôi nên đọc không có gián đoạn gì đâu nà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đến sân thượng

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau khi tan học, tốp ba tốp năm các bạn học ào ra cổng trường, hưng phấn thảo luận đủ loại chuyện về đại hội thể thao ngày hôm nay.

Kiều Sâm mặc áo thể thao, mang túi quai chéo, kéo dài bước chân biếng nhác, cà lơ phát phor bước đi trên đường cái.

Thân ảnh của cậu dưới ánh trời chiều dát lên một tầng vàng chói.

Vừa mới kết thúc nhảy xa, có mấy nữ sinh muốn đưa nước cho cậu, Kiều Sâm cũng không thèm nhìn một cái, đương nhiên trong đó có cả Thời Hiểu.

Thời Hiểu chạy hai ba bước mới đuổi kịp Kiều Sâm: "Xế chiều hôm nay cậu thi nhảy xa, rất lợi hại."

Kiều Sâm nhàn nhạt lườm cô một cái, dời ánh mắt mặc kệ cô.

"Kiều Sâm, một lát nữa cậu định đi đâu?"

"Liên quan gì đến cậu"

Kiều Sâm nói xong tăng nhanh bước chân, Thời Hiểu chỉ có thể chạy chậm trên đường mới có thể đuổi tới trước mặt cậu.

Lại đi thêm mười mấy mét, Kiều Sâm rốt cục không kiên nhẫn dừng bước: "Cuối cùng thì cậu muốn gì?"

"Mình chỉ là..." Thời Hiểu từ sau lưng đem chai nước khoáng ra đưa cho cậu.

"Từ nãy đến giờ, cậu một ngụm nước cũng chưa uống, mà thời tiết bây giờ rất nóng, sau khi vận động mạnh xong, nhất định phải bổ sung đủ nước mới được..."

Kiều Sâm liếc mắt, lúc Thời Hiểu miên man lái nhai nói một tràng phổ cập kiến thức về vận động, cậu trực tiếp đoạt áy chai nước khoáng trong tay cô, ngửa đầu thô lỗ uống, rất nhanh toàn bộ nước trong chai đã bị cậu uống hết sạch.

Nước từ khoe miệng cậu tràn ra ngoài, chảy xuống cổ, trôi tuột vào trong áo.

Nhìn qua, vô cùng gọi cảm.

Uống xong nguyên một chai nước khoáng, Kiều Sâm cầm chai nước không, lung lay ngay trước mặt Thời Hiểu, sau đó tiện tay quăng đi, chai nước lăn vài vòng, nằm lẩn lóc ngay bên vệ đường.

"Uống xong rồi, cậu cũng lăn được rồi đấy." Thanh âm của cậu mang theo từng tia lạnh lẽo, mặt không biểu tình xoay người rời đi.

Thời Hiểu chạy tới cúi người nhặt chai nước lên, ném vào thùng rác.

Kiều Sâm liếc mắt xem thường, xoay người rời đi.

"Sâm ca."

Có người đàn ông kêu tên Kiều Sâm một tiếng.

Thời Hiểu nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ở một vườn hoa cách đó không xa có mấy người đàn ông đi tới, xăm người, nhuộm tóc, vừa nhìn là biết không giống như những người đứng đắn gì, đương nhiên càng không phải là học sinh trong trường.

"Ừm." Kiều Sâm đi về phía bọn họ.

"Đêm nay chơi chỗ nào?"

"Vẫn ở chỗ cũ."

"Em gái xinh đẹp này, là ai vậy?" Một tên tóc vàng ánh mắt hèn mọn đánh giá Thời Hiểu một chút, hỏi Kiều Sâm: "Bạn gái của Sâm ca?"

"Không phải." Kiều Sâm lạnh lùng nói.

Tóc vàng nhú mày, cười một mặt xấu xa hỏi Thời Hiểu: "Em gái, có bạn trai chưa hả?"

Thời Hiểu sợ hãi lùi về sau, lắc đầu.

"Vậy thì tốt, cùng với mấy anh trai này đi đến quán bar chơi thôi." Tóc vàng nói xong tiến lên một bước, muốn kéo cổ tay Thời Hiểu.

Kiều Sâm đi tới, ngăn trước mặt tóc vàng, trầm giọng nói: "Cậu ấy không đi."

Thời Hiểu cực kì sợ, vô thức đứng trốn phía sau lưng Kiều Sâm.

"Sâm ca, cái này không có ý gì cả, nhưng cô ta cũng không phải bạn gái của anh, mọi người chỉ muốn chơi đùa với nhau thôi mà."

"Cậu ấy không muốn đi."

Tóc vàng khá tức giận khi thấy Kiều Sâm ngang ngược ngăn cản, nhìn về phía Thời Hiểu, hỏi: "Em gái, có muốn cùng bọn này đi chơi không?"

"Tôi..."

Kiều Sâm quay đầu, trừng mắt uy hiếp cô một chút.

Thời Hiểu nghe lời lắc đầu: "Tôi không đi."

Cô giật giật góc áo Kiều Sâm, nom nớp lo sợ hỏi: "Kiều Sâm, cậu cũng đừng đi, có được không?"

Tiếng nói run rẩy, mang theo vài phần khẩn cầu đáng thương.

"A, cô em gái này, còn muốn quản Sâm ca?" Mấy tên đàn ông sau lưng Kiều Sâm nở nụ cười.

Kiều Sâm thăm mắng một câu, nói với bọn người kia: "Mấy người chờ tôi."

Nói xong cậu kéo lấy ống tay áo Thời Hiểu, sít sao cầm chặt cánh tay trắng nõn của cô, một đường vừa lôi vừa túm, đưa cô đi về phía trường học.

Bước chân Kiều Sâm rất dài, Thời Hiểu hơi không theo kịp, đi đến mức lão đảo.

Lúc Kiều Sâm ngừng lại, cả người cô đều nhào vào trên người cậu.

Cô vội vàng lùi về sau mấy bước, sắc mặt bất giác ửng đỏ.

"Sau bảy giờ không được phép ra khỏi cửa trường."

"Chao ôi."

Nhìn bóng lưng Kiều Sâm, Thời Hiểu hơi không rõ có chuyện gì, cô dừng lại một chút, vẫn là kiên nhẫn đuổi theo cậu: "Kiều Sâm, bọn họ là bạn tốt của cậu sao?"

"Cũng không tính như vậy." Kiều Sâm nói: "Chỉ là chơi với nhau mà thôi."

Kiều Sâm quay đầu, khinh miệt nhìn Thời Hiểu một cái: "Tôi không chơi với bọn họ, thì chơi với ai, với cậu sao?"

Giọng nói Thời Hiểu đình trệ: "Minh..."

Kiều Sâm cười lạnh một tiếng, quay lưng đi về phía cổng trường: "Đừng có đi theo tôi nữa, nếu không tôi đánh cậu đấy."

Thời Hiểu vẫn còn muốn đi theo cậu, cậu xoay người lại, làm bộ hướng nắm đấm xông về phía Thời Hiểu, hung tợn nói: "Ông đây sẽ đánh người thật!"

Thời Hiểu sợ hãi ôm lấy đầu.

Kiều Sâm buông nắm đấm xuống, đẩy bả vai nhỏ bé yếu ớt của cô: "Mau về đi, đừng có đi theo."

Nhìn bóng lưng đang dần xa của cậu, dưới ánh trời chiều, cô đơn không chút sinh khí.

Thời Hiểu không biết dừng khí xuất hiện từ đâu, hô lớn: "Kiều Sâm, mình đi chơi với cậu, được không?"

Hô xong, cô há miệng thờ dốc, nhịp tim không thể kìm chế được.

Tay Kiều Sâm mò mò vào trong túi quần, hơi dừng bước mấy giây.

Một trận gió lớn thổi qua, cuốn lên vài phiến lá khô vàng.

Thời Hiểu đột nhiên đỏ mặt.

Kiều Sâm rút cục vẫn cất bước rời đi, quyết tuyệt, không quay đầu lại nhìn.

....

Ban đêm, Sờ Sờ từ phòng tự học buổi tối quay trở về phòng ngủ ký túc xá, nhìn thấy một mình Thời Hiểu ngồi trên giường ngẩn người, ngay cả giờ tự học cũng không lên lớp.

Sờ Sờ đặt cái túi xách xuống cái bàn của mình, cầm lấy ly nước uống một ngụm, chỉ nghe Thời Hiểu nói: "Sờ Sờ, Kiều Sâm là anh trai của cậu sao?"

Chuyện này đã không còn là bí mật, bạn học trong lớp truyền nhau, chuyện nhà bọn họ từng được báo chí đưa tin, không dấu giếm càng không gât được.

Sờ Sờ gật nhẹ đầu.

"Sờ Sờ, Kiều Sâm chinh cậu đến như vậy, cậu chắc là hận cậu ấy muốn chết nhỉ."

Sờ Sờ lại rót thêm một ly nước cho mình, thì thào nói: "Không hận."

Không hận nổi, bởi vì cậu ấy không phải cố ý.

Cậu ấy chỉ là...rất khổ sở.

"Sờ Sờ, hôm nay mình nhìn thấy Kiều Sâm ở chung một chỗ với một đám xã hội đen."

"Xã hội đen?"

Thời Hiểu gật gật đầu, vẻ mặt lo lắng: "Dáng vẻ mấy tên đó rất lưu manh, nhìn qua không phải là người tốt, bọn họ còn muốn đi đến quán bar, mình sợ Kiều Sâm theo bọn họ đi gây chuyện."

Sờ Sờ do dự rất lâu, rốt cục cầm điện thoại đi ra ban công, gọi điện thoại cho Kiều Ngôn Thương.

Đêm đó là một đêm dài, Sờ Sờ nhận được điện thoại của Sờ Vân Tụ, cô nắm chặt điện thoại, mặc thêm đồ lên ra khỏi ký túc, đứng trên hành lang nghe máy.

Sờ Vân Tụ nói cho cô, Kiều Ngôn Thương đưa Kiều Sâm từ quán bar trở về, hai cha con bộc phát cãi nhau một trận lớn, Kiều Ngôn Thương đánh đứa con trai phản nghịch của mình một trận. Bây giờ Kiều Sâm đã đập cửa rời nhà đi.

Sờ Sờ nhủ nhủ lông mày, có chút hối hận vì đem chuyện nói nói cho người lớn trong nhà. Vốn hy vọng Kiều Ngôn Thương và Kiều Sâm sẽ thoải mái nói chuyện với nhau, nhưng ông đối xử với Kiều Sâm không đánh thì mắng, tính tình Kiều Sâm lại dữ dằn, cứng đối cứng, lưỡng bại câu thương (*)

(*) cả hai bên đều chịu thiệt, đều cùng bị tổn thương.

Âm thanh Sờ Vân Tụ nghiêm túc: "Về sau nếu có chuyện như vậy xảy ra, con đừng có nhúng tay vào."

Sờ Sờ trầm mặc không trả lời, mũi chân đi đi vòng tròn trên mặt đất.

Sờ Vân Tụ tiếp tục nói: "Con cho rằng tên nghịch tử đó sẽ nhớ ân tình của con sao, con có biết ban nãy nó đã nói hai mẹ con chúng ta cái dạng người xấu xa gì đó, quá sức khó nghe."

"Khó nghe, thì mẹ....đừng nghe là được." Sờ Sờ khó khăn phản kích bà.

"Con coi nó là anh trai, nó có xem con là em gái sao?" Sờ Vân Tụ hừ lạnh một tiếng: "Đừng có ở đó mặt nóng dán mông lạnh nữa"

Sờ Sờ không thể nói được gì.

Sờ Sờ cúp điện thoại, trong ngực cảm giác thật khó chịu.

Cô không muốn tranh cái gì của Kiều Sâm cả, cô làm chuyện gì, cũng cảm thấy hổ thẹn với anh ấy.

Rạng sáng ngày thứ hai, Kiều Sâm tới phòng học, vừa vào đến cửa đã nghiêm nghị liếc nhìn Sờ Sờ.

Sờ Sờ đang đọc thơ từ sáng sớm, nhìn thấy cậu hùng hùng hổ hổ đi về phía mình, cô theo bản năng lùi về sau.

"Cô đi ra cho tôi."

Cậu vô cùng không khí phách rống cô một tiếng, quay người rời khỏi phòng học, tiện thể phẫn uất đá mạnh cái cửa phòng học.

Sờ Sờ cơ hồ theo bản năng xoay người nhìn vào vị trí của Lục Xuyên, trống rỗng, anh vẫn chưa tới trường học.

Lương Thiên ngồi cùng bàn kéo kéo Sờ Sờ: "Nếu không thì đừng đi, cậu cứ ngây ngốc ở phòng học, mình không tin, trong phòng học cậu ta có thể làm được gì."

Nhưng Sờ Sờ do dự mấy giây, vẫn đi theo Kiều Sâm ra khỏi phòng học.

Trên hành lang, Sờ Sờ đuổi kịp Kiều Sâm: "Chú Kiều...lại đánh cậu?"

Kiều Sâm quay đầu lạnh lùng dò xét nhìn cô, trào phúng trả lời: "Đúng vậy đó, bây giờ cô cao hứng chưa, cảm ơn cô ban cho, lão tử bị đánh."

"Tôi không hề cố ý." Sờ Sờ vụng về giải thích: "Tôi không biết chú Kiều có thể làm như vậy..."

Cô càng sốt ruột, đầu lưỡi càng không thể vượt thắng: "Thật sự...xin lỗi."

Cô chỉ là hy vọng Kiều Sâm không cùng đám người xấu xa kia gây chuyện, đi theo bọn họ học thói xấu, cô chỉ muốn chú Kiều quản cậu mà thôi.

Kiều Sâm trừng mắt nhìn cô, ánh mắt tràn đầy hận ý: "Cô nhớ cho kỹ, cô họ Sờ, không phải họ Kiều, mẹ nó bớt can thiệp vào chuyện của tôi, nếu không thì cho dù có là Lục Xuyên, cũng không thể bảo vệ được cô đâu."

Kiều Sâm nói xong xoay người rời đi, Sờ Sờ gắt gao cắn chặt môi dưới, vào lúc cậu chuyển sang rẽ vào hành lang, đột nhiên gọi cậu lại, gian nan nói ra: "Cậu cho rằng...tôi muốn....muốn được gọi là Kiều Sờ sao?"

Bước chân Kiều Sâm dừng lại, cậu chưa từng nghe thấy âm thanh Sờ Sờ run rẩy mà kiềm chế lúc nói chuyện như thế này.

"Thế nhưng tôi có thể được chọn lựa sao?" Cô đi qua, run rẩy bắt lấy ống tay áo của Kiều Sâm, kích động nói ra: "Kiều, cậu...nói cho tôi, tôi có thể chọn sao?"

Tim Kiều Sâm run run, cậu nhắm mắt lại, hít sâu.

"Cho dù có cố ý hay không..."

Một giây sau, cậu dùng sức hất tay Sờ Sờ ra, cắn răng trừng mắt nhìn cô, gần từng chữ nói: "Mặc kệ cô có cố ý hay không, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho cô, vĩnh viễn sẽ không."

Kiều Sâm rời đi, Sờ Sờ dựa lưng vào vách tường, miệng mở lớn hô hấp vô cùng khó khăn, thiếu dưỡng khí, thân thể cô co lại không nhận được run rẩy, co lại một khối nhỏ.

Sờ Sờ, cô không giết bác gái, nhưng bác gái lại vì cô mà chết.

Cô sinh ra, vốn đã là có tội.

Góc của hành lang, Lục Xuyên dựa lưng vào tường, một tay cầm bóng rổ, một tay khác tháo xuống tai nghe đang đeo trên tai.

Anh nghiêng mặt qua, ngược mắt nhìn Sờ Sờ đang đau khổ dựa lưng vào tường, lặng yên trong chốc lát.

Không nói gì, anh cất bước, xoay người rời đi.

Buổi sáng đại hội thể thao vừa mới bắt đầu, Kiều Sâm cùng mấy người anh em ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Lục Xuyên đứng một bên hành lang, một tay mò vào trong túi quần, nghiêng người sang, lạnh lùng nhàn nhạt nhìn về phía cậu.

"Kiều Sâm, đến sân thượng."

Anh nói xong, đi lướt qua người cậu.

Lời editor:

Thật sự rất thương Sờ Sờ, một cô gái nhỏ tự bé, nay lại còn mang trong mình nỗi đau vì nghĩ rằng sự có mặt của bản thân đã gây cái chết cho người thân của người mà cô yêu quý.

Oahhhh. Cuối cùng cũng xong, phúc lợi ngày lễ rồi nè.

Chương sau chính thức set pass nhé mọi người.

Gợi ý pass chương 15: Tài khoản Weibo mà Lục Xuyên đã đăng ký để follow Sờ Sờ. (Không viết hoa các ký tự, không có dấu cách.)

Mọi người đọc chương 15 bên Wordpress nhé, khi nào có chương 15 mình sẽ đăng thông báo lên Wattpad để cả nhà nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thiếu

Chương có pass, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ai, Tan Học Đứng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: Tôi đợi cậu

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

"A!"

Các bạn nữ che miệng thét lên chói tai, các nam sinh trước đó đang gào thét liên bồng dung im bật lại.

Kiều Sâm ngã xuống rồi!

Cậu nặng nề ngã xuống trên đường chạy, đầu gối bị ma sát trầy da một mảng, màu đỏ tươi của máu chảy ra.

Kiều Sâm đã không còn một tia sức lực nào, thân thể mệt lả đi, giờ phút này cậu nhìn thấy cái gì cũng đều là trời đất quay cuồng, chỉ muốn nhắm mắt lại nằm trên mặt đất ngủ một giấc thật ngon.

Lục Xuyên vượt qua cậu. Hướng về điểm cuối cùng chạy tới, cách biểu tượng dây ruy băng màu kia ngày càng gần, thế nhưng bước chân đang chạy của anh lại ngày càng chậm dần.

Không có đối thủ mạnh mẽ, thì đột nhiên cảm thấy, trò chơi này dường như đã mất đi niềm vui và hứng thú của nó.

Lục Xuyên dừng lại, quay đầu, nhìn thấy Kiều Sâm cách mình không xa, đang một chân quỳ trên mặt đất, cắn răng, tựa hồ như đang giãy dụa cố gắng hết sức muốn đứng lên.

Tiếng reo hò hét của các bạn học bồng dung im bật trong nháy mắt, cả đám cùng một biểu cảm không rõ ràng cho lắm, nhìn chăm chăm vào hiện trường bên dưới đang phát sinh một màn kịch bản trước mắt.

Lục Xuyên dừng lại! Rõ ràng chiến thắng nằm ngay trong tầm mắt, thậm chí anh còn có thể phá vỡ kỉ lục chạy 5000m của trường học từ trước đến nay ở thành tích tốt nhất, thế nhưng anh lại dừng lại!

"Kiều Sâm!" Lục Xuyên rống lên từ cuống họng: "Mày có làm được hay không? Đừng làm tao tụt hứng!"

Kiều Sâm nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn vào Lục Xuyên đang đứng trước vạch đích ở phía xa.

Trong ánh mắt của Kiều Sâm, là một luồng khí nóng không muốn chịu thua, mà đôi mắt của Lục Xuyên từ đầu đến cuối đều là hời hợt và lạnh nhạt, anh đứng ở đấy, đẹp đẽ thanh cao, vân đạm phong khinh(*) nhìn cậu.

(*)chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

"Ông đây...ông đây không cần mày thương hại!" Kiều Sâm quỳ một chân xuống đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể.

Lục Xuyên đi đến trước mặt cậu, lạnh lùng nói: "Không rảnh sức lực mà đi thương hại mày, mau đứng dậy đi, đừng có giống như đàn bà con gái vậy."

Kiều Sâm cắn răng, hai chân run rẩy đến lợi hại, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đứng dậy nổi. Cậu quay đầu, các vận động viên cấp quốc gia đã bắt đầu tăng tốc, cách điểm cuối cùng còn không tới hơn trăm mét.

Kiều Sâm rống lên một tiếng với Lục Xuyên: "Con mẹ nó mày đừng đứng đàn chỗ này làm cái gì, chạy mau đi."

"Ồ, không so tài với tao nữa?"

Kiều Sâm gấp gáp: "So cái rắm, mày cứ lè mề, lớp chúng ta sẽ không lấy được vị trí quán quân đây."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên một ý cười vui vẻ, anh đột nhiên đưa tay ra trước mặt Kiều Sâm

Kiều Sâm hơi sững sờ, không rõ ràng cho lắm mà nhìn anh: "Mày làm cái cọng lông gì vậy?"

Lục Xuyên nói: "Mày mà giả vờ làm cô gái nhỏ, lớp chúng ta sẽ thua trận chung kết này."

Bạn học toàn trường đều an tĩnh lại, bọn họ đều biết rõ ân oán của Lục Xuyên và Kiều Sâm, một trái tim căng như dây cung, khó tin nhìn về phía hai người họ.

Các vận động viên khối 11 đang một trước một sau chạy tới, cách bọn họ càng ngày càng gần, mắt nhìn thấy sắp vượt qua hai người bọn họ, Kiều Sâm cắn răng, bật lên nắm chặt tay Lục Xuyên, cánh tay Lục Xuyên bỗng nhiên nhấc lên, kéo cậu từ trên đường nhựa đứng dậy.

"Ông đây chạy không nổi nữa rồi."

"Có chết thì cũng cố mà chạy cho tao."

Lục Xuyên nói xong nhân lúc bất ngờ, trực tiếp nhấc Kiều Sâm bế lên!

Toàn trường chấn động kinh hoàng.

Ngay cả chủ nhiệm lớp hai, lúc này cũng đang hóa đá ngay tại chỗ.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!"

"Ôm công chưa của tui kìa mẹ ời!"

"Móa! Lục Xuyên mười phần công khí!"

"Mù mắt tao rồi!"

"Mẹ nó đừng hỏi lý do vì sao mình đang nằm rạp trên mặt đất xem so tài."

...

Sờ Sờ há to miệng, kính trên mặt dường như muốn rớt xuống đất, cô trở mắt nhìn Lục Xuyên ở mười mét cuối cùng trên đường chạy, dùng kiểu ôm công chúa ôm người anh trai ruột Kiều Sâm đang xù lông của cô, chạy về phía điểm cuối cùng.

Ngay lúc hai người xông pha về điểm cuối trong chớp mắt kia, tiếng hoan hô đình tai nhức óc đến mức mười dặm cũng có thể nghe thấy được.

Kiều Sâm cả một đường chạy đều dùng nắm đấm đánh đấm vào ngực Lục Xuyên, giãy dụa, gào khóc gọi.

"Mày thả ông xuống! Lục Xuyên, tao đánh mày! Tao đánh chết mày đây!"

"Mày không buông ông đây xuống! Ông đây đánh chết mày!"

(Beta: Cười muốn để:vv)

Lục Xuyên một đường vừa chạy vừa cười, sau khi xông đến điểm cuối, trực tiếp ném Kiều Sâm lên mặt đất một cái, cười đến mức con mẹ nó đau muốn sặc hồng anh rồi.

Các bạn lớp hai toàn bộ đều chạy lên tụ lại, vây quanh hai quán quân, hò hét reo gào.

Ánh mắt Lục Xuyên đảo qua đám người, khóa chặt lên người đang đứng ở một khán đài, cách xa đám người nhốn nháo, anh nhìn Sờ Sờ nở một nụ cười xấu xa, sau đó nhấc tay lên, ngón trỏ cùng ngón cái dựng lên nhắm vào tim cô.

Sờ Sờ không kim lòng được giương cao khóe môi, tim đập rộn lên.

Nhiều năm về sau, cô hồi tưởng lại trận đấu rầm rộ kia, không nhìn được run rẩy trong lòng, đó là những năm tháng thanh xuân thuộc về hai người bọn họ, mở ra lòng nhiệt huyết và sự sùng bái của họ, vào những năm tháng dài dằng dặc sau này, mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy vẫn rung động lòng người như cũ.

Người thiếu niên khuếch ra trong ngạnh đấy, là bạn cô, cùng cô đi qua những năm tháng tốt đẹp nhất của thời thanh xuân, cũng là người bạn đời của cô, đi hết lộ trình quãng đời còn lại sau này.

Trong trận đấu đại hội thể thao năm nay của lớp hai, không còn nghi ngờ gì nữa Lục Xuyên chính là sự tồn tại bất mất nhất, thu hoạch mấy giải nhất của

nhiều hạng mục, thêm vào đó ở trận chung kết chạy cự ly dài 5000m, thời khắc Lục Xuyên và Kiều Sâm cùng nhau vượt qua đường đua đã toát ra ôn nhu nồng đậm: "Bạn học thân thiết", lớp hai còn thu về được danh hiệu đoàn kết lớp vô cùng vinh dự.

Một đoạn video "Hữu ái" ghi lại quá trình Lục Xuyên ôm Kiều Sâm chạy về vạch đích, đã nằm trên diễn đàn gần nửa tháng, trở thành chủ đề hot nhất đứng đầu mùa đại hội thể thao lần này.

Gần nửa tháng đó, cả người Kiều Sâm đều toát ra sự u ám, thường xuyên dùng một đôi mắt đen lút nhìn chăm chăm vào Lục Xuyên, cho đến khi Lục Xuyên quay đầu lại nhìn, thì khó chịu dời ánh mắt đi, nhìn vô cùng ngọt ngào.

Quy tắc trong chạy cự ly dài là ai đáp đích trước sẽ trở thành quán quân, Lục Xuyên ôm Kiều Sâm ném tới đích cuối cùng, chạm vào vạch đích trước nhất chính là cái móng của Kiều Sâm, vậy nên quán quân lần này vẫn mang tên của Kiều Sâm.

Nhưng Kiều Sâm nửa điểm cũng không cao hứng nổi, bởi vì cho dù cậu cầm cup quán quân, nhưng trong lòng mọi người, người thắng cuộc vẫn duy nhất một mình Lục Xuyên.

Ai mẹ nó đoán được thời khắc cuối cùng Lục Xuyên kia lại nổi điên lên.

Cup quán quân này, Kiều Sâm đưa cho Lục Xuyên, còn nghiêng răng nghiêng lợi vô cùng không phục nói cho anh biết, đã đáp ứng mày, ông đây nhất định sẽ làm được.

Cậu sẽ không giao du với cái đám người lêu lổng bên ngoài trường nữa.

"Lục Xuyên, chờ chân ông đây tốt lên, chúng ta so tiếp."

Rất nhiều năm sau này, phóng viên đi vào trong nhà của giáo sư Lục, trong thư phòng có một cái giá đỡ, trưng bày các huy chương và cup mà những năm qua giáo sư Lục Xuyên giành lấy được trong khoa nghiên cứu viện sĩ, trâu bò nhất còn có cả giải thưởng biểu tượng cao nhất của giới khoa học Einstein.(*)

(*) giải Nobel.

Lục phu nhân đứng ra giới thiệu từng thành quả mà giáo sư Lục giành được, tới khi phóng viên hỏi đến một cái cup nhỏ tầm thường vô danh ở trong một góc hẻo lánh, ánh mắt Lục phu nhân đột nhiên trở nên nhu hòa.

Cô không kìm chế được ý cười hiện lên trên mặt, nói với phóng viên, đây là chiếc cup thuộc về tôi và tiên sinh của tôi, là hồi ức trân quý nhất cuộc đời này.

...

Đại hội thể thao năm này cuối cùng cũng khép lại một cách vô cùng hoàn mỹ, vì thời gian của học sinh khối 12 vô cùng có hạn, sau khi chấm dứt hoàn mỹ, tiếp theo đó, bộ họ chân chính bước lên một ngọn núi đao biển thật sự.

Thành tích của Sở Sở không tốt lắm, để được ở trong chủng loại của lớp hai như thế kia, cô càng phải phá lệ thật cố gắng, mỗi ngày đều sẽ ở phòng tự học đến tối đêm, khiến cho một thân thể vô cùng mệt mỏi, mới trở về phòng ngủ.

Chín giờ tối, Sở Sở trở về ký túc xá, sau khi rửa mặt xong xuôi, mười giờ, cô cầm quyển sách tiếng anh trèo lên giường, chuẩn bị ôn tập lại từ đơn một lần nữa.

Đúng lúc này, chuông di động vang lên, là một tin nhắn đầu số điện thoại xa lạ

"Thờ lớn này!"

Không cần nghĩ cũng biết ai là người gửi.

Sở Sở có ý đáp lại: "Cậu là ai?"

"Tôi là Xuyên ca của cậu."

"Có việc gì?"

"Mau tới sân thượng trường học đi!"

"Bây giờ?"

"Không thì sao?"

Sở Sở để điện thoại xuống, nhịp tim không nhịn được tăng tốc đập mạnh, cô đang muốn soạn lại tin nhắn quá muộn, lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, làm cô giật nảy người.

Là Lục Xuyên gọi đến.

Cô nhận điện thoại, giảm thấp âm thanh nói: "Bây giờ rất muộn rồi."

"Muộn cái gì mà muộn, tôi chờ đấy."

Đầu dây bên kia, tựa hồ rất yên tĩnh, xem ra, chỉ có một mình anh.

"Minh không tới."

"Nghĩ thức khai mạc lần trước cậu nói thế nào, phải đáp ứng tôi một việc, có phải muốn nuốt lời không hả?"

Sở Sở không nghĩ tới nah sẽ đem chuyện này ra nói.

"Nhưng mà cửa lớn ký túc đóng hết rồi."

"Tôi nghe nói, mười giờ rưỡi cấm đi lại vào ban đêm, bây giờ chỉ mới chín giờ năm mươi."

...

Sở Sở do dự một chút, nói: "Trước tiên...nói chuyện gì được không?"

"Kiểu Sở, cậu đang sợ cái gì?" giọng điệu của Lục Xuyên bên trong điện thoại mang theo sự chế giễu: "Tôi có thể ở trên sân thượng mà cậu làm chuyện gì sao?"

Sở Sở nhướn mày: "Thật sự rất muộn....minh không đến, cậu...về sớm một chút."

Cô nói xong không đợi Lục Xuyên phản ứng đã cúp máy ngay.

Lục Xuyên không tiếp tục gọi tới, tin nhắn cũng không gửi thêm một cái nào.

Sở Sở cầm lấy quyển sách anh vẫn tiếp tục ôn tập.

Không đầy một phút, Tiết Đường Đường và Thời Hiểu cũng đã tắm rửa xong, cãi nhau ầm ầm ỉ ỉ tiến vào phòng.

Ánh mắt Sở Sở rơi xuống từng từ đơn trên quyển sách anh vẫn, nhưng dù làm như thế nào, cũng không thể tập trung sự chú ý.

Trong lòng cô vô cùng loạn.

Cô cầm điện thoại, nhìn thật tỉ mỉ tin nhắn Lục Xuyên đã gửi.

Ước chừng một phút đồng hồ trôi qua, cửa lớn ký túc sắp đóng lại.

Sở Sở âm thầm đưa ra quyết định, nếu như anh gửi thêm cho cô một cái tin nhắn nữa, cô sẽ đi ngay.

Cô cầm điện thoại, dựa vào bên trên cái gối ôm lớn, nhìn chăm chăm màn hình di động, không có một chút động tĩnh nào.

Lại qua thêm năm phút, anh vẫn không gửi thêm bất cứ tin gì.

Sở Sở phỏng đoán, Lục Xuyên đã rời đi rồi.

Cô cầm lấy quyển sách tiếng anh lên lần nữa, hô hấp thật sâu, bình phục tâm trạng.

Đột nhiên, điện thoại "Đinh" lên một tiếng, thân thể Sở Sở run lên, phản ứng kịch liệt đến mức làm cả giường đều muốn run theo.

Tiết Đường Đường tay cầm bàn chải đánh răng một miếng đầy bọt, quya đầu lại kinh ngạc nhìn cô: "Cậu lại trúng gió gì vậy?"

Sở Sở tâm ý hoảng loạn nắm chặt điện thoại, trên màn hình lóe lên mấy chữ:

"Thỏ lớn, tôi còn đang đợi cậu đấy."

Lời editor:

Hai đại ca, hai anh chơi trò biểu diễn tình ái lãng mạn vậy cho ai coi.

Nhìn nhìn Kiều Sâm e then đập ngực Lục Xuyên, tui cười chết.

OIMEOI, tui mới coi thử chương sau.....tận.....7000+ chữ đó máy tím ời, tui chết mất. Không rõ má Gió Xuân hôm đó sung huyết nên không

nhìn chữ hay gì, mà viết ra từng ấy chữ. Kiểu này không phải chia đôi đầu mà là chia 3 đồ chời.

Khóc ròng với cái độ dài T_T

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-1: Hôn một cái (1)

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sở Sở bỏ điện thoại xuống, từ trên giường ngồi phắt dậy, đầu óc trống rỗng hai giây sau đó vội vàng vàng xuống giường.

Vốn muốn thay quần áo, nhưng nhìn vào điện thoại, thời gian cách giờ giới nghiêm của ký túc xá vào ban đêm chỉ còn lại năm phút! Thậm chí ngay cả áo ngủ cũng không kịp thay, cầm lên một cái áo khoác dài tùy ý khoác lên trên người.

Thời Hiểu từ bàn đọc sách bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn: "Sở Sở, đã trễ thế này, cậu còn muốn đi ra ngoài sao?"

"Có...chút chuyện." Sở Sở ngồi xổm trước cửa phòng buộc lại dây giày, vội vàng chạy ra ngoài.

Gần tới ngày Trung thu, mặt trăng đang dần dần viên mãn, ánh trăng thanh lãnh, trút xuống đất một mảng sáng trắng sương sương mờ ảo.

Sở Sở một mình đi giữa rừng cây tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng bước chân vội vã của cô, chỉ còn lại những tiếng kêu tiếng gáy của những con côn trùng tới thời kì hoạt động trong bụi cỏ.

Cô kim chế nổi lòng xao động cùng bất an, mỗi một đoạn đường đi sẽ dừng lại một chút, sau đó phòng bị nhìn bốn phía xung quanh, cứ như ăn trộm, xác định không có người nào mới tiếp tục bước lên phía trước.

Cửa cuốn ở cuối hành lang thông với lầu dạy học bình thường đều sẽ bị khóa, khi Sở Sở đi đến thì lại phát hiện ra chìa khóa đã bị hư, cô có thể mở cửa ra.

Nhìn xung quanh một chút, sau đó cẩn thận từng li từng tí kéo cửa cuốn ra, khom người đi vào.

Chung quanh hành lang là một mảnh đen kịt, đèn của lối đi an toàn phát ra ánh sáng màu lục, trong đầu Sở Sở có hơi nhút nhát, lấy điện thoại ra chiếu sáng, tăng nhanh bước chân, chạy một hơi lên đến tầng cao nhất.

Cửa nhỏ của đỉnh lầu dạy học khép hờ, cô ở phía sau cánh cửa dừng lại, đợi cho nỗi lòng thoáng bình phục, mới đưa tay cầm lên nắm cửa, chậm rãi mở ra.

Dưới bầu trời đêm thâm thúy, ánh trăng tròn buông xuống, một đoàn mây bay tụ lại quanh vầng trăng, bị ánh trăng nhiễm sáng trong suốt.

Dưới ánh trăng, một mình Lục Xuyên lẻ loi lơ lửng đứng trên cao, thân hình thon dài thẳng tắp.

Bên cạnh anh, đốt một sợi quang sáng.

Sở Sở đến gần mới phát hiện ra, sợi quang sáng kia đến từ một ngọn nến nhỏ mà dài.

Ngọn nến cắm thẳng trên một cái bánh kem nho nhỏ, ngọn lửa nhấp nháy, như là vàng sáng nhất trong bầu trời đêm.

....

Nghे thấy tiếng vang của cửa, Lục Xuyên xoay người nhìn thấy Sở Sở, trong đôi mắt vốn không hề có một chút rung động nào của anh, đột nhiên dâng lên ánh sáng.

"Thò lón!"

Lục Xuyên cầm lấy tay cô giờ giờ lên: "Tôi đã nghĩ cậu sẽ không tới."

Có thể nhìn ra được anh rất kinh ngạc mừng rỡ, khó mà che giấu.

"Vốn dĩ là không đến." Sở Sở nhìn lên ánh mặt trăng trên trời, nói: "Đã muộn như vậy rồi."

"Vẫn đến đây thôi." Lục Xuyên từ trên đài cao nhảy xuống, cười tươi đi đến bên cạnh cô.

Sở Sở cúi người nhìn về cái bánh bơ gato nhỏ tròn trịa nằm ở một phía kia, trên bánh gato nhỏ có khắc hình một căn nhà tinh xảo, còn có một cô gái nhỏ mặc váy màu đỏ.

"Hôm nay là sinh nhật của cậu ư?" Cô kinh ngạc quay đầu lại hỏi Lục Xuyên.

Lục Xuyên ngưng ngừng gãi đầu: "Thật ra là ngày mai."

Sở Sở nhìn đồng hồ đeo tay một chút: "Từ giờ đến ngày mai...còn có một giờ."

"Ừm."

Sở Sở rõ ràng, Lục Xuyên bảo cô tới đây, là anh muốn cùng cô đón sinh nhật anh.

Lục Xuyên ngược mắt quan sát Sở Sở, cô mặc một cái váy tay dài màu xanh lam nhạt có chấm tròn, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài sáng màu, tóc dài tùy ý rơi trên bả vai, hơi có chút lộn xộn, nhìn qua có lẽ vừa mới gội đầu xong, còn chưa kịp sấy khô.

"Cậu..." anh dè dặt hỏi cô: "Ồ lại?"

"Cũng đi ra rồi." Sở Sở trầm giọng nói: "Muốn đón sinh nhật, vừa nảy sao lại...thất gút."(*)

(*) Ở đây ý thô lớn nói là Xuyên ca không nói thẳng ra mà cứ làm lộn xộn vấn đề ý.

"Tôi không phải sợ cậu không chịu tới sao."

"Chẳng lẽ không nói cái gì, mình sẽ tới sao?"

"Không phải cậu đến đây rồi?"

Sở Sở ngưng trệ, anh luôn có đạo lý, cô nói thế nào cũng không lại anh.

Lục Xuyên cười cười dùng tay áo lau bụi đất trên đài cao phía sau cô: "Ngồi."

Sở Sở ngồi xuống đúng khu vực đã được anh lau cho, Lục Xuyên lập tức nhích người ngồi vào bên người cô, giả bộ lơ đãng nhích lại gần cô, nguyên bản chính là một bộ dạng không biết xấu hổ.

"Thò lớn, cảm ơn cậu đã tới."

Câu nói này, Lục Xuyên nói vô cùng nghiêm túc, đặc biệt đặc biệt nghiêm túc.

"Không có gì." âm thanh Sở Sở thấp thấp lại ôn nhu.

"Có phải ký túc xá cấm đi lại rồi không?"

Sở Sở nhẹ gật đầu: "Ừm."

"Vậy lát nữa cậu không thể quay về, thì làm như thế nào bây giờ?"

Sở Sở thật sự đúng là không nghĩ tới, lúc ấy trong đầu một tràng tâm tư chính là thừa dịp còn chưa đến giờ giới nghiêm, mau chạy tới chỗ này, không hề nghĩ tới cửa đã đóng thì làm sao quay về bây giờ.

"Mình...ở khách sạn." Sở Sở nói.

"Không cần phiền như vậy!" Lục Xuyên vung tay lên, hai mắt cười thành một đóa hoa đào sáng lạn vô cùng: "Nhà tôi không có ai, tới nhà tôi đi."

"Không đi." Mặt Sở Sở không tự giác được mà trướng đỏ.

"À."

Hai người trầm mặc, lại ngồi thêm một hồi, gió đêm chậm chậm mà lạnh lẽo thổi qua.

Ngon nén yếu ớt, chiếu vào gương mặt Lục Xuyên, lơ mờ, lấp lờ nhấp nháy,

Lúc này, hình dáng sắc bén của anh ở dưới ánh trăng, bên trong ánh sáng của ngọn nến, lộ ra nhu hòa rất nhiều.

"...Ba mẹ cậu đâu?"

"Bọn họ công việc bề bộn, đêm nay không trở về nhà"

Sở Sở không rõ, nhìn anh: "Nhưng hôm nay...là sinh nhật của cậu mà."

"So với chuyện này, thì công việc của họ quan trọng hơn, ba tôi cả ngày đều ở quân đội, luôn có nhiều công việc quan trọng rườm rà, mẹ tôi thì ở viện khoa học, suốt ngày làm thí nghiệm, có khi còn làm liên tiếp mấy ngày liền."

"Vậy ai chăm sóc cho cậu?"

"Tôi cần ai chăm?"

Sở Sở định trệ lời nói, một lát sau, cô nói: "Vậy cậu tự mình...chăm sóc sức khỏe vào."

Lục Xuyên nghiêng mặt qua, mỉm cười nhìn cô: "Nếu không, cậu chăm sóc tôi đi?"

Sở Sở nhìn nhìn anh, giống như nói đùa, nhưng lại như là đang nghiêm túc.

Cô mất tự nhiên quay đầu lại, buồn buồn nói: "Minh còn chưa chú ý tốt bản thân mình nữa."

Lục Xuyên không nói thêm gì.

Sở Sở nhảy từ trên đài cao xuống, đi vài bước hoạt động lại thân thể.

Mà ánh mắt của Lục Xuyên, chuyên chú dao động theo từng bước của cô, hỏi: "Thỏ lớn, cậu muốn thi trường học gì?"

Sở Sở bất đắc dĩ cười cười: "Người như mình...không có quyền lựa chọn, phải nhìn xem trường nào nguyện ý thu nhận mình nữa."

"Người như cậu, cậu như thế nào?" Lục Xuyên rất không thích nghe cô nói về bản thân như vậy.

"Mình...mình có bệnh."

"Cậu có bệnh?" Lục Xuyên làm ra biểu cảm vô cùng kinh ngạc: "Chuyện lúc nào, sao tôi lại nhìn không ra?"

Sở Sở nhìn Lục Xuyên, ánh mắt của anh chân thành tha thiết, già bộ rất giống, cứ như thật sự không có chuyện này vậy.

Cô hiểu rõ ý tứ của Lục Xuyên, thấp giọng nói: "Cậu thật tốt."

"Giờ mới biết?"

Lục Xuyên nhún mày cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao: "Đúng rồi, không phải cậu rất thích vẽ tranh hay sao? Có thể tham gia cuộc thi nghệ thuật!"

"Cuộc thi nghệ thuật?" Sở Sở chưa từng nghe qua, hỏi: "Đó là cái gì?"

"Cái này cũng không biết?" Lục Xuyên nhún mày nhìn cô: "Gia đình cậu cũng không quan tâm cậu quá."

Sở Sở mím môi một cái, Sở Vân Tụ rất ít khi quan tâm tới thành tích của cô, cái mà bà quan tâm, chỉ là làm cách nào bắt lấy trái tim Kiều Ngôn Thương, đón nhận ánh hào quang sáng chói của một phu nhân hào môn mà thôi.

Lục Xuyên giải thích: "Học kì sau sẽ có bài khảo thí của học viện nghệ thuật, nếu như thông qua được, khoa văn hóa cũng sẽ không yêu cầu số điểm cao để học đại học."

"Ừ?"

"Cậu có thể thử xem sao."

Trong ánh mắt của Sở Sở lóe lên ánh sáng: "Mình có thể?"

"Đương nhiên, số điểm mà sinh viên nghệ thuật yêu cầu sẽ không cao, cậu chắc chắn sẽ có thể."

"Mình biết rồi, cảm ơn cậu đã nói cho mình biết."

"Khách sáo rồi."

Hai người câu được câu không hàn huyên một lúc, thời gian trôi qua rất nhanh chóng, rốt cuộc cũng đợi được đến 0 giờ.

Sở Sở nhảy xuống đài cao, nghiêm trang ngẩng đầu nhìn anh nói: "Lục Xuyên, sinh nhật vui vẻ."

"Thỏ lớn, cậu phải nhớ cho kỷ sinh nhật của tôi, sau này mỗi một năm trôi qua, tôi muốn khoảnh khắc đầu tiên, được nghe cậu nói bốn chữ này."

Sở Sở nhú mày: "Đừng...được một tác lại tiến tới một thước!"

Lục Xuyên chống đỡ trên đài cao, thuận thể nhảy xuống, xích lại gần cô, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Cậu có đồng ý hay không?"

"Cậu bá đạo."

"Bốn chữ này, khó nói lắm sao? Cậu cảm thấy, muốn trong một năm 365 ngày nhớ ra một ngày đặc biệt, như vậy rất khó?"

Sở Sở lắc đầu.

Điều anh nói không phải là trọng điểm, Lục Xuyên muốn cô nhớ không phải là thời gian đặc biệt này, mà là ở trước mặt anh.

Dạng người như Sở Sở bây giờ, không thể cho anh một cái hứa hẹn nào cả, cô không dám..

Cô thấp giọng nói: "Đốt nến đi."

Lục Xuyên trầm mặc nhìn cô, cuối cùng vẫn là buông một tiếng thở dài nhỏ đến mức không thể nghe thấy, từ trong cặp lấy ra một cái bật lửa, đốt lên ngọn nến, đưa cho Sở Sở: "Cắm vào cho Xuyên ca của cậu đi."

Sở Sở nhận lấy, bàn tay mềm mại che chắn ngọn lửa, từng ly từng tí đem nó tới cắm cẩn thận vào giữa chiếc bánh gato.

"...Đến cầu nguyện." Sở Sở hướng anh hô to.

Lục Xuyên đi đến, cùng Sở Sở vây quanh chiếc bánh kem gato nhỏ xấu xí đã sắp sụp đổ, anh nhắm mắt lại, bắt đầu cầu nguyện.

Sau mấy giây, anh mở mắt, thổi tắt ngọn nến.

Khoảnh khắc này xung quanh bỗng nhiên âm đạm hẳn lên.

Lục Xuyên nháy nháy hai mắt, nhìn Sở Sở trong bóng tối, hỏi cô: "Cái bánh gato này, cậu có ăn hay không?"

Sở Sở nhìn cái khối bánh đã bị dính đầy sáp dầu của nến cháy xuống, cái bánh gato đã hoàn toàn sụp đổ xấu xí đến mức không nỡ nhìn thẳng, thẳng thừng lắc đầu.

Nhưng mà, Lục Xuyên thừa dịp cô không chú ý, trực tiếp quét một lớp bơ bôi lên trên mặt cô.

Đôi mắt Sở Sở dờ dãi dòi dãi, cô rõ ràng có thể cảm thụ được bơ trên mặt, thuận thể dính vào trên mái tóc của cô.

Lục Xuyên khoe khoang tự đắc phá lên cười.

Cô đêm nay mới gọi đầu đấy!

Cái này có thể nhìn không?

Hoàn toàn không thể nào!

Sở Sở nắm lấy một khối bánh kem ném về phía anh, Lục Xuyên nhảy bèn nghiêng đầu tránh thoát, Sở Sở đuổi theo, dùng một bàn tay đầy bơ bôi lên trên mặt Lục Xuyên, có điều động tác của cô rất vụng về, làm như thế nào cũng không thể chạm đến anh.

Lục Xuyên trực tiếp kiềm chế cổ tay của cô, xoay người một cái, từ từ đem cô đặt trên vách tường.

Sở Sở nghiêng đầu, nhìn cái tay Lục Xuyên đang nắm lấy cổ tay của cô, một cái tay khác đè bả vai của cô lại, chống đỡ cô ở giữa vách tường và anh, thân thể hai người dán sát vào nhau cứ giằng co như vậy, cô thậm chí có thể cảm giác được, làn da nóng bỏng mà chặt chẽ của anh bên dưới lớp quần áo đơn bạc.

Hô hấp của anh rất thô, rất nặng.

Đập vào mũi là mùi hương thuốc lá nồng đậm của anh, làm cho cô không có cách nào thở dốc, hít thở cũng không thông.

Sở Sở đem hô hấp của mình bóp nát, đứt quãng hút từng ngụm khí, cố gắng làm cho hơi thở của cô không kinh nhiều đến con đã thú trước mắt này.

Nhịp tim của cô không ngừng chế được gia tăng tốc độ ngày một nhanh.

Phanh phanh phanh phanh phanh phanh.

Mí mắt Lục Xuyên cúi xuống thấp, đánh giá cô, lông mi của anh rất đậm, ánh mắt vừa lưu luyến lại ôn nhu, nốt ruồi ngay khóe mắt câu hồn đoạt phách.

Anh cúi đầu nhắm mắt, đưa gương mặt anh tuấn lại gần.

Sờ Sờ cắn chặt môi dưới, đầu lệch qua, tránh thoát khỏi bờ môi lạnh lẽo sắc bén của anh.

Môi của anh vừa lúc lướt qua vị bờ trên mặt cô, mấp máy nếm được vị ngọt, huyết thái dương cũng theo đó mà nhảy lên.

Anh đưa đầu đến gần, muốn hôn cô, muốn hôn đến phát điên, mỗi một dây thần kinh trong đầu đều kêu gào nghĩ đến việc hôn cô.

Thế nhưng mà Sờ Sờ vẫn như cũ quay đầu, tránh đi sự công kích ôn nhu của anh.

Tới tới lui lui trắc trở mấy lần, hô hấp Lục Xuyên ngày một dồn dập, thế nhưng anh vẫn chịu đựng, không ép buộc, động tác của anh mỗi một lần tới gần khóe môi cô đều chậm chạp, mà động tác chậm như vậy, lại không nói một tiếng nào, giống như một loại thương lượng trong im lặng, thậm chí còn mang theo tia khẩn cầu.

Khẩn cầu cô, thương hại anh đi.

Một người con trai si tình đáng thương, cứ như vậy sa chân vào bên trong bể tình yêu vừa dài dằng dặc vừa tra tấn, hăm sâu vào vũng bùn, không thể tự kiểm chế.

Sờ Sờ nghiêng đầu, tránh qua tránh lại mấy lần, cũng làm rất chậm rất chậm, cô không phải là vì bệnh mà không lên tiếng, cũng không phải quả quyết cự tuyệt, tựa như một khối bọt biển mềm mại, mềm mại của cô chính là tỏ rõ trong lòng cô không tình nguyện, nhưng loại không tình nguyện này, không phải là sự chán ghét.

Loại không tình nguyện này, xen lẫn một loại tình cảm không thể nói rõ được.

Cũng chính vì như vậy, mới làm cho Lục Xuyên không hề sợ hãi mà gọi tên cô, một tiếng này gọi đến tràn đầy nhu tình mật ý.

"Sờ Sờ, đây chính là nguyện vọng sinh nhật của tôi."

"Để tôi hôn một chút, chỉ một chút thôi."

Âm thanh của anh có chút gấp rút mà nhiệt tình, hô hấp phả ra hơi nóng.

"Tôi muốn hôn cậu, sau khi hôn xong, cậu muốn giết tôi cũng được."

"Sờ Sờ, cậu cũng không muốn tra tấn tôi mà, tôi muốn cậu muốn hôn đến sắp phát điên lên rồi."

Sờ Sờ nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Lục, cậu thả mình ra."

Cậu thả mình ra.

Lời editor:

Ở góc độ Sờ Sờ mà nói, đây cũng là phản xạ bình thường. Một cô gái nhỏ luôn mang theo tự ti bên cạnh, dù cô có yêu thích Lục Xuyên đến đâu, thì vẫn không thể chống lại sự sợ hãi từ sâu bên trong dòng máu.

Lục Xuyên có tất cả mọi thứ, anh tự do tấn công cô, tự do biểu lộ sự yêu thích, nhưng mà Sờ Sờ, chỉ có mỗi mình Lục Xuyên, sâu trong tim cô càng trân trọng anh bao nhiêu thì càng bị động sợ hãi bấy nhiêu.

Thật ra nếu Lục Xuyên tấn công mạnh mẽ thêm một chút nữa, cứ thế mà tiến tới thì Sờ Sờ chắc không từ chối cũng không trách anh, nhưng Lục Xuyên cũng trân trọng cô, đẩy quyền chủ động đến bên người cô. Ồi, hai người này nên thuộc về nhau rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17-2: Hôn một cái (2)

Editor: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Lục Xuyên đốt điều thuốc, đưa lưng về phía cô, đứng yên để ngọn gió mát thổi qua thật lâu, rốt cục mới dần dập tắt được một luồng hỏa khí trong lòng.

Cô cùng Lục Xuyên một trước một sau ra khỏi lầu dạy học, trầm mặc không nói.

Cửa lớn ký túc xá đóng cửa đã lâu, Lục Xuyên mang Sở Sở đi cửa sau, Sở Sở nhìn anh cầm chìa khóa mở ra song sắt của cửa lớn.

Thần thông quảng đại, ngay cả chìa khóa của cửa trường học cũng lấy được.

"Về nhà cùng tôi?" Lục Xuyên đi đến trước xe gắn máy của mình, lấy mũ bảo hiểm trong tay đi lòng vòng.

"Không." Sở Sở nói: "Minh tìm...khách sạn nhỏ...ở ngoài trường học."

"Cậu mang theo thẻ căn cước?" Lục Xuyên quay đầu lại hỏi cô.

"..."

Khóe miệng Lục Xuyên nâng lên ý cười sâu sắc, anh đem mũ bảo hiểm tới trực tiếp trùm lên đầu Sở Sở: "Về cùng tôi hoặc là ngủ ngoài đường, tự chọn đi."

Nón bảo hiểm rất lớn, phủ xuống một cái liền trực tiếp che đi toàn bộ đầu của Sở Sở, cô nhấc mũ lên, nhìn thấy Lục Xuyên đã leo lên xe, tay đeo găng vô vô ghê sau xe: "Lên đi."

Sở Sở do dự một lát, rốt cuộc vẫn đi qua, ngồi lên chiếc moto của Lục Xuyên.

Sở Sở ngồi cách anh một khoảng cách nhỏ, Lục Xuyên quay đầu cười đùa: "Ngồi gần chút nào."

Sở Sở lắc đầu.

Lục Xuyên không nói gì, dưới chân oanh một cái, xe gắn máy như phóng tên bắn ra ngoài, Sở Sở theo quán tính, không tự chủ được va chạm với phía trước, tay theo ý thức nắm lấy hai bên eo của Lục Xuyên.

"Cậu chạy chậm một chút."

"Sợ thì ôm chặt tôi vào."

"..."

Lục Xuyên nhấn ga gia tăng tốc độ, trên đường phố trống vắng, chiếc xe gắn máy một đường gào thét mà lao thật nhanh như tia chớp, tựa như nhịp tim của anh lúc này đang tung tăng vui mừng mà nhảy cẫng.

Sở Sở cắn chặt răng: "Cậu chậm một chút!"

"Cậu ôm tôi một cái, tôi sẽ giảm tốc độ."

"Cậu có thể đừng có...đùa lưu manh được không?"

Lục Xuyên cười cười không nói, tiếp tục như bay về phía trước.

Tay Sở Sở, cuối cùng từ bên hông anh, nhẹ nhàng vòng ra eo đến bụng anh, tượng trưng ôm một lát, sau đó lại vội vàng buông ra.

Giống như bị con muỗi cắn một cái, lúc đó căn bản không có cảm giác gì, nhưng trái tim anh, lại mềm mại, ngứa ngáy đến khó chịu.

Tốc độ Lục Xuyên chậm lại, ôn nhu nói:

"Con thỏ, sau này cũng ngoan như vậy, biết không?"

Sở Sở không muốn nói chuyện, cô hơi có chút buồn ngủ.

Cô đem đầu nhẹ nhàng chạm mềm oặt tựa trên vai anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lục Xuyên thả chậm tốc độ.

Thật sự hy vọng mỗi một giây, đều có thể kéo dài đến vô hạn.

Hai mươi phút sau, xe gắn máy dừng lại ngay trước cửa nhà.

Nhà Lục Xuyên ở đại viện quân đội là một tòa nhà to đến nỗi có thể so sánh với biệt thự, phòng ở rất cổ xưa, nhưng nhìn lại có khí chất.

Lục Xuyên cầm chìa khóa mở cửa, mời Sở Sở tiến vào nhà.

Trong phòng u tối, xông vào mũi chính là hương vị đồ cổ chất phác trong nhà.

Lục Xuyên đổi giày, thuận tay mở đèn lên, sau đó đi đến tủ giày lấy ra từ bên trong một đôi dép lê cho Sở Sở.

Trong nhà này biện theo phong cách cổ xưa, nhìn ra được, đều là các đồ vật cổ có, hiện đại cũng có.

Sở Sở đi vào trong phòng, trong phòng khách treo một cái tấm ảnh cũ kỹ chụp cả gia đình, phía trên có hai người đàn ông mặc quân trang, vũ khí hiên ngang, từ bộ dạng và tuổi tác, chắc là ba và ông của Lục Xuyên.

Mà bên cạnh ông chính là một bà lão dịu dàng, có lẽ là bà anh, còn một người phụ nữ khác, ánh mắt rất sắc bén đeo mắt kính, nhìn qua rất nghiêm túc. Cô suy đoán, đó là mẹ anh. Mà Lục Xuyên còn là hình dáng của một cậu bé nhỏ, được ông ôm, ngồi trên đầu gối của ông, mắt rậm mày to, mi thanh tú, cực kì đáng yêu.

Nhìn vào dáng vẻ sáng chói tươi cười trên mỗi thành viên, hẳn là một gia đình rất hạnh phúc.

Thế nhưng náo nhiệt vui vẻ chỉ là trong ảnh, căn nhà này bây giờ lại lộ ra vẻ quanh què cô đơn.

Lục Xuyên vuốt một đồng nước ngọt từ trong tủ lạnh ra, đặt ở trên bàn, nhìn Sở Sở nói: "Trong nhà không có đồ ăn đãi cậu, cậu uống tạm nước ngọt đi."

Sở Sở bật cười: "Minh không uống nước, chỉ muốn nghỉ ngơi."

"Vậy tôi dẫn cậu đi vào phòng."

Sở Sở đi theo Lục Xuyên lên lầu hai.

Đứng ngay trước cửa phòng, da đầu Sở Sở có chút cứng lại.

Căn phòng rất lộn xộn, trên bàn sách bày ra nhiều loại manga tạp chí cùng các figure mô hình em gái ngực lớn khoa trương, trên giường còn có vài bộ đồ phủ lên.

"Cậu vì sao...muốn dẫn mình đến phòng của cậu."

"Không phải đi ngủ sao?" Lục Xuyên một vẻ mặt đơn thuần.

Sở Sở mím môi một cái: "Trước đó cậu có nói là nhà cậu có rất nhiều phòng?"

"Những phòng đó không có người ở, toàn bộ trống không, ngay cả chăn mền cũng không có."

"...."

Đồ lừa gạt!

Lục Xuyên vào phòng, tùy tiện thu thập lại quần áo trên giường, cười ha ha nói với Sở Sở: "Đừng ghét bỏ, chấp nhận ngủ ở chỗ này một đêm đi."

Sở Sở trầm mặc xoay người rời đi, Lục Xuyên vội vàng vàng kéo tay cô: "Suy nghĩ nhiều rồi, cậu ngủ giường tôi, tôi ngủ trên ghế sofa."

Nói xong anh thật sự kéo ngăn tủ ra, từ bên trong lấy ra một bộ ga giường, trải lên trên ghế sofa, không quên quay đầu về phía cô nói: "An tâm ngủ đi, đừng đừng muốn tây tường.?(*)"

(*) ý bạn Lục là bạn thỏ đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa.

"..."

Lời này hẳn là nên nói với người nào mới đúng đây.

Sở Sở đóng cửa phòng lại, ngồi ở bên mép giường, cầm quần áo nhặt lên, hít hà, không phải là quần áo bẩn, còn có mùi hương của bột giặt.

Cô cầm quần áo xếp từng cái một xong, rất có quy tắc bỏ vào tủ quần áo.

Xốc cái chăn mềm mại lên, Sở Sở lại phát hiện ra ở phía dưới một góc của cái gối đầu có một quyển tạp chí, cô rút quyển tạp chí ra.

Lúc thấy rõ trang bìa, mặt Sở Sở chỉ trong thoáng chốc đã đỏ bừng lên.

Từ trang bìa có thể đánh giá được, đây là một cuốn tạp chí hương điểm sắc tình, trang đầu chính là hình ảnh một em gái ngực lớn thân trên trần truồng.

Cái người này, đều nhìn mấy cái thẻ loại như này hay sao?

Sở Sở đem tạp chí thả lại trên bàn, sau đó dùng sách manga ngăn lại.

Ngẩng đầu một cái, liền thấy được một cái giá sách cỡ lớn, trên giá sách bày đầy những sách là sách, đại đa số là sách kỹ thuật, rất nhiều sách nguyên tác tiếng anh, Sở Sở cũng không hiểu rõ, có điều những cuốn sách này, cùng quyển tạp chí sắc tình kia, lại mang đến cảm giác tương phản rất mãnh liệt.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ rầm rầm.

Sở Sở mở cửa, Lục Xuyên vội vã xông tới, chạy đến bên giường, lấy gối đầu ra, phía dưới không có thứ gì cả, anh lại xốc cả ga giường lên, không nhịn nổi vội vã tìm kiếm thứ gì đó.

Ánh mắt anh tựa hồ có chút hoảng hốt.

Sở Sở biết anh đang tìm cái gì, cô chỉ chỉ vào quyển tạp chí bị manga trên bàn ngăn lại, nói với Lục Xuyên: "Có phải đang tìm cái này không?"

Lục Xuyên quay lại, đem cuốn tạp chí từ bên dưới manga kéo ra, quay đầu, thần thần bí bí nhìn Sở Sở một cái.

Anh không xác định lắm, nom nớp lo sợ hỏi một câu: "Cậu thấy rồi?"

Sở Sở gật đầu.

Thần sắc Lục Xuyên nhiều thêm một chút bi tráng.

Bầu không khí xấu hổ, Sở Sở đỏ mặt nói: "Cái này không có gì...nam sinh các cậu đều như vậy"

Lục Xuyên không thể tin nổi nhìn Sở Sở một chút, hỏi: "Nam sinh bọn tôi...đều như thế nào?"

Sở Sở chỉ tạp chí trong tay Lục Xuyên: " Các cậu...giống như...đều rất thích...thích phụ nữ như vậy."

Bầu không khí, lắng đọng mấy giây.

Lục Xuyên liên tục lắc đầu, nhìn không nổi vội vàng vàng muốn giải thích: "Không! Cậu không nên hiểu lầm, tôi và bọn họ không giống nhau! Tôi không thích phụ nữ kiểu vậy!"

"À."

"Không phải..." Lục Xuyên chỉ vào tạp chí: "Cái tạp chí này là của Tổng Cảnh đưa cho tôi, không phải tôi mua, kỳ thật tôi không thích phía trên này của họ, trông rất khó coi."

"A?"

Anh gãi gãi cái ót, hiển nhiên đã có chút nóng nảy, không biết nên nói như thế nào: "Cậu hiểu tôi chứ?"

"Á?"

Xem ra, dường như không hiểu cho anh.

Lục Xuyên chắc chắn quyết định: "Chính là...tôi còn thích mấy phụ nữ trong hiện thực...."

"À.."

Càng, càng nói càng loạn.

"Cũng không phải là tất cả, tôi chính là thích người giống như cậu..."

Đầu lưỡi anh vuốt không thẳng nổi, giống như bị tiêm vào men say, tê dại: "Giống kiểu hình như cậu."

"..."

Lục Xuyên rốt cục từ bỏ.

Anh đem quyển tạp chí kia bẻ gãy, ném vào trong sọt rác, tiêu tan mà nói: "Được rồi."

Không giải thích nữa, càng nói lòng càng loạn.

Sở Sở nhìn nhin thật lâu, vẫn chỉ bật ra mỗi một từ: "À."

Ngay lúc Lục Xuyên ra khỏi phòng, Sở Sở đột nhiên nói ra: "Cậu...không cho phép cậu nghĩ lung tung đấy."

Lục Xuyên quay đầu, kinh ngạc nhìn cô.

Anh hiểu được, cô nghe hiểu được, hiểu được ý tứ của anh.

Lục Xuyên đột nhiên cười lên một tiếng, học điệu bộ của cô, cố làm ra vẻ: "Lục, không cho phép cậu như vậy, không cho phép cậu như thế. Thỏ lớn, sao cậu thích việc quản tôi như thế à, hiện tại ngay cả tôi suy nghĩ cái gì, cậu cũng muốn quản?"

Âm thanh Sở Sở khó chịu hừ một tiếng: "Tôi quản...quản được cậu?"

Sở Sở nhớ rất rõ ràng, trong ngày khai giảng đầu tiên, Lương Thiên đã nói với Sở Sở, Lục Xuyên không phục nhất là bị người khác quản, anh không nghe một ai.

"Thỏ lớn, nói không chừng, cậu đúng thật sự có thể quản được tôi đấy?" Lục Xuyên mỉm cười nhìn cô.

Tìm Sở Sở giật lên, đi tới khép cửa phòng lại.

Lục Xuyên huyết sao xuống lâu, khoe miệng tươi cười càng lúc càng sâu.

Ban đêm, Sở Sở nằm trên chiếc giường ấm áp của Lục Xuyên, lấy điện thoại của cô ra.

Lục Xuyên nằm thẳng trên cái ghế sofa, lấy điện thoại ra, ấn mở Weibo, cái tên: Con thỏ lớn thích ăn carot lại có thêm một status.

1 giờ 23

[Sinh nhật vui vẻ]

Khoe miệng của anh giương lên, đưa màn hình điện thoại đem tới bên môi, hôn một cái: "Cảm ơn."

Lục Xuyên ngủ say, trong đêm tối, màn hình điện thoại trên tay anh, đột nhiên hiện lên một trạng thái mới của Weibo.

Thế nhưng anh không biết.

2 giờ 13

[Mình cũng thích cậu, nhưng mình không tốt...]

Hai phút sau, trạng thái này bị xóa bỏ.

Mình không tốt, không xứng với cậu.

...

Hai ngày sau trong lớp học tiếng anh, Trình Vũ Trạch cứ nghiêng đầu nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên gục xuống bàn đi ngủ, nhưng hình như ngủ rất không yên ổn, thỉnh thoảng còn cau mày, ngay cả hki tiếng chuông kết thúc môn reo cũng không tỉnh lại.

Tình huống này rất không thích hợp.

Trình Vũ Trạch đưa tay đẩy Lục Xuyên: "Xuyên ca, đừng ngủ nữa."

Vừa tiếp xúc với da của anh, Trình Vũ Trạch cuống quýt thu tay lại, giật nảy mình, trên người anh so với nước mới nấu xong, nóng hổi y nhau.

Cậu không tin tưởng lắm, đưa tay đặt lên trán Lục Xuyên.

Cái trán còn nóng hơn, giống như một cái bàn ủi nung đỏ vậy.

"Xuyên ca! Xuyên ca!" Trình Vũ Trạch rất luống cuống: "Cậu đừng ngủ, cậu phát sốt rồi! Mau tỉnh lại đi."

Lục Xuyên ngây ngây ngô ngô tỉnh dậy, mở con mắt lên, âm thanh lảm bảm: "Đến tiết thể dục rồi sao?"

"Cậu phát sốt rồi, mau đến phòng y tế đi!"

"Xem cái cộng lông, đi chơi bóng đi."

Lục Xuyên duỗi lưng một cái, xoay chuyển cái đầu, hoạt động cổ tay một chút, sua đó từ dưới bàn học nhặt lên một quả bóng rổ, đứng dậy, miễn cưỡng

mà nghênh ngang rời khỏi phòng học.

"Trời ạ, nóng thành cái dạng này mà còn đi chơi bóng." Trình Vũ Trạch đành bận biện theo sua: "Xuyên ca, tôi mãnh liệt phục cậu một cái."

Bây giờ Sở Sở không còn mang theo kính đen, mà đổi thành kính sát trùng, tóc cũng không còn cột loạn trên đỉnh đầu mà thả lỏng xuống, rót trên đầu vai.

Nếu như không mặc đồng phục, mà mặc váy dài đi trong sân trường, đấy chính là khí chất nữ thần.

Sau khi lớp thể dục giải tán, các bạn học được tự do hoạt động, mấy nam sinh lớp ba, nổi lên dụ dỗ đi tới, đem một cậu sinh cao cao gầy teo đẩy lên trước mặt Sở Sở.

"Giang Trì, đừng sợ."

"Giang ca, cố lên!"

"Hắc hắc hắc hắc."

Nam sinh được gọi là Giang Trì nhần nhần nhỏ nhỏ đi đến trước mặt Sở Sở, trong tay Sở Sở còn đang cầm một bình nước khoáng, ngửa đầu muốn uống, gặp một đám người vọt tới trước mặt cô, cô bị dọa đến mức bị sặc nước, khom người ho khan, một bên ho khan, một bên lo sợ lùi về phía sau, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn thẳng bọn họ.

Đối với người xa lạ, cô luôn lộ ra từng li từng tí cẩn thận, sợ hãi thấp giọng hỏi:

"Xin hỏi các cậu...các cậu có chuyện gì sao?"

Giang Trì còn chưa lên tiếng mở miệng, bên cạnh cậu ta có mấy nam sinh cười đùa tí ton mở miệng nói giúp: "Cậu ấy có việc, có việc!"

Sắc mặt Giang Trì trưởng hồng, cậu ta đi đến trước mặt Sở Sở: "Bạn học Kiều, mình có việc muốn nói với cậu, nơi này không tiện, chúng ta đến vườn hoa nhỏ, được hay không?"

Sở Sở liên tục lắc đầu, không bao giờ có khả năng cô sẽ đi ra ngoài với một người xa lạ.

Giang Trì không biết tình huống của Sở Sở, cậu ta có hơi khó khăn nhìn ra đám anh em phía sau mình đang ồn ào náo động, bắt đắc dĩ nói: "Các anh em, tránh qua một chút đi."

Trên sân tập, hôm nay ngay cả một quả bóng Lục Xuyên cũng không quang vào, anh bây giờ nhìn thấy quả bóng cứ quay vòng vòng, chóng mặt ngồi dưới bóng bóng râm, xoay người mở chai nước khoáng, trực tiếp tạt thẳng lên trên đầu, ào ào rơi xuống.

"Xuyên ca, cậu như vậy không được đâu! Cậu hiện tại đang phát sốt." Trình Vũ Trạch đi tới, tận tình khuyên nhủ anh: "Đi đến phòng y tế đi."

"Không." Lục Xuyên rất quả quyết mà cự tuyệt: "Đến phòng y tế, chuyện này truyền đi, ca còn có thể lẫn lộn được nữa không?"

Trình Vũ Trạch ngồi xuống cạnh anh: "Mặt mũi quan trọng hay thân thể quan trọng?"

Lúc này Tổng Cảnh đi đến, chậm rãi ung dung nói: "Vừa rồi có nam sinh lớp ba tới lớp tỏ tình với Sở Sở rồi."

"Ai con mẹ nó chán sống dám có ý tứ lên người Xuyên tẩu của chúng ta!" Trình Vũ Trạch thừa dịp Lục Xuyên còn chưa kịp phát tác, vội vàng đứng lên lôi kéo Tổng Cảnh: "Đi đi đi, chúng ta xử lý nó, Xuyên ca cậu đừng chú ý đến, việc này cứ để anh em bọn mình ra mặt cho cậu."

Lục Xuyên đứng lên, giương mắt nhìn một nam một nữ đứng dưới tán cây nhãn thơm cách đó không xa, tim anh căng thẳng xiết chặt, chai nước khoáng trong tay bị bóp co lại thành một cục, ném trên mặt đất.

Mặt Lục Xuyên âm trầm, hướng về phía bọn họ đi đến.

Trình Vũ Trạch liếc Tổng Cảnh mắng: "Ngu xuẩn."

"Sao thế, tôi báo tin cho Xuyên ca còn gì."

"Lục Xuyên đang phát sốt, bây giờ là thời điểm dễ gây chuyện?"

Trình Vũ Trạch tăng nhanh bước chân đuổi kịp Lục Xuyên.

Hoa đại không biết tên nằm bên cạnh đường đá cuội, gió nhẹ ầm ập, thổi đến mức lòng người vui sướng.

"Kiều Sở, mình thích cậu, muốn được làm bạn trai của cậu."

Sở Sở mím môi một cái, lùi về sau một bước giữ khoảng cách với cậu ta, ánh mắt né tránh, cậu ta nói thích cô, nhưng lại dọa cho Sở Sở phát sợ, người trước mặt này mang lại cho cả tâm lý và sinh lý của cô một cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Giang Trì nhìn dáng vẻ khuôn mặt đỏ bừng của Sở Sở, cảm thấy cực kỳ động lòng người, cho nên cậu ta bước về phía trước một bước, tay muốn nắm lấy bả vai Sở Sở:

"Kiều Sở, mình thật sự rất thích cậu."

Sở Sở liên tiếp lui về sau mấy bước, không muốn để cho cậu ta tiếp xúc với mình, thậm chí khi thấy cậu ta dựa gần mình, cô theo bản năng có cảm giác chán ghét, thậm chí còn muốn nôn mửa.

"Sở Sở, mặt cậu hồng như vậy, là thẹn thùng sao?"

Cậu ta vừa xấu hổ vừa thẹn thùng nói: "Mình...thật ra mình cũng rất xấu hổ."

Sở Sở lắc đầu, không phải là như vậy, cô muốn nói chuyện, thế nhưng làm thế nào cũng không nói nên lời, trong lòng càng sốt ruột, cô càng có chương ngại nói chuyện.

Phản ứng của cô càng làm cho Giang Trì hiểu lầm càng sâu, Giang Trì trực tiếp đưa tay khoác lên bả vai Sở Sở, hưng phấn nói ra: "Nếu cậu cũng có cảm giác với mình, vậy chúng ta..."

Lời nói còn chưa dứt, Sở Sở chỉ cảm thấy có một bóng người lóe lên, đầu vai được thả lỏng, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Lục Xuyên đang nắm lấy cổ áo Giang Trì, xách cậu ta như xách một con gà, đồng thời dùng hết sức cho cậu ta một cú đấm, cả người Giang Trì bay ra ngoài, nặng nề mà ngã sấp xuống vườn hoa bên cạnh.

Cùng lúc Giang Trì ngã xuống, thân hình Lục Xuyên cũng lao đảo, sấp sứa ngã xuống, anh vất vả giữ vững thân thể của chính mình, hung tợn nhìn vào Giang Trì, thuận tiện kéo Sở Sở ra phía sau lưng mình, giống như gà mẹ bảo vệ con.

Thời gian mấy giây, mấy người anh em tốt của Giang Trì cũng chạy tới, khí thế hung hăng đứng trước mặt Giang Trì, bọn người Trình Vũ Trạch thấy tình thế không ổn, cũng đều chạy đến, hai đám người giằng co, không khí nguy hiểm tràn lan.

"Mày là cái thứ gì?" trong mắt Lục Xuyên như có một đốm lửa: "Dám đụng đến tao..."

Anh dùng một chút, miễn cưỡng nuốt hai chữ "cô gái" trở về, sửa lời nói: "tiểu tỷ tỷ của tao mà cũng dám đụng."

(Giải thích một chút: bên TQ thì cái từ nhân xưng hay nằm phía trước, ở đây câu này nghĩa là "ta nữ nhân"=> nữ nhân của ta.)

Giang Trì chật vật bò dậy từ dưới đất nhìn lên Sở Sở, Sở Sở trốn ở phía sau lưng Lục Xuyên, bị dọa đến mức run lấy bầy.

Không duyên không cớ bị chịu một cú đấm, trong lòng Giang Trì tức giận, cậu ta căn bản không có làm gì cả, thế nhưng bộ dạng Sở Sở như thế này, rõ ràng chính là muốn hãm hại cậu ta.

Giang Trì làm sao chịu được, chỉ vào Sở Sở hét lên: "Kiều Sở, cậu tự nói đi mình có làm gì với cậu không?"

Thân thể Sở Sở ngày một sợ hãi, vô thức nắm chặt góc áo Lục Xuyên, ánh mắt né tránh, không dám nhìn bọn họ, càng không nói một câu nên lời, cô chỉ muốn tranh thủ thời gian kiếm một nơi không người an tĩnh trốn đi, một mình.

Bình thường Lục Xuyên nói chuyện với Sở Sở cũng không dám quá lên giọng, sợ hù dọa đến cô, Giang Trì lúc này đem toàn bộ phần uất của cậu ta chỉ vào Sở Sở, anh càng giận dữ, đá một cước vào đầu gối Giang Trì.

Giang Trì thân hình nhanh nhẹn, vội vàng né tránh, Lục Xuyên đá vào không khí, làm đầu óc càng thêm quay cuồng, thân hình không ổn định, vậy nên trực tiếp đá một đường cắm đầu xuống dưới, ngã rầm trên mặt đất.

Sở Sở kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lục Xuyên giãy dụa đứng lên, bọn Trình Vũ Trạch vội vàng chạy tới muốn đỡ anh lên, lại bị anh dùng sức hất ra, anh không đến mức cần người dìu.

Tay Lục Xuyên chống đỡ đầu gối, cả gương mặt nóng đến đỏ bừng, cảm giác trời đất đều quay cuồng.

Giang Trì lùi về sau một bước, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Lục Xuyên, trong đầu cực kì khoái trá, thanh danh lão đại của Lục Xuyên ở Nhất Trung không người nào không biết, cậu ta trước đó không có liên hệ nào với anh, không nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên thấy, lại là kiểu người áp bức này, cậu ta còn chưa động thủ, anh đã tự ngã nhào, xem ra chỉ là hư danh nói chơi mà thôi.

Giang Trì nghĩ muốn trả lại một đấm kia, bởi vì ban đầu thấy người đánh là anh, cậu ta không dám đánh trả, nhưng nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Lục Xuyên, cậu ta còn sợ cái rắm gì.

Nghĩ tới đây, Giang Trì rục tiếp đi tới, nắm lấy cổ áo Lục Xuyên, một quyền vung lên, đánh một cú lên mặt Lục Xuyên đang ở trên mặt đất.

"Mẹ nó! Mày có phải chán sống rồi không! Xuyên ca mà cũng dám đánh."

"Muốn chết hả!"

Mấy người nam sinh cùng Tống Cảnh và Trình Vũ Trạch thấy Lục Xuyên bị đánh, trực tiếp đi lên, nắm lấy áo Giang Trì đánh một trận toi bời, mấy người anh em của Giang Trì đứng bên cạnh làm sao bỏ mặt Giang Trì, ngăn trước mặt cậu ta, không cho bọn Trình Vũ Trạch đụng phải, mấy người xô xô đẩy đẩy hùng hùng hổ hổ, cục diện vô cùng hỗn loạn.

Sở Sở chạy tới mau chóng đỡ Lục Xuyên đứng dậy, sắc mặt trắng bệch, không dám hô hấp hỏi: "Cậu thế nào rồi?"

Lục Xuyên chống thân thể lên, tay dùng sức đè lên khóe mắt, hất đầu một cái, lắc lắc đầu để cho mình thanh tỉnh một chút, ôn nhu nói ra: "Thỏ lớn, tôi không sao, đừng sợ."

Sở Sở nắm chặt cổ tay anh, ngăn ở trước mặt anh làm ra bộ dạng muốn bảo vệ, bước chân Lục Xuyên có chút hư không phù phiếm, ánh mắt hoảng hốt.

Một bên anh em đang vì anh mà đánh nhau, anh làm sao có thể chỉ đứng vậy nhìn xem, đang muốn tiến lên hỗ trợ.

Thế nhưng Sở Sở ngăn anh lại, bản năng muốn bảo vệ anh.

Cô là ốc mà còn không thể tự mình mang nổi vỏ ốc, sợ muốn chết, còn muốn bảo vệ anh.

Một dòng điện chạy qua đáy lòng Lục Xuyên, nếu như không phải hiện tại thân thể cực kì khó chịu, anh nhất định sẽ ôm cô một cái thật chặt.

Một đám người ở trong lớp thể dục báo với hội đồng nhà trường, sau khi tan học, toàn bộ người đánh nhau hôm đó đều bị đưa lên phòng giáo vụ.

Thời điểm bọn người Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh trở về phòng học, các bạn cùng lớp đang tự học, Sở Sở chậm chạp ngẩng đầu, vô thức hướng về vị trí chỗ ngồi của Lục Xuyên.

Vị trí đó, trống rỗng, không có người ngồi.

Tìm Sở Sở hắc lên, cô đứng dậy, đi đến bên cạnh Trình Vũ Trạch.

Trình Vũ Trạch ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Sở Sở, dù cho cô không nói lời nào, nhưng bộ dạng lo lắng như thế, cậu cũng có thể đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì, giải thích: "Chị dâu nhỏ, Xuyên ca cậu ấy về nhà rồi."

"Về nhà?"

Bây giờ chưa tan học, về nhà cái gì.

"Xuyên ca ngất đi, về nhà nghỉ ngơi rồi."

"Ngã bệnh?"

"Ừm, nhưng cũng không nghiêm trọng."

Cây bút trong tay Trình Vũ Trạch chuyển động vòng tròn, làm bộ nói: "Cũng chỉ là phát sốt hơn 40 độ thôi, việc nhỏ ấy mà, Xuyên ca dũng mãnh như vậy, gánh vác được, ngay cả thuốc cũng không uống, về ngủ một giấc là có thể tốt thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đừng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đừng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 19: Sắc màu trang nhã

Thân thể Lục Xuyên căn bản rất tốt, Sở Sở lại mua thuốc cho anh uống, một đêm đầu tâm trạng nhẹ nhàng vui vẻ ngủ mê mị, tới ngày thứ hai nhảy nhót tung bừng sinh hoạt như hồ báo trở lại bình thường.

Trong đợt hai của lần thi thử mỗi tháng, Lục Xuyên thể nhưng không còn nằm ở hạng tám, mà trực tiếp bò lên hạng nhất của lớp cùng hạng nhất toàn trường, nói vậy có nghĩa là lần đầu tiên và duy nhất, anh trực tiếp đem học bá ba năm đứng nhất liên tiếp Tần Chi Nam không chút lưu tình đá xuống một cách vi diệu.

Đối với vấn đề này, Lục Xuyên chỉ đáp lại sáu chữ: Xin lỗi, phát huy thất thường.

Phát huy thất thường, đủ phách lối!

Bởi vì việc này mà các bạn học lại nhớ đến hai ngày trước, cô giáo toán học phê bình Sở Sở ở trên lớp, nói với cô đề toán này rõ ràng đã giảng qua rồi nhưng sao cô vẫn còn phạm sai lầm, thời điểm lúc tan học Tần Chi Nam đã nói đùa với bạn học một câu như thế này:

"Nhìn vào chuyện Kiều Sâm lưu ban hai năm, là có thể dễ dàng đoán ra được trí thông minh của hai anh em họ là cùng một cấp độ."

Mà lời nói này, chết không tử tế được truyền đến tai Lục Xuyên.

Lúc ấy anh cũng không phát tác cái gì, ai có thể nghĩ tới..

Ai có thể nghĩ tới anh vậy mà buồn bực không lên tiếng thể nhưng trực tiếp phá đi hạng nhất của Tần Chi Nam! Mà hơn nữa...điểm tổng hơn kém nhau những bốn mươi điểm, không cần phải nghi ngờ đây chính là một cái tát vang dội lên trên mặt của Tần Chi Nam.

Liên tục đứng nhất ba năm của lớp và của trường, Tần Chi Nam kiêu ngạo thậm chí còn có chút tự phụ, bây giờ bị Lục Xuyên treo lên cây đánh thành cái dạng này, cả người cậu ta đều là một mảng u ám.

Lần thi thử mỗi tháng này, thành tích của Sở Sở vẫn như cũ xếp ở vị trí chính giữa, nhưng mà toán học lại có sự tăng cao, ước chừng phải tăng những ba mươi điểm, thậm chí còn đạt đến điểm tiêu chuẩn, đây nhất định chính là kết quả mà Lục Xuyên đã chuẩn bị cho môn toán học trong phần ghi chép kia, càng cố gắng đi sâu vào phần ôn tập mà Lục Xuyên chuẩn bị, cô càng cảm giác được dụng tâm của Lục Xuyên.

Trong laptop của anh viết các mẫu ví dụ, trên cơ bản đều nằm trong các phần toán mà Sở Sở yếu nhất, những bài làm kia đều là những bài mà Sở Sở đã giải sai. Bên cạnh các đề đó còn có những phần ghi chú nhỏ, nói với cô, đây là phần mà cô dễ phạm sai lầm nhất, khi làm bài cô nhất định phải chú ý cẩn thận.

Sở Sở không biết phần chú ý đó Lục Xuyên rốt cục đã bỏ ra hết bao nhiêu phần tâm tư, mới có thể làm đến mức cẩn thận và hoàn mỹ như vậy, nhưng điều duy nhất mà cô có thể khẳng định chắc chắn là, anh đã phí hết tâm tư tìm hiểu cô.

Tâm tình Sở Sở không hề tệ, nhìn vào bài thi số học của mình nhìn không được cười tởm, lấy điện thoại ra phát một cái Weibo.

16:23

[Minh muốn một cốc trà sữa ban thưởng cho chính mình]

Ánh mắt Lục Xuyên từ trên màn hình di động nâng lên, nhìn qua cái màn hình chiếu khung excel báo điểm của số toán học của Sở Sở: 78.

Tổng điểm: 150.

Như vậy đã muốn thưởng cho mình một cốc trà sữa rồi?

Thật đúng là biết cách thỏa mãn, biết cách hạnh phúc nhỉ!

...

Mà từ khóa thể dục kia, Giang Trì đánh Lục Xuyên một quyền, trong trường học cậu ta dường như muốn nghênh ngang, khắp nơi đi giương oai giẫm võ, nói rằng Lục Xuyên đã bại tướng dưới tay cậu ta, chỉ là hư danh mà thôi.

Nếu cậu ta không nhảy trên đánh dưới như thế, Lục Xuyên kỳ thật lười cùng cậu ta so đo, thể nhưng thẳng này nhảy thật sự quá cao, quá bành trướng. Lục Xuyên không tìm cậu ta, cậu ta ngược lại chủ động đến tìm Lục Xuyên hẹn gặp.

Lục Xuyên nhún nhún vai, không một chút nào để ý đến việc cùng cậu ta đi vào trong một cái ngõ hẻm nhỏ chật hẹp bên cạnh phố mỹ thực.

Một bà thím mặt không biểu tình đẩy xe đậu hủ ngang qua đầu ngõ, nghe thấy được tiếng reo hò tru tréo gào to: "Đậu hủ chính tông Trường Sa đây!"

Trời chiều dần chìm, bốn người Lục Xuyên và Trình Vũ Trạch ngồi tại một quán bán hàng trong khu phố mỹ thực ăn cơm chiều.

Trình Vũ Trạch đập bàn cười to: "Hahahaha, cái tên họ Giang kia ban nãy bị đe dọa áp bức, mấy cậu không nhìn thấy được cảnh tượng nó vừa quỳ xuống đất vừa cầu xin tha thứ, cái dáng vẻ đó, quả thực không khác gì một con chó!"

"Đã sớm nên chơi nó, tên ngu xuẩn, cho rằng Xuyên ca của chúng ta nhiều năm nay lẫn lộn uống công?"

"Xuyên ca chẳng qua là khinh thường cùng loại người này động tay động chân."

...

Phổ mỹ thực cách trường học một cái đường lớn, rộn ràng tấp nập tất cả đều là học sinh của Nhất Trung, trên đường muốn mua cái gì cũng có, mực chiên giòn, đậu hủ, gà rán, sữa chua chiên(?),....

(?) có cái món này luôn á O_O

Nhiều loại hương vị trộn lẫn với nhau.

Ngược lại tràn ra một mảnh khói lửa nhân gian mờ mịt.

Com nước xong xuôi, Trình Vũ Trạch cùng mấy người đứng ở đầu đường thương lượng bàn xem ban đêm nên đi nơi nào phòng túng.

Lúc này, Lục Xuyên cầm theo một túi trà sữa nóng hằm hập, từ trong tiệm đi ra, trong cửa hàng trà sữa đa số đều là nữ sinh, thân hình anh lớn lên cao to đẹp trai rất bắt mắt.

Ánh mắt các bạn nữ sinh cũng nhìn theo thân ảnh của anh ra cửa, hưng phấn ghé đầu vào nhau nghị luận không thôi.

Lục Xuyên vô luận là đi đến bất cứ nơi nào, đều sẽ hấp dẫn ánh nhìn chăm chú.

Tổng Cảnh hướng về phía Lục Xuyên giơ tay lên, nói: "Uống trà sữa cái gì, ban đêm đi uống bia đi."

Trình Vũ Trạch ngồi lên xe gắn máy, cười nói: "Cậu có bao giờ nhìn thấy cậu ấy uống trà sữa chưa?"

Tổng Cảnh giật mình: "Mua cho Sờ Sờ ư? Bạn tốt à nha."

"Xuyên ca là người đàn ông ấm áp mà!"

Lục Xuyên kín đáo cười làm bộ đập cho cậu một cái: "Cút đi."

Anh không thèm để ý hai tên này nói cười trêu chọc, quay người lấy điện thoại ra muốn gọi cho Sờ Sờ, lường trước được việc hẳn là cô mới ăn com xong, hoặc là còn đang dùng bữa.

Vừa đúng lúc này, lại nghe thấy Tổng Cảnh rống lên một tiếng từ trong cuống họng: "Đây không phải là Kiều thiếu gia sao?"

Lục Xuyên ngẩng đầu, quả nhiên đối diện đường cái chính là Kiều Sâm và mấy cái tên lưu manh không đứng đắn, xô xô đẩy đẩy không biết đang làm cái gì, nhưng nhìn đến biểu cảm và động tác, thì xem ra là đang phát sinh mâu thuẫn.

Bên đối phương có bảy tám người, nhìn vào cách ăn mặc chắc chắn không phải hạng người đứng đắn gì, nhuộm tóc, xăm hình cái nào cũng có.

Khí thế bọn chúng hung hăng vây Kiều Sâm vào giữa.

"Có cần giúp một tay hay không?" Tổng Cảnh hỏi.

Trình Vũ Trạch lớn tiếng ồn ào: "Giúp cái rắm! Trước kia Kiều Sâm khi dễ chị dâu nhỏ cậu quên rồi sao? Bây giờ nên có người thu thập cậu ta."

Hai người đồng thời nhìn về phía Lục Xuyên, Lục Xuyên không có biểu cảm gì, cầm lấy túi trà sữa nhỏ của anh tựa vào trên xe gắn máy, một mặt chính là "sống chết kệ chúng bây."

Lục Xuyên bất động thanh sắc, đương nhiên mấy người Trình Vũ Trạch cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, đứng nhìn kịch vui.

...

"Kiều Sâm, con mẹ nó mày kém quá đi? Bọn tao đi theo gọi mày một tiếng Sâm ca là gọi không ư? Mày muốn cắt đứt với bọn tao, liền cắt được à!"

Kiều Sâm mắng: "Mẹ bọn mày tính là cái thứ gì?"

"Vâng, bọn tao không phải là cái thứ gì, cho nên mới dựa vào mày Kiều đại gia mang bọn tao theo đây. Tâm tình mày tốt thì cùng bọn tao xưng huynh gọi đệ, tâm tình mày không tốt thì đem bọn tao một cước đá văng, mày làm đại ca như thế đấy à."

Mấy tên côn đồ xô đẩy Kiều Sâm, Kiều Sâm dùng sức tránh ra khỏi bọn chúng, hung hăng mắng: "Bọn mày coi tao là đại ca, phi! Đừng tưởng tao không biết, bọn mày xem tao là kẻ tung tiền phí của! Lần nào đi ra ngoài chơi, không phải đều là dùng tiền của ông đây sao? Rượu tây mà bọn mày uống, gái bọn mày chơi, còn không phải là ông đây chu cấp? Ông đây bây giờ không muốn chơi nữa đấy có được không?"

"Kiều Sâm, cuối cùng mày có biết hay không?" Tóc vàng đi tới trước mặt Kiều Sâm, kéo kéo chỉ chỉ đầu cậu: "Bọn tao gọi mày một tiếng anh, trước sau đều cấp cho mày mặt mũi, mày không muốn nhìn mặt ai bọn này giúp mày xử lý nó! Bọn tao bán mạng cho mày, vì cái gì lẽ nào mày không biết? Con mẹ nó mày đừng coi là, vì đáng về mày đẹp trai đấy chứ?"

Mấy tên côn đồ chung quanh nở nụ cười.

Ở phía đường cái đối diện Lục Xuyên hừ lạnh một tiếng.

Không chỉ bị xem là một tên coi tiền như rác, còn bị coi thành một thằng đàn, cái tên này, thật đúng là không khiến cho người ta bớt lo ngại mà.

"Kiều Sâm, tao nói cho mày biết, đừng tưởng rằng phú nhị đại thì có cái gì hơn người, ở thời đại này, một cái cây trên đường đập xuống cũng có thể đập chết mấy cái phú nhị đại đấy."

"Mấy anh đây, đều là người sống trong nghề, làm bọn này bức, ai cũng đừng nghĩ sẽ có ngày sống yên ổn!"

Kiều Sâm hung tợn nhìn chăm chăm bọn kia: "Cuối cùng muốn thế nào?"

"Như vậy, tình anh em trong nhà nên chúng ta không cần nói lời nào khách khí nữa." Tóc vàng đi đến nhìn Kiều Sâm "Mày muốn cắt đứt với bọn tao, cũng được, mấy anh em bọn tao ở trên đường đều có mặt mũi tiếng tăm, một người năm vạn tệ..."

Tóc vàng quay đầu ra đếm: "Anh em bọn tao bảy người, ba mươi lăm vạn, mày lấy ra, chúng ta cắt đứt thật tốt."

Ba mươi lăm vạn! Đúng là biết cách đòi hỏi mà. (*)

(*) Raw là "Công phu sư tử ngoạn" nghĩa là đòi hỏi nhiều, chặt chém đẹp.

Cho dù bình thường Kiều Sâm tiêu tiền như nước, nhưng tuyệt đối không có khả năng giao ra nhiều tiền như vậy! Huống hồ chi, cậu càng không muốn đưa, đây chính là lừa gạt dọa dẫm.

"Nghĩ cũng đừng nghĩ tới."

Kiều Sâm cự tuyệt một tiếng: "Chưa nói tới lão tử không có nhiều tiền như vậy, cho dù có, cũng chẳng có khả năng mà giao cho lũ rác rưởi bọn mày."

Tóc vàng mở tay ra, không cần tới mặt mũi nở nụ cười, âm thanh lỗ mãng bừa bãi: "Đúng rồi, bọn tao là rác rưởi! Đầu năm nay, có trào lưu chia tay với con gái còn cần phí chia tay, mày muốn phải sạch mối quan hệ với bọn rác rưởi này, không định cho ra chút máu sao?"

"Tao nói cho bọn mày rõ, đòi tiền không có!" Kiều Sâm nói chắc như chém đinh chặt sắt: "Mà có tiền càng không cho bọn mày."

Tóc vàng cười lạnh, lui lại mấy bước, quơ quơ, thừa dịp Kiều Sâm không sẵn sàng, vung tuốt một quyền mạnh mẽ, hung hăng nện vào trên mặt Kiều Sâm, trong nháy mắt khóe miệng của cậu đỏ máu.

"Lục Xuyên, chúng ta có nên..." Nhìn thấy Kiều Sâm bị đánh, Trình Vũ Trạch quay đầu nhìn về phía Lục Xuyên: "Giúp cậu ta một chút hay không?"

"Không vội." Lục Xuyên yếu ớt cười, chậm rãi mà nói: "Tên nóng nảy này, cần có thêm giáo huấn."

Kiều Sâm bị bọn chúng đánh cho lao đảo lúi về phía sau mấy bước, khom người, tay bụm mặt, đầu đến nhe răng trợn mắt.

Lúc này, một thân ảnh sáng đột nhiên nhảy lên phía trước, ngăn ở trước mặt Kiều Sâm.

Kiều Sâm ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mắt thế nhưng lại là Sở Sở, âm thanh của cô chất vấn: "Mấy người...tại sao lại đánh người?"

Âm thanh của cô có chút run rẩy, rất sợ hãi.

Tâm Kiều Sâm co rút lại, kéo Sở Sở ra phía sau lưng, hung tợn xông về phía cô mà rống to: "Cô tới làm gì hả?"

Tóc vàng ý vị thâm trường mà đánh giá Sở Sở.

"À, Kiều Sâm, số đào hoa cũng không tệ nhì! Bên cạnh một cô em gái nhỏ, so với người kia còn đẹp hơn nữa đấy."

Kiều Sâm vội vàng tiến lên, làm ra bộ dạng muốn đánh Sở Sở: "Tôi bảo cô đi, nghe không hiểu tiếng người có phải không?"

Cả âm thanh của cậu đều nhanh đến vội: "Đừng mẹ nó nghĩ rằng ông đây không dám đánh cô!"

Sở Sở không nhúc nhích, thấp giọng nói: "Kiều...Sâm, chúng ta chạy mau!"

...

"Tôi đánh cô thật đấy!" Kiều Sâm nói xong, ở trên đầu cô gõ một cái, nhưng động tác lại rất nhẹ.

Sở Sở lấy một tay che đầu, một tay khác vẫn cố chấp níu lấy ống tay áo của Kiều Sâm, bộ dạng chính là không chịu buông ra.

Kiều Sâm lại cầm lại tay cô: "Buông ra! Cô buông ra!"

Lúc này, một đôi tay ấm áp mà có lực đặt lên trên bả vai của Sở Sở, kéo cô về phía sau.

Sở Sở quay đầu, thấy được khuôn mặt lạnh nhạt của Lục Xuyên.

Anh không nói gì mà chỉ kéo cô ra phía sau mình, một bóng lưng cao lớn thẳng tắp che chở bao bọc cả người của cô, ánh trời chiều lồng vào trên khuôn mặt anh, khiến làn da cũng thay đổi thành màu mặt ong.

"Kiều Sâm, chỉ có từng ấy chuyện rách rưới mà mày cũng lau không sạch sẽ, còn muốn làm đại ca cái rắm."

Ánh mắt Lục Xuyên rất sắc lại rất nhạt, cả người tản ra một luồng nhiệt lạnh lẽo.

Tóc vàng cũng xem như từng trải sự đời, thời khắc vừa nhìn thấy Lục Xuyên, nhìn thấy sự lạnh nhạt trong đôi mắt anh, trong đầu không hiểu sao có chút rụt rè, theo bản năng nghĩ thấy không khí nguy hiểm ngay trước mắt.

"Mày...mày muốn làm gì, tao nói cho mày biết, ít xen vào chuyện của người khác đi."

"Không phải muốn bái đại ca sao? Tao chính là đại ca." Âm thanh Lục Xuyên bình tĩnh, quay lại chỉ chỉ vào Sở Sở và Kiều Sâm, thản nhiên nói: "Anh em bọn họ đều thuộc quyền bảo vệ của tao."

Nghe vậy Kiều Sâm là người đầu tiên xù lông trước: "Cái gì mà mày bảo vệ, Lục Xuyên mày nói bậy..."

Cậu còn chưa dứt lời liền bị Trình Vũ Trạch kéo qua bịt miệng lại: "Kiều thiếu gia, mày ít nói đi, coi chừng đau đầu lưỡi đấy."

"Mày lẩn lộn ở đường nào?" Sức lực của tóc vàng hơi không có khí thế.

Ánh mắt Lục Xuyên rất tùy tiện, âm thanh thì vô cùng lạnh nhạt: "Mày lẩn lộn ở đâu, lão tử chính là dẫn đầu ở đó."

"Lục Xuyên, chuyện này với mày không có quan hệ, không cần mày xem vào chuyện của người khác!" Kiều Sâm tránh được Trình Vũ Trạch, đi lên phía trước nói: "Tự tao có thể giải quyết xong."

Lục Xuyên nhìn Sở Sở, hướng Kiều Sâm nói: "Mày cho rằng...tao muốn quản mấy chuyện này của mày?"

Nếu như không phải Sở Sở chú ý đến cậu, Lục Xuyên cũng chẳng thèm để ý đến thể loại ngu xuẩn như thế này.

Tóc vàng bước lên trước nắm lấy cổ áo Kiều Sâm: "Tao cho mày biết, hôm nay mày bắt nạt trước, đừng trách mấy anh đây không nể mặt mày."

Tóc vàng nói xong ném cậu ra, mấy tên côn đồ vọt lên phía trước, mắt thấy trận ẩu đả đánh nhau này là không thể nào tránh được.

"Trình Vũ Trạch, Tổng Cảnh, mấy cậu xem chừng Sở Sở." Lục Xuyên nói xong, vén tay áo lên trực tiếp xông vào đám người, hai ba quyền đã đánh ngã tên tóc vàng và hai tên xăm mình bên cạnh hắn.

Kiều Sâm cũng không cam chịu bị yếu thế, đi theo Lục Xuyên cùng tiến lên, giúp đỡ đánh đám lưu manh này.

Sở Sở nhìn mấy tên lưu manh lấy trong túi ra con dao, mặt bị dọa đến mức không còn chút máu, run giọng hô hào: "Lục...Lục Xuyên."

Trình Vũ Trạch vội vàng vàng kéo Sở Sở: "Ôi chào chị dâu nhỏ cậu cũng đừng có nhúng tay vào mà, nếu như cậu bị thương một chút, đây không phải là khiến Lục Xuyên muốn lấy mạng bọn này hay sao."

Sở Sở gấp đến mức muốn rơi nước mắt.

"Cậu đừng sợ, những tên tiểu lưu manh này Xuyên ca hoàn toàn có thể giải quyết được."

Mấy tên côn đồ lấy dao ra, cánh tay Kiều Sâm liền gặp tai vạ, máu tươi chảy ra từ một lỗ hồng dài mà hẹp, Lục Xuyên tranh thủ kéo cậu ra phía sau, nhấc chân một cước, đem cái dao trong tay tên kia đá văng ra ngoài.

Cuộc ẩu đả kéo dài mấy phút, trên người mấy tên tiểu lưu manh đều ít nhiều có vết thương lớn nhỏ.

Lúc này mấy người cảnh sát chạy tới, mấy tên tiểu lưu manh cảm thấy không ổn đang muốn chạy trốn, Lục Xuyên tiến một bước lên phía trước, nhanh nhẹn xoay người chụp tay một cái, trực tiếp đè tên tóc vàng xuống dưới đất.

"Vừa rồi không phải phách lối lắm sao?" Lục Xuyên hướng trên cái mông tên tóc vàng đập một cái.

"Cậu cũng không được động! Để tay ra phía sau đầu!" Cảnh sát xông đến Lục Xuyên không chút khách khí mà hô to.

"Chú cảnh sát, cháu là học sinh mà." Lục Xuyên buông tay, cười cười.

"Đề tay ra sau gáy!" Anh trai cảnh sát lấy gậy cảnh sát ra chỉ vào người Lục Xuyên: "Đi theo chúng tôi."

Nhưng mà một giây sau, Lục Xuyên vậy mà xoay người chạy đi, mấy người cảnh sát vội vàng đuổi theo: "Đứng lại."

Sở Sở sợ đến ngây người, hướng về phía anh hô thật to: "Lục Xuyên, đừng..đừng chạy mà."

Lục Xuyên chạy đến xe máy phía đối diện, từ bên tay lái lấy xuống một túi trà sữa, sau đó quay lại ngoan ngoãn làm bộ dáng đầu hàng: "Chú cảnh sát, cháu không chạy, đừng kích động như vậy."

Lục Xuyên bị cảnh sát mang đi, thời điểm đi ngang qua bên cạnh Sở Sở, anh ra sức giẫy dụa đem lấy trà sữa đặt vào trong tay Sở Sở, mặc dù còn thở phì phò vì mệt, nhưng âm thanh ôn nhu lạ thường: "Con thô, đây là thưởng cho cậu nè."

Sở Sở run rẩy cầm lấy, rất muốn khóc, vào lúc này anh còn băn khoăn muốn đưa trà sữa cái gì chứ.

Cô liên tục hỏi: "Cậu không...không bị thương chứ?"

"Tôi làm sao có thể bị thương."

...

Thời điểm khi Lục Xuyên bị cảnh sát còng tay mang đi, vẫn không quên quay lại ném cho cô một ánh mắt trấn an mỉm cười: "Đừng lo lắng, mau quay trở lại trường học đi nào."

Lục Xuyên, Kiều Sâm còn có Trình Vũ Trạch và mấy tên lưu manh đều bị mang đi đồn cảnh sát.

Sở Sở một mình đứng bên đường, trong tay chăm chú siết sao nắm chặt ly trà sữa, trong lòng rồi thành một đống, quay trở về trường học, vừa vội lại vừa hoảng, không biết nên cầu xin sự giúp đỡ từ ai, cô lo sợ Lục Xuyên ở cục cảnh sát sẽ phải chịu thiệt thòi, sợ anh sẽ vì chuyện này mà bị nhà trường xử lý.

Đột nhiên, bước chân của cô dừng lại, túi trà sữa cầm trên tay có chút cứng ngắc.

Cô mơ hồ nhớ kỹ, anh vừa mới nói: "Con thô, đây là thưởng cho cậu nè."

Sở Sở bỗng nhiên móc ra điện thoại di động mở Weibo lên, bài gần đây nhất, nói là cô muốn thưởng trà sữa cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Không nhận được

Edit: Min

Beta: Doãn Uyên Du

Buổi tối, Sở Sở cầm lấy một quyển sách tiếng anh, nhưng tâm hồn lại không tập trung ngồi ở trên giường.

Trên hành lang thỉnh thoảng truyền đến tiếng dép ma sát biếng nhác kéo dài của các bạn nữ sinh, các cô ấy cãi nhau ầm ĩ từ trong phòng tắm ra ngoài, lúi lúi thảo luận bát quái về các chuyện lý thú trên lớp.

Ký túc xá nữ luôn luôn sôi động náo nhiệt ồn ào, dù sao thì sinh mệnh của tuổi trẻ và nhiệt huyết sôi trào vĩnh viễn cũng không ngừng.

Sở Sở thờ dãi một hồi, lấy điện thoại di động ra gửi cho Lục Xuyên một tin nhắn.

Cô vẫn không an tĩnh được.

Trong lòng phảng phất như có một sợi dây cung đang căng ra, khiến cho tinh thần cô cả đêm đều không yên nổi.

"Cậu còn đang ở cục cảnh sát sao"

Tin nhắn này đã gửi qua hai tiếng đồng hồ, anh vẫn chưa có hồi âm.

Sở Sở muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng hồi chuông điện thoại vừa reo cô lại vội dập máy.

Vẫn là...thời đi.

Mười giờ rưỡi ký túc xá tắt đèn, Sở Sở ôm di động nằm ngủ, ước chừng khoảng mười một giờ, điện thoại đột nhiên rung lên, tim cô run rẩy vội vàng ngồi dậy, nhìn thấy trên màn hình lóe lên hai chữ Lục Xuyên, trái tim đều nhảy cẫng đến sung sướng.

Vội vàng xuống giường mang theo dép lê ra khỏi phòng ngủ, từng ly từng tí cẩn thận đóng cửa phòng lại, cô đứng ở một bên hành lang.

Bên trong hành lang ánh đèn vàng nhạt mờ mờ ảm đạm, bên ngoài gió mát thổi vù vù, Sở Sở nhìn không nổi vội nghe điện thoại, hạ thấp giọng hỏi: "Bạn về nhà rồi sao?"

"Ừm, về rồi."

"Cảnh sát có...làm khó cậu không?"

"Tôi là học sinh, bọn họ sao có thể làm khó, hỏi rõ ràng một chút là không sao rồi."

"Vây...thì tốt."

Bên kia điện thoại Lục Xuyên bật cười một tiếng: "Muộn như vậy còn chưa ngủ?"

"Không có."

"Có phải đang không ngừng nghĩ nhớ tới tôi, ngủ không được?"

"Không phải..." Sở Sở theo bản năng phủ nhận.

Lục Xuyên bật cười thành tiếng, dùng giọng điệu từ tính thấp giọng lầm bầm: "Sở Sở, cậu có biết hay không, thời điểm vừa nãy khi đánh nhau, cậu không ngừng gọi tên của tôi, làm cho...tim tôi cũng tan vỡ mất rồi."

Tim cũng tan vỡ mất rồi.

Hồ hấp Sở Sở đình trệ, gương mặt không tự giác nổi lên tầng đỏ ửng.

"Lục Xuyên." Sở Sở trầm mặc thật lâu, rốt cuộc nói: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Lục Xuyên cúp xong điện thoại, một mình dựa vào một bên cửa sổ, nhìn một mảng trăng thanh gió mát bên ngoài kia, ấn mở màn hình điện thoại di động, vào tin nhắn mà Sở Sở gửi qua cho anh.

"Bạn còn ở cục cảnh sát sao?"

"Còn chưa về nhà sao?"

"Nếu như không sao, có thể gọi điện thoại cho mình được hay không?"

Thời gian theo thứ tự là 8:50, 9:30, 10:05 tối.

Tim của anh ngày càng bình thản thanh tĩnh, môi mím mấp máy lầm bầm một âm thanh nhỏ tới mức không thể nghe thấy: "Thỏ lớn, quan tâm tôi nhiều như vậy, tự cậu có phát hiện ra được không?"

Đúng lúc này, thông báo Weibo vang lên nhắc nhở.

11:23

[Lục Xuyên, cậu ở đâu?]

Cô nhỏ ngốc, rốt cuộc cũng đã phát hiện ra rồi.

Lục Xuyên dùng cái tài khoản "weoqd AK Sdkaj" kia trả lời lại cô: Ai da, tôi đây mà.

Nhưng hệ thống lại nhắc nhở, cái bài đăng Weibo này đã bị xóa bỏ.

...

Chuyện đánh nhau không phải chuyện nhỏ, huống chi, đó còn là cùng với mấy tên lẩn lộn ngoài xã hội đánh nhau.

Không chỉ có thế, chuyện Lục Xuyên đánh nhau sau khi truyền ra ngoài, Giang Trì cũng mang theo vết thương chạy tới phòng giáo viên một mình tố cáo anh.

Ngày thứ hai đề nghị của của trường học liền được thông báo, Lục Xuyên và Kiều Sâm bị phê bình ghi thêm tội, muốn bạn học toàn trường lấy đây mà làm gương.

Trên phát thanh vô cùng nghiêm khắc phê bình hai người, nhất là Lục Xuyên, nói rằng nếu như có lần tiếp theo, sẽ sử dụng biện pháp đuổi học.

Thông báo phê bình kia không tính là gì cả, thế nhưng việc ghi lại tội danh thì rất nghiêm trọng, sẽ lưu lại trong hồ sơ cá nhân theo cả một đời. Cho nên xé chiều ngày hôm đó, Lục thủ trưởng vô cùng lo lắng chạy tới trường học, chính là để xử lý chuyện này.

Đây là lần đầu tiên Sở Sở nhìn thấy Lục thủ trưởng, ngay trên hành lang trường học.

Thân hình Lục thủ trưởng thẳng tắp, tóc mai trên đầu đã trắng bạch, sắc mặt nghiêm túc mang theo sự tức giận, đáng vẻ nhìn qua rất nghiêm khắc.

Mà Lục Xuyên cả lo phát phơ đứng trước mặt ông, thu lại đôi mắt, thần sắc phản nghịch phát ra không hề che dấu.

Ông dạy dỗ Lục Xuyên, nhưng dường như Lục Xuyên nghe không vào, vô cùng thiếu kiên nhẫn lại không hợp ý, thậm chí còn chống đối với ông.

Cuối cùng Lục thủ trưởng trở nên giận dữ, đập vào đầu gối của Lục Xuyên hai cước, trực tiếp đá Lục Xuyên ngã trên mặt đất.

Bạn học vây xem xung quanh không nhịn được hít một hơi thật sâu.

Lục thủ trưởng, quả nhiên rất có khí phách, hai cước này mà đập người khác, không phải là muốn đem người ta đập cho tàn phế hay sao?

Lục Xuyên đau đến nhe răng trợn mắt, vịn tường muốn đứng lên, chân lại không chút báo trước run lên kịch liệt.

Anh dù sao xương cũng cứng, cho dù ăn đòn cũng không hề có đáng vẻ rụt rè, cắn răng hung dữ trừng mắt nhìn ba mình.

"Ba trước kia mặc kệ con, vậy bây giờ cũng ít quản lại đi."

"Đồ hỗn láo!"

Lục thủ trưởng làm bộ đáng muốn đá anh nữa, vừa kịp lúc này, một giọng nữ giòn giã từ phía sau lưng vang lên: "Chú ơi, nơi này là...là trường học."

Ánh mắt Lục Xuyên vượt qua Lục thủ trưởng, yên lặng rơi vào trên người Sở Sở.

Cô mặc bộ đồng phục học sinh rộng rãi, chậm chậm đi tới, âm thanh dù có hơi phát run, nhưng thần sắc lại rất kiên định, đứng ở trước người Lục Xuyên, một bước cũng không đi chuyễn.

"Đây là nơi học tập, không...không nên đánh người."

"Cháu là?"

"Cháu là người trong...là Trung đội trưởng." Sở Sở đỏ mặt: "Đội quản lý kỷ luật."

Lục Xuyên nghe được ba chữ trung đội trưởng, mém chút nữa đã cười ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng người có chứng trở ngại trong giao tiếp Sở Sở lại vì Lục Xuyên mà ra mặt, mấy người bạn Trình Vũ Trạch cũng theo đó mà đứng dậy: "Chú Lục, đừng đánh tiểu Xuyên, chuyện này không có quan hệ gì với cậu ấy, đều là do bọn cháu xúi giục cậu ấy cả."

Lục thủ trưởng còn không hiểu rõ thằng con trai nhà mình, trên Thế giới này làm gì có người nào có thể xúi giục được nó?

"Các cháu tránh ra, bác giáo huấn con trai mình, không có quan hệ gì với những người bạn học các con!" Lục thủ trưởng trầm thấp nói: "Ta không quản nó, nó càng ngày càng vô pháp vô thiên không quy củ, hôm nay đánh nhau, ngày mai có khả năng còn muốn đi giết người."

Sở Sở quay đầu nhìn bạn học chung quanh, hiện tại là thời điểm tan học, trên hành lang các bạn học tan học đều tụ tập lại, Lục Xuyên bình thường ngang ngược can rỡ, ở trên trường không ai dám trêu chọc, bây giờ bị phụ huynh giáo huấn, bọn họ đều đứng đấy nhìn Lục Xuyên trở thành trò cười mà thôi.

Lục Xuyên cũng không chút yếu thế hướng về phía Lục thủ trưởng hô to: "Con giết người càng không cần ba quản."

Sở Sở hạ quyết tâm, lôi kéo lấy tay Lục Xuyên, liều mạng dắt anh chạy đi.

Cảm nhận được bàn tay mềm mại mà ấm áp của cô, trong lòng Lục Xuyên dâng lên một cảm giác khác thường khó hiểu, luồng khí nóng trong lòng này giờ, trong chốc lát liền bị chôn vùi xuống, anh cứ như vậy để cô dắt đi.

Lục thủ trưởng tức hô to: "Tiểu tử thôi! Trở lại cho ta."

"Chú Lục, chú bớt giận." Bọn người Trình Vũ Trạch và Tống Cảnh ngăn cản trước người Lục thủ trưởng, ngăn ông lại: "Sẽ vào học ngay lập tức, chú cũng không hề muốn chậm trễ việc học của Lục Xuyên đúng không ạ, có gì thì về nhà rồi nói, ở trường học còn có bạn học nhìn vào, như vậy mặt mũi Lục Xuyên cũng không biết để đâu."

Con tức giận của Lục thủ trưởng sót lại còn chưa tan: "Bác nề mặt mũi của nó, mới khiến cho nó biến thành như bây giờ."

Lục Xuyên ở cuối hành lang hướng ông hô to: "Thủ trưởng đại nhân, con không phải là binh lính mà ba đào tạo, con mẹ nó ba đừng xen vào chuyện của con."

Trong hành lang, Sờ Sờ sống chết dắt lấy tay Lục Xuyên, vóc dáng của cô và anh chênh lệch rất nhiều, nắm tay anh kéo đi thật sự rất tốn sức.

Sờ Sờ thở hổn hển cầu xin anh: "Cậu đừng cùng...cùng ba cậu mạnh mẽ nữa."

Lục Xuyên quay lại, giống như đang phát tiết mà đá vào vách tường bên cạnh, phần uất nói ra: "Tôi chính là không quen nhìn ông ấy luôn trung ra bộ dạng lãnh đạo, ở quân đội là như thế, về nhà cũng là kiểu này, ông ấy vốn dĩ không hề coi tôi là con trai."

Sờ Sờ lùi về phía sau nhiều bước, từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy Lục Xuyên tức giận đến vậy.

Lục Xuyên từ trong cặp lấy ra bao thuốc lá, cầm cái bật lửa đang muốn đốt một điếu, Sờ Sờ nhón chân lên muốn lấy đi tàn thuốc trong tay anh xuống: "Cậu đừng...hút thuốc."

Lục Xuyên lui về phía sau mấy bước, không để cho cô với tới: "Ngay cả cậu cũng muốn quản tôi có phải hay không?"

Sờ Sờ định trệ tiếng nói, cô cúi đầu, dừng một chút nhìn về phía Lục Xuyên, chần chờ thật lâu mới không xác định hỏi: "Minh có thể quản cậu sao?"

Lục Xuyên bình tĩnh lại, hít một ngụm khói, rồi nhìn Sờ Sờ sáng khoải nói: "Có thể."

"Vậy cậu...đừng hút thuốc."

Lục Xuyên nhẹ gật đầu, đem tàn thuốc ném lên trên mặt đất, dùng chân vè vè: "Được, thỏ lớn của tôi nói không hút, vậy thì không hút nữa."

"Vậy cậu...cũng đừng nháo với ba, ông nói cái gì...cậu nghe là được."

"Ba?" Lục Xuyên đột nhiên nở nụ cười, mập mờ mà nhìn cô: "Ngay cả ba cũng gọi rồi?"

Sờ Sờ mới ý thức được, vội vàng đổi: "Ba cậu."

Lục Xuyên dựa vào tường, nói ra: "Ông ấy xưa nay không quản tôi, đối xử với binh lính còn tốt hơn, chỉ biết hung hăng với tôi."

Anh cầm lấy ống tay áo xoa xoa cái mũi: "Bây giờ muốn tôi nghe lời, không có cửa đâu."

Sờ Sờ lấy trong cặp ra một bình thuốc nhỏ, chính là bình thuốc mà Lục Xuyên tặng cho cô.

Cô chỉ chỉ khoe miệng của anh đang ứ đọng máu: "Minh bôi thuốc cho cậu."

Lục Xuyên bước xuống mấy bậc thang, để cho Sờ Sờ ở phía trên anh, đưa mặt lại gần.

Sờ Sờ xoay mở nắp bình, móc ra một ít thuốc mỡ màu trắng sữa trên đầu ngón trỏ, nhẹ nhàng vẽ lên khoe miệng Lục Xuyên, động tác của cô rất ôn nhu, rất nhẹ nhàng, không ngừng hỏi: "Đau không?"

Hô hấp của cô nhẹ nhàng phả trên mặt anh, bên trong hô hấp là một luồng hương vị đến từ thân thể cô, ôn ôn nhu nhu, thơm ngào ngạt.

Đôi mắt cô nhắm tới mà lại trong trẻo, hết sức chuyên chú nhìn vào khoe miệng Lục Xuyên, thật sự rất giống một con thỏ lớn.

Lục Xuyên nhìn nhìn cô, khoe miệng giương lên, cố ý "A" một tiếng: "Đau."

Động tác của Sờ Sờ chậm lại, một vòng rồi một vòng, cố gắng không tăng thêm lực nói: "Cậu cố nhịn một chút."

"Thỏ lớn, tôi nhịn không được." Anh nói xong, đột nhiên tiến lên phía trước, môi mỏng trực tiếp chạm vào khoe môi mềm mại của cô.

Trong lòng Sờ Sờ run lên, mở to hai mắt mà nhìn, vô thức lui lại phía sau, hai tay Lục Xuyên trực tiếp tóm lấy hai bả vai của cô, giam cầm cô lại, kéo vào trong ngực mình.

Lần này là một nụ hôn, rõ ràng hơn trước rất nhiều, gò má của Sờ Sờ bị anh ép tới lồm xồm.

Nhưng anh không dám tiếp xúc với môi của cô, chỉ có thể hôn vào khoe môi, thậm chí anh có thể cảm nhận được, lông tơ mềm mại tinh tế bên môi cô.

Sở Sở còn muốn lui về phía sau, muốn trốn tránh anh, Lục Xuyên lại kéo chặt cô, trực tiếp vòng một tay lên lưng cô, ôm cô vào trong ngực.

Tím Sở Sở đập nhanh như hươu chạy loạn, mặt ửng đỏ, anh cứ như vậy lẳng lặng hôn khóe môi của cô, da của anh rất nóng bỏng, môi thì lại lạnh lạnh, cũng mềm mềm.

Cảm nhận được người trong ngực yên tĩnh trở lại, không còn giãy dụa nữa, trong lòng Lục Xuyên lại rất cao hứng, nhưng mà rất nhanh sau đó anh liền sợ hãi.

Sở Sở bất động cũng không nói chuyện, điều này khiến cho Lục Xuyên thấp thỏm buông lỏng cô ra.

Sở Sở không chạy đi mà chỉ cúi đầu.

Lục Xuyên hoảng hốt: "Thật sự xin lỗi, tôi không nhận được."

Anh đương nhiên không nhận được, mỗi giờ mỗi phút anh đều muốn hôn cô, muốn đến mức phát điên.

"Sở Sở, cậu nói một câu đi." Lục Xuyên nhìn đáng vẻ trầm mặc của cô, thật sự sợ hãi: "Cậu nói với tôi cái câu, đừng như vậy"

Mặt Sở Sở đỏ lên, muốn nói cái gì đó, nhưng mà đều không thể nói nên lời, tất cả đều nghẹn lại.

Nhẫn nhẫn hồi lâu, cô cúi cùng thốt lên một câu: "Cậu...cậu về sau đừng...đừng như vậy."

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Sở Sở, anh biết cô không có tức giận, chỉ là ra vẻ hù dọa mà thôi, Lục Xuyên lập tức trở nên lưu manh vô lại mà nói: "Cái này cũng không thể cam đoan được."

Sở Sở xoay người muốn đi, lại bị Lục Xuyên kéo lại.

"Ai da."

Tâm tình của anh đột nhiên trở nên tốt hơn hẳn: "Về sau sẽ không như vậy, vừa nãy thực sự không nhận được."

Sở Sở gật đầu, dứt quãng nói: "Nhìn...thấy cậu đang bị thương, xem như..."

"Sớm biết cậu không tức, tôi đã hôn môi cậu." Lục Xuyên đặc biệt vô cùng hồi hận: "Nếu không, cậu để yên cho tôi hôn lại một lần nữa?"

"Cậu đừng được một tác lại tiến một thước!"

"Cậu không phải rất thích tôi được một tác tiến một thước hay sao?"

Lục Xuyên nói xong câu này, ở trên mặt cô "Moah" một cái, còn không để cho cô kịp phản ứng, chạy đi mất.

Sở Sở mở to hai mắt, tay chậm rãi sờ trên khuôn mặt mình.

Nơi được anh hôn qua, thế nhưng lại rất nóng bỏng.

Lòng cô phảng phất một chút đau khổ, một nửa vui vẻ, một nửa phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khẩu vị

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Cuối tháng chín, kỳ nghỉ Quốc Khánh dài hạn mà các bạn học mong đợi rốt cuộc cũng đã tới, lúc bài giảng cuối cùng kết thúc, trên mặt mỗi người đều xuất hiện sự hưng phấn, đồng loạt ủa ra ngoài phòng học, các nam sinh hện nhau ra thao trường chơi bóng, các bạn nữ thì tốp ba tốp năm rủ nhau đi xem phim dạo phố.

Trong hành lang ký túc xá, thỉnh thoảng có vài bạn học kéo theo rương hành lý đi ra cổng lớn, mặc dù kỳ nghỉ không dài, nhưng vẫn có vài bạn nào có nhà ở gần thì vẫn phải trở về vài ngày.

Trong phòng, Sở Sở thu dọn xong hành lý của mình, lại bỏ sách vở ôn tập vào trong cặp sách, điện thoại di động vang lên.

"Mẹ, con sắp xuống rồi." Sau khi Sở Sở cúp điện thoại, đứng đứng rưng rưng hành lý lên.

"Sở Sở, mình tiễn cậu ra ngoài." Thời Hiểu cầm theo hộp đựng com đứng dậy, tiện thể đến nhà ăn mua com.

Cô ấy giúp Sở Sở đỡ lấy hành lý đi xuống dưới lầu, Sở Sở hỏi cô ấy: "Lẽ quốc khánh...không trở về nhà sao?"

"Nhà mình ở xa, nằm phía nông thôn đường núi cũng rất khó đi, mình lười chịu khổ lắm." Thời Hiểu cười cười: "Minh quyết định ở lại trường ôn tập luôn."

"Ừm."

Dưới ký túc xá, Kiều Ngôn Thương lái xe tới đón Sở Sở.

Thời Hiểu vội vàng nói tạm biệt với cô, đưa mắt nhìn chiếc xe chạy ra khỏi cổng lớn.

Cô xoay người đi đến nhà ăn gọi com, một mình ngồi ở trên chiếc ghế đá cạnh hoa viên nhỏ bắt đầu ăn.

Điện thoại vang lên, là mẹ cô gọi tới, Thời Hiểu nhận điện thoại: "Dạ, Quốc khánh con không trở về."

"Bài tập tương đối gấp rút, con phải học thêm."

"Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sống rất tốt."

"Ăn cũng rất tốt, ở nhà ăn mỗi bữa đều có thịt."

Kiều Sâm ở sau hoa viên nhỏ hút thuốc, vô cùng buồn chán mà đi dạo. Bỗng nhiên nghe được một âm thanh lá nhai nói miên man quen thuộc kia, không khỏi dừng lại bước chân, xuyên qua bóng cây xanh biếc, cậu nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé ngồi trên băng ghế đá, bên cạnh còn đặt một hộp com nhỏ.

Thời Hiểu cúp điện thoại, hoàn toàn không chú ý tới bên cạnh có thêm một người, quay lại, cô giật nảy mình.

Thấy rõ người đang đứng, trái tim Thời Hiểu không khỏi gia tăng tốc độ.

Kiều Sâm từ trên cao cúi đầu nhìn cô, hạ người xuống cầm lấy đôi đũa đào qua đồ ăn trong hộp com, hỗn hợp màu xanh trắng của rau cải còn có thêm nước rau, trộn lẫn với com.

Kiều Sâm nhíu nhíu mày đánh giá Thời Hiểu, vóc người của cô rất thấp, thân hình cũng gầy, nhìn giống như là một cô con nít chưa phát triển vậy.

"Cậu ăn tối là mấy cái này sao?"

"À, mình...giảm béo." Thời Hiểu trả lời.

"Cậu còn giảm béo?" Kiều Sâm không hề tin tưởng: "Giảm nữa thì thành cây khô đấy."

"..."

Thời Hiểu đương nhiên không có khả năng nào tiếp tục ăn com ở trước mặt cậu, dứt khoát lấy nắp che lại hộp com, hỏi cậu:

"Kiều Sâm, cậu vẫn chưa về nhà sao?"

"Ừm, không muốn trở về." Kiều Sâm ngồi xuống bên cạnh Thời Hiểu: "Quốc khánh định lên lịch như thế nào?"

"Ở trường học đọc sách."

"Đọc sách? Không cảm thấy chán sao?" Kiều Sâm hững hờ nói.

"Cậu dự định làm sao qua mười một ngày đây?" Thời Hiểu ngẩng đầu hỏi cậu.

Trời chiều ngã về chiều lên làn da màu lúa mạch của Kiều Sâm, cậu ngược mắt nhìn về phía núi xanh xa miên man ngoài kia.

"Không biết, không có việc gì để làm."

"À." Thời Hiểu gật gật đầu: "Cậu có thể bỏ thêm nhiều tâm tư vào cho việc học, dù sao hiện tại cũng đã là lớp mười hai..."

Nghe ra cô lại bắt đầu lái nhai lên, Kiều Sâm quay người: "Đi đây."

"À, hẹn gặp lại..."

Thời Hiểu mở nắp hộp com ra chuẩn bị tiếp tục ăn tối.

Kiều Sâm đi vài bước, quay lại nhìn cô đang vui đầu vào ăn com trắng, đáng vẻ dường như ăn rất ngon lành. Trong lòng của cậu không khỏi cười lạnh.

"Tôi muốn ăn lẩu, một mình, cậu có muốn đi chung không?"

Thời Hiểu ngốc lẳng ngẳng đầu: "Hà?"

...

Kiều Sâm mang Thời Hiểu đi vào một tiệm lẩu khá tấp nập bên ngoài trường học, ngồi xuống, cậu đem thực đơn đưa cho Thời Hiểu: "Muốn ăn cái gì, tự mình gọi."

Thời Hiểu nhận menu, cúi đầu chăm chú xem.

Kiều Sâm ở phía đối diện cô, đánh giá cô một thân mặc đồng phục trắng, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng bằng bông, quần đen dài nhìn qua rất quê mùa.

Đáng người cô nhỏ nhỏ, nhưng con mắt lại rất lớn, rất trong veo mê hoặc câu dẫn lòng người, chỉ là không biết cách ăn mặc, quê người chết đi được.

Cậu biết nha đầu này thích cậu, nhưng cô không phải là kiểu người nhìn vào một cái liền khiến người khác chú ý ở trong lòng, vì thế đã nhiều năm trôi qua như vậy mà Kiều Sâm cũng chưa từng chú ý đến cô.

"Xong chưa?"

Kiều Sâm sờ sờ bụng, đôi muốn chết: "Gọi mỗi đồ ăn mà cũng lè mề, con gái đừng là phiền phức."

Thời Hiểu cầm lấy menu đưa cho Kiều Sâm, cậu cầm lấy nhìn lên, có chút lặng thinh, bảo cô gọi món, cô nàng này lại toàn gọi đúng đồ chay, vẫn là gọi mấy món rau chay kia.

"Cậu thật sự muốn gọi mấy cái này?" Kiều Sâm bất đắc dĩ nhìn Thời Hiểu một cái: "Thật sự giảm béo?"

"Ừm."

Kiều Sâm cầm bút bắt đầu gạch vào mấy món ăn mặn, từng gạch từng gạch rơi xuống, thịt bò còn gọi hai phần.

Thời Hiểu vội vàng nói: "Kiều Sâm, cậu gọi nhiều như vậy ăn không hết đâu."

Kiều Sâm không để ý tới cô, trả menu lại cho nhân viên phục vụ, rất nhanh cái nôi đồ chơi đã được bung lên.

Một phần đồ ăn đã được mang ra, Thời Hiểu nhìn vào cái bàn đầy đồ ăn, hỏi Kiều Sâm: "Ăn không hết có thể đóng gói lại không?"

"Cậu ăn lẩu mà đóng gói lại?" Kiều Sâm hỏi: "Đóng gói làm gì?"

"Mình cảm thấy ăn không hết thì thật lãng phí."

"Vậy cậu mau buông thả cái bụng đi, đem phần của ngày mai mà ăn luôn một lượt."

"Á! Ăn vậy sẽ bẻ bụng mất, Kiều Sâm, thường ngày cậu ăn uống rượu chè quá độ như vậy sao? Như thế là không tốt, đối với khả năng tiêu hóa của dạ dày sẽ tạo ra tổn thương..."

Thời Hiểu còn chưa nói hết câu đã bị Kiều Sâm đánh gãy: "Cậu sao có nhiều câu nói nói không bình thường như vậy, yên lặng ăn một bữa không được hay sao?"

Thời Hiểu lập tức ngậm miệng, miễn cưỡng sợ cậu chán ghét.

Kiều Sâm đem toàn bộ thịt bò bỏ vào trong nồi lẩu đang sôi trào, Thời Hiểu còn giúp cậu bỏ trứng cút và thịt vào.

Không bao lâu sau đã có thể ăn được, Kiều Sâm cầm đũa gắp lên một miếng thịt nóng hổi bỏ vào trong bát của mình, nhúng nước chấm tỏi kèm dầu vừng, thả vào miệng một miếng lớn.

"Cậu chậm một chút, bỏng đấy!" Thời Hiểu vội vàng nói: "Quá nóng, ăn như vậy xuống dưới sẽ dễ gây ra ung thư thực quản..."

Kiều Sâm liếc mắt, không để ý tới cô ấy nữa. Sột soạt sột soạt ăn lại lửa đưa vào trong nôi một vòng, Thời Hiểu nhìn không được nói: "Từ từ ăn, đừng nóng vội."

Kiều Sâm ngẩng đầu nhìn cô một chút, dùng đũa kẹp một miếng thịt bò cho vào bát cô: "Vẫn không thể chặn nổi miệng của cậu."

Thời Hiểu nhìn vào miếng thịt bò trong bát mình, giật mình, mặt trong phút chốc đỏ lên.

Cô lại kẹp một miếng khoai tây bỏ vào chén của Kiều Sâm, thấp giọng nói: "Cậu cũng ăn...ăn chút rau đi."

Kiều Sâm nhún nhún vai, kẹp miếng khoai tây lên cho vào miệng.

Sát vách có ba bạn học nữ đang ngồi vây quanh một nồi lẩu, là các bạn lớp bốn.

"Mình nhìn thấy Kiều Sâm ở sát vách ấy, cậu ấy đang ăn lẩu với một bạn nữ."

Hai cô gái đồng thời nhìn về phía nữ sinh ở giữa, cô ta tên là Hứa Đồng, hoa khôi lớp bốn, người cao, dáng lại chuẩn, ăn mặc cũng vô cùng thời thượng.

Cô ta một mực chỉ thích Kiều Sâm, chuyện này cả trường không ai không biết, có điều Kiều Sâm giống như là chàng trai còn chưa trưởng thành, không biết yêu đương là gì, cho nên Hứa Đồng ở trong bóng tối tiếp cận cậu luôn không thể thành công.

"Kiều Sâm và một nữ sinh? Không thể nào đâu, nghe nói tên Kiều Sâm đó không gần con gái mà."

"Đúng vậy đấy, mình cũng cảm thấy kỳ quái, bọn họ còn gấp thức ăn cho nhau, vừa nói vừa cười, nhìn qua đáng vẻ thật sự rất thân mật." Cô nàng kia còn ngẩng khoe mắt nhìn về phía Hứa Đồng.

"Mình đã sớm không còn thích Kiều Sâm nữa, cậu ấy hẹn hò yêu đương với ai, cũng không có quan hệ gì với mình." Khóe miệng Hứa Đồng hơi nâng lên, bất quá nụ cười lại rất miễn cưỡng.

...

Thời Hiểu đi toilet một chuyến, đứng trước gương nhìn bản thân, sớm biết hôm nay Kiều Sâm mời cô đi ăn cơm, cô đã không mặc đồng phục, đáng ra nên mặc một bộ thật đẹp. Khó trách Kiều Sâm nói cô quê mùa, nhìn bộ dáng hiện tại, miệng ăn lẩu còn đang sung đỏ, mặt cũng đỏ bừng, càng nhìn càng cảm thấy ghét bỏ.

Xấu muốn khóc thật mà! Cô mở vòi nước, tay hứng nước lạnh, lạnh lẽo thấm vào bờ môi mình, sau đó dùng nước gỡ gỡ tóc ra một chút dán vào sau tai, rồi lại lấy ra một cây son môi, bôi bôi lên môi, nhấp máy.

Đúng lúc này, một nữ sinh khác bước vào, bắt đầu nhìn vào gương trang điểm, Thời Hiểu nhìn một cái liền nhận ra cô ta, Hứa Đồng, nữ sinh lớp bốn, trước kia đã kiêu ngạo mà theo đuổi Kiều Sâm rất mãnh liệt.

Vóc người cô ta rất cao, là da siêu trắng, tóc dài lại rất thẳng, quần áo mặc trên người rất hiện đại thời thượng, so sánh với cô, Thời Hiểu đơn giản chỉ là một con vịt nghèo túng xấu xí.

Hứa Đồng trang điểm xong, nặng nề dựa vào Thời Hiểu một cái, Thời Hiểu vóc người rất thấp, lại gầy, lập tức bị Hứa Đồng đẩy ngã trên mặt đất, trên sàn toàn là nước, phía sau đồng phục của cô bị ướt một mảng lớn.

Hứa Đồng từ trên cao nhìn xuống, cười lạnh nhìn cô một cái.

"Bạn học, không sao chứ?"

"Không có...không có việc gì." Thời Hiểu đau đớn mà đứng dậy, cuối đầu sờ sờ vạt áo của mình.

Hứa Đồng nhàu mày, giẫm lên giày cao gót, cao lãnh(*) bước ra khỏi phòng vệ sinh.

(*) cao ngạo và lạnh lùng.

Thời Hiểu đoán rằng Hứa Đồng cố ý, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Tại sao lại lâu vậy?" Kiều Sâm đứng bên ngoài tiệm lẩu, buồn bực ngán ngẩm mà chờ Thời Hiểu.

Thời Hiểu cầm khăn tay lau sau lưng áo ướt át: "Vừa nãy mới ngã một phát."

"Cậu ngã trong nhà vệ sinh sao?" Kiều Sâm ghét bỏ nhìn cô một cái: "A~ thật buồn nôn quá."

Thời Hiểu cầm khăn tay tránh ra một bên, dùng khăn giấy lau sạch nước trên mông và lưng bị thấm ướt, cô cũng tự cảm thấy bản thân mình bây giờ đang rất nôn.

Kiều Sâm nhìn bộ dáng vụng về của cô, cuối cùng vẫn đi tới, kéo lấy khăn tay từ tay cô xoa xoa lau lưng cho cô.

Thân thể Thời Hiểu cứng đờ, cảm nhận từng động tác của cậu, trên mặt đột nhiên nóng lên.

"Tôi biết ngay, cậu mang đôi giày nát bét này, khẳng định rất dễ trượt ngã sắp xuống nền mà."

Kiều Sâm chỉ chỉ vào đôi giày của cô, đó là một đôi giày thể thao, nhưng mà hình dáng cũ kỹ nát bét đến mức gần như nhìn không rõ hoa văn.

Hai chân Thời Hiểu thu lại, cảm thấy vô cùng quần bách, so với Hứa Đồng thời thượng ban nãy, cô cảm thấy mình qua loa đến mức bị áp chế.

Cô xoay người rời đi, Kiều Sâm nhìn thấy cô đột nhiên quay đi, không rõ ràng lắm, đuổi theo hỏi: "Cậu sao đấy? Náo loạn gì hả, tôi nói cũng không sai, cậu ngã sấp xuống khẳng định có nguyên nhân, lần sau đôi giày đi, đừng mang đôi này nữa."

"Không phải là giày." Thời Hiểu đỏ hồng con mắt, rốt cuộc hung hăng nói: "Là Hứa Đồng đụng ngã mình đấy."

Kiều Sâm hơi ngẩn ra, không kịp phản ứng: "Ài?"

"Chính là..." Thời Hiểu nhú chặt lông mày, bỗng nhiên nhìn thấy mấy người Hứa Đồng đi ra khỏi tiệm lẩu, cô cắn chặt răng một cái: "Được rồi, không có ai."

Kiều Sâm thuận theo ánh mắt Thời Hiểu nhìn sang, thấy cách đó không xa Hứa Đồng và một đám bạn học đang đứng dưới tàng cây, trộm trộm nhìn bọn cậu, thấy Kiều Sâm nhìn sang, Hứa Đồng vội vàng dời con mắt đi chỗ khác, giả bộ như không thèm để ý đến.

Kiều Sâm nhớ lại, đứng chùng mui mấy giây, cậu không chút do dự kéo cổ tay Thời Hiểu đi đến trước mặt Hứa Đồng.

Hứa Đồng chính diện nghênh đón cậu, lộ ra một nụ cười rạng rỡ nhất: "Kiều thiếu, chào cậu."

"Cậu đúng trúng bạn tôi, nói xin lỗi cậu ấy đi." Cậu đẩy Thời Hiểu ra trước mặt Hứa Đồng.

Hứa Đồng không nghĩ rằng Thời Hiểu sẽ đi cao trượng trước mặt Kiều Sâm, thần sắc cô ta hơi biến đổi, nhưng chỉ trong thoáng qua đã biến mất, cô ta lập tức đối diện với Thời Hiểu cười nói: "Thật sự xin lỗi, lúc nãy đi ngang qua không cẩn thận đụng phải cậu một chút, vừa nãy cũng đã hỏi cậu có sao không, cậu nói không có việc gì, vậy mà quay đầu đi đã đâm thọt với Kiều thiếu rồi."

Cô ta nói như vậy, ngược lại khiến cho Thời Hiểu trở thành người có tâm cơ hẹp hòi.

Thời Hiểu không nói một lời, cô đúng là không có bằng chứng chứng minh Hứa Đồng có ý, chỉ có cảm giác cô ta không có thiện cảm mà thôi.

Trực giác của con gái rất chuẩn, nhất là những chuyện như thế này.

Kiều Sâm nhìn Thời Hiểu, trong lòng thâm nghĩ bình thường ra ngoài cùng cậu có thể cãi nhai liên hồi một đồng đạo lý, vậy mà thời điểm cần có khí thế thì ngược lại một câu cũng không nói được.

Cậu giương cằm, nhìn Hứa Đồng nói ra: "Cậu ấy là bạn bè của tôi, về sau gặp thì phải đối xử khách khí với cậu ấy, lần này có thể là do cậu không cẩn thận đụng phải cậu ấy, nhưng lần sau nếu xảy ra nữa có tin ông đây đem cậu đập từ trên cầu thang xuống luôn không?"

Kiều Sâm chính là người như vậy, cậu nói chuyện thô bạo, hành vi thì còn thô lỗ hơn nữa, cái gì phong độ cái gì thân sĩ đều không hề cùng đường với cậu, không quan tâm con trai hay con gái, chỉ cần chọc cậu đều không có được cái kết tốt đẹp.

Hứa Đồng nghe xong, sắc mặt tức giận đến mức trắng bệch, cô ta ngẩng đầu dò xét nhìn Thời Hiểu, tưởng thế nào, chẳng qua cũng chỉ là một cô nàng nông thôn quê mùa, không nghĩ được tại sao mà Kiều Sâm lại che chở cô như vậy.

"Kiều Sâm, khẩu vị của cậu mặn thật đấy!" Hứa Đồng kéo ánh mắt đi miêng cường cười lạnh một tiếng.

Kiều Sâm cũng cười cười, lạnh lùng nói ra: "Khẩu vị lão tử mà không mặn cũng không thêm đi ăn lẩu với cậu."

Cậu nói xong, trực tiếp lôi kéo tay của Thời Hiểu xoay người rời đi.

Thời Hiểu bị Kiều Sâm kéo như kéo một đứa trẻ mà đi, vẫn không quên quay đầu ra sau nhìn Hứa Đồng một cái, tay Hứa Đồng đặt phía sau nắm thật chặt, dùng sức đá văng hòn đá nhỏ bên chân, trầm thấp mắng một tiếng nhỏ: "Mẹ nó!"

Nói thật, nếu bảo trong lòng không vui là không thể nào, cô thậm chí còn muốn cười ra tiếng, nhưng lại sợ Kiều Sâm phát hiện nên vẫn một mực đè nén mà nhẫn nhịn.

Đi đến cổng trường học, Thời Hiểu nói: "Vậy mình về đây, cảm ơn cậu đã mời mình ăn cơm."

Trời chiều đang dần lặn đi, nhiệt độ cũng bắt đầu hạ xuống thấp, gió thu thổi qua, từng đợt khí lạnh dần ủa tới.

Kiều Sâm đột nhiên có chút mơ hồ, nhìn vào bóng lưng của Thời Hiểu, có chút không muốn, cô vừa đi, cậu chỉ còn lại một mình.

Chỉ lẻ loi một mình.

"Cậu cứ như vậy mà đi sao?"

Thời Hiểu quay đầu: "Hả?"

Kiều Sâm mỉm cười một cái, trầm mặc một lát, nói ra: "Nếu không, tôi và cậu cùng đi mua một đôi giày khác?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thích cậu

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Địa điểm Lục Xuyên hẹn gặp mặt là vườn hoa nhỏ đối diện trường học. Thời điểm Sờ Sờ chuẩn bị rời khỏi nhà đã là gần chín giờ tối.

Bóng đêm tối nay đặc biệt trong vắt, ánh sao sáng chói.

Cô ngồi xe buýt ca đêm đến gần sân ga thì xuống xe, đi xuyên qua một con đường náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ, vội vàng đi về phía trường học.

Thời điểm này là lúc hoa viên nhỏ ồn ào náo động, các cô đi lớn tuổi đang nhảy múa trên quảng trường, theo từng tiết tấu âm nhạc mà di chuyển vô cùng náo nhiệt.

Sờ Sờ đứng yên lặng bên cạnh bồn hoa nhìn xung quanh, trong lòng ẩn giấu một loại cảm giác chờ mong mơ hồ không thể nói rõ, lo lắng bất an.

Vừa quay đầu lại, liền trông thấy anh đang đứng ở bên cạnh một hàng ngô trên con đường mòn, rất hiếm khi nhìn thấy anh trong một bộ áo sơ mi trắng và quần tây đen tương đối chỉnh tề như lúc này, tóc cũng vuốt lên ngay ngắn, so với hình ảnh Lục Xuyên khi đi học trên trường rất không giống nhau.

Hôm nay Lục Xuyên đặc biệt chín chắn!

Sờ Sờ nắm chặt quai chéo túi xách, chạy bước nhỏ về phía anh.

Lục Xuyên nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía cô, cô mặc một bộ đồ sáng màu kết hợp với chiếc quần jean rách. Vì vội vàng đi nên hai gò má ửng hồng, trên sống mũi còn mang theo một cái gợn kính vụng về to tướng.

Lại quay trở về bộ dáng ngày đầu khai giảng, ngu xuẩn ngốc nghếch.

Lục Xuyên đưa tay về phía cô, đầu ngón tay thon dài chạm vào cái kính đen của cô lấy xuống, ôn nhu hỏi: "Tại sao lại mang nó lên?"

Sờ Sờ cúi đầu, mũi chân đi đi trên mặt đất, không trả lời anh.

Từ khi mua kính sát tròng, phần lớn thời gian Sờ Sờ đều dùng nó, rất ít khi đeo kính.

Lục Xuyên vuốt ve cái kính đen, nhàn nhạt hỏi: "Có phải là cảm thấy nó có thể bảo vệ cậu, đúng không?"

Anh suy đoán, có lẽ cô muốn dùng chiếc kính này để tự nhốt bản thân mình lại.

Sờ Sờ bất động thanh sắc lấy lại chiếc kính trên tay Lục Xuyên, cúi đầu mang vào cho ngay ngắn.

Cô dò tìm mắt xuống, tay bên kia Lục Xuyên có mang theo một cái túi màu trắng, bên trong có chứa hai hộp cơm sử dụng một lần.

"Tôi đoán chắc chắn cậu chưa ăn cơm tối, có gói một chút đồ ăn đem đến cho cậu."

Lục Xuyên ở một bên giải thích, đem com hộp lấy ra: "Muốn ăn hay không?"

Sở Sở gật đầu, đúng là đêm nay cô chưa được ăn no.

Toàn bộ bữa ăn, cô giống như một người gỗ ngồi trên bàn com, cho dù là một bàn mỹ vị những món ngon, nhưng cô ăn không ra vị gì.

Hai người đi đến cái ghế dài ngồi xuống, Sở Sở ngửi thấy trên người Lục Xuyên dường như có mùi rượu, cô kìm lòng không được hít hít mũi mấy cái, mùi rượu xen lẫn hương vị của thân thể anh, không hiểu sao lại rất dễ ngửi.

Lục Xuyên nghe được âm thanh hít mũi của cô, vội vàng giải thích: "Hôm nay trong quân đội có liên hoan, tôi bị ông già kéo đi, cùng với mấy vị chú bác uống mấy chén."

Sở Sở gật đầu một cái, miệng lẩm bầm bầm, muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Lục Xuyên từ trong túi lấy ra đôi đũa, xé vỏ đưa cho Sở Sở.

"Không muốn nói chuyện thì đừng nói, ăn com đi."

Sở Sở mở hộp com ra, trong hộp lấy ra tôm, dưa gà, thịt bò...cái gì cũng có, giống hệt một hộp thập cẩm.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra được, hình ảnh Lục Xuyên cầm lấy hộp đựng đứng bên bàn đóng gói thức ăn, mà có nhiều trường bối như thế, cũng may mà anh...

Sở Sở không dám nghĩ tiếp, cô kẹp dưa gấp lên một cái đùi gà, cắn một miếng nhỏ, bắt đầu ăn một cách say sưa ngon lành.

Trên bờ môi rất nhanh trở nên bóng mỡ, lấp lờ sáng.

Lục Xuyên sờ sờ lên túi xách của mình, không có khăn tay, mới giật mình nhớ ra trước giờ chưa từng mang theo khăn giấy bên người.

Anh lại nhặt cái túi chéo của Sở Sở lên, mở khóa kéo ra tìm kiếm bên trong, tìm được một cái khăn giấy mở ra đưa cho Sở Sở.

Sở Sở thuận tay nhận lấy, đến lúc định thần nhìn lại, bị dọa đến mức miếng gà trên đũa rơi mất.

Trước mặt cô là một cái băng vệ sinh màu trắng đã bị anh xé bỏ một nửa rất cẩn thận, lộ ra một hình ảnh không thể miêu tả bên trong.

Cô còn chưa kịp định thần lại sau một màn kinh hoàng mà nhìn Lục Xuyên, thần sắc của anh vẫn như thường, nói với cô: "Miếng toàn dầu mỡ, nhanh lau đi."

Sở Sở cầm miếng băng vệ sinh, làm thế nào cũng không thể xuống tay được.

Nhìn thấy Sở Sở sưng sờ, Lục Xuyên cười nói: "Thế nào, còn muốn tôi giúp cậu lau sao?"

Thấy anh muốn đoạt lấy miếng băng, Sở Sở bị dọa vội vàng quay người đi, loạn xạ chà lên miệng một chút, trong đầu đều là một loạt hàng chữ con mẹ nó bay qua.

"Cậu con mua được loại khăn giấy dày đặc như này, chất lượng rất tốt." Lục Xuyên vẫn còn ngồi đấy lải nhải cảm thán: "Nữ sinh các cậu, đúng là biết cách mua đồ."

"..."

Thấy Sở Sở đã lau sạch miệng, Lục Xuyên tranh thủ thời gian ân cần nói: "Tôi giúp cậu vứt bỏ."

Sở Sở liên tục lắc đầu, giật lấy túi xách của mình, đem cái băng nhét vào.

"Á? Cậu còn giữ nó làm gì! Có thể dùng lần hai à?"

Sở Sở đem túi đặt qua một bên khác, cách xa anh: "Đùng vứt."

Lục Xuyên không thể lý giải hành vi quái dị của cô, có điều rất nhanh sau đó anh cũng không để trong lòng, Sở Sở làm bộ bình tĩnh tiếp tục ăn com, còn anh tiếp tục nhìn ngắm cô ăn.

Từng miếng từng miếng, say sưa ngon lành mà ăn.

"Ăn có ngon không?"

"Ừm."

"Gạt người, tôi cảm thấy vô cùng khó ăn."

Sở Sở liên tục lắc đầu, cô cảm thấy đồ ăn rất ngon miệng, thật sự rất ngon, so với đồ ăn trong nhà thì ngon hơn rất nhiều.

Khóe miệng Lục Xuyên giương cao, ôn nhu mà nói: "Chậm thôi, đừng để nghẹn."

Thuận tay còn sờ sờ đầu nhỏ của cô một cái.

Sở Sở đã sớm quen với những hành động thân mật mà Lục Xuyên hay làm với cô, cho nên hoàn toàn không hề để ý, theo bản năng giống hệt một con mèo nhỏ cọ xát tay anh.

Trong nháy mắt đó tâm Lục Xuyên như muốn hóa đá.

Sở Sở ăn hết sạch hộp cơm mà Lục Xuyên mang tới, cảm thấy thật tốt, nhịn không được, kìm chế không nổi mà ợ lên một tiếng.

Lục Xuyên nhướn mày cười một cái, gương mặt Sở Sở lập tức đỏ bừng, cắn răng ngậm miệng lại, thu dọn thật sạch sẽ hộp cơm, đứng dậy ném vào thùng rác.

Anh cũng thuận thế đứng dậy, nói với cô: "Ăn no chưa?"

Sở Sở gật đầu, no đến mức không thể nhồi thêm được gì vào nữa rồi.

"Ăn no rồi thì đi dạo một chút đi."

Anh sóng vai đi bên cạnh cô trên con đường mòn ngô đồng, gió thổi qua, lá ngô đồng xào xạc bay xuống, phủ kín cả một con đường dài.

Sở Sở một mực cúi đầu, cau mày, giống như đang kìm nén.

Lục Xuyên nhìn cô một cái, nói: "Chuyện này hôm nay, nếu không muốn nói thì cũng không cần phải miễn cưỡng nói ra đâu."

Sở Sở lắc đầu, đưa tay lên sờ túi xách của mình, lấy từ bên trong một thứ gì đó đưa tới trước mặt anh.

Mượn ánh trăng, Lục Xuyên thấy rõ đó là một xấp giấy nhỏ vụn rất dày.

Lục Xuyên lấy một mảnh giấy tùy ý, đặt dưới ánh trăng nhìn một chút, phía trên còn nhuộm màu đỏ của mực vẽ, là bức tranh của cô.

Lục Xuyên khó thở: "Ai xé? Tôi đi đánh nó."

"Minh tự xé."

"Áy."

Hai người lại đi thêm một chút, Lục Xuyên nắm chặt xấp giấy vụn kia, trong lòng đang suy nghĩ xem về nhà dùng keo dính dán lại là sẽ ổn hơn rồi, mà Sở Sở nhăn nhó hồi lâu, bỗng thốt lên một chữ.

"Lục."

Lục Xuyên hơi run lên nhìn về phía cô.

Dưới ánh trăng, thân ảnh cô rung động lòng người.

"Lục."

"Tôi ở đây."

"Lục." Sở Sở giẫy giụa, vẫn muốn nói chuyện.

"Lục...Lục..."

Một chữ "Xuyên" đó, mắc nghẹn ngay trong yết hầu, nhưng mà cô làm thế nào cũng không phát ra được.

"Lục...Lục Lục...Lục..."

Lục Xuyên không nói gì, anh nhủ chặt lồng mày, cúi đầu, tỉ mỉ nhìn cô chăm chú.

Sở Sở nhắm mắt lại, không biết từ lúc nào mà những giọt nước mắt bị cô ép chặt lại ào ào chảy xuống từ hốc mắt, thấm ướt lông mi dài của cô, theo gương mặt yên lặng không một tiếng động trượt xuống.

"Lục...Lục..."

Cô cắn môi dưới, vẫn còn đang cố gắng muốn thử.

Tim Lục Xuyên khi nhìn thấy nước mắt của cô trở nên đau đớn, vô cùng đắng chát.

"Lục Xuyên."

Trong nháy mắt khoảnh khắc khi mà cô gọi tên anh một cách hoàn chỉnh, nước mắt triệt để trào ra, cô há to miệng, sụp đổ mà gào khóc.

Lục Xuyên dùng sức ôm chặt cô vào lòng. Sờ Sờ tựa đầu lên vai anh, tay khoát trên lồng ngực anh, khóc nức nở: "Lục...Xuyên, Lục Xuyên!"

Tâm tình trải qua một thời gian dài bị đè nén, tựa hồ như đất rung núi lở.

"Minh không phải..."

"Lục...Xuyên, mình không phải..."

"Không phải... Thiếu năng!"

Hai chữ cuối cùng, được cô thút thít mà gắng gượng nói ra, tâm Lục Xuyên bỗng nhiên xiết chặt...

Tất cả mọi thứ đều được sáng tỏ.

Trong lòng của anh dâng lên một ngọn lửa không tên, làn da trên mặt bị căng đến đau rát, ánh mắt lạnh đến thấu xương.

Hai chữ kia không khác nào một lưỡi dao sắc bén nhất, từng nhát từng nhát lẳng trỉ lên trái tim anh.

Anh lại càng thêm dùng sức mà ôm chặt lấy cô, đưa một tay ra nhẹ nhàng dán vào môi cô.

"Xuyt, tỉnh táo lại nào."

Sờ Sờ cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp của anh, nhắm mắt lại.

Ánh trăng ôn nhu, gió đêm phát qua từng tán cây phát ra tiếng vang xào xạt.

Theo thời gian cô dần dần bình phục, dùng sức cọ xát lên bờ vai anh mà chùi đi nước mắt.

"Thỏ lớn, cậu tuyệt đối không phải như lời bọn họ nói." Tay anh đặt lên hai bả vai cô, kiên định nói rõ: "Tuyệt đối không phải."

Lông mi Sờ Sờ rất dài bị nước mắt thấm ướt, buông thõng xuống dưới nhìn cố định vào một chỗ, không nói một câu.

"Nhìn tôi." Anh lại lung lay bả vai cô.

"Cậu có biết, IQ của tôi là 170."

Sờ Sờ lắc đầu, cô không biết chuyện này.

"Vậy cậu có biết không, Lục Xuyên IQ 170 thích cậu, mỗi ngày đều đang vì cậu mà thần hồn điên đảo."

Thần thể Sờ Sờ khẽ run lên, ngây ngẩn cả người.

Gió đêm nổi lên, âm thanh của những con côn trùng bỗng im bật, xung quanh là một màn tĩnh lặng. Sờ Sờ dường như không thể nghe thấy được nữa, huyết thái dương bỗng giật giật, trong đầu có một đốm lửa nhỏ nổ tung tóe.

Chỉ trong chớp mắt này, chỉ với một câu nói này, đã đem một Sờ Sờ với trái tim bị tàn sát thành trăm ngàn lỗ thủng, hoàn toàn được chữa lành.

Cô vốn dĩ còn đang muốn nằm trong lòng anh mà khóc, thế nhưng lúc này nước mắt cũng đã dừng, trong đầu, trong tim đều đầy ắp một câu nói kia của anh.

"Lục Xuyên IQ 170 thích cậu, mỗi ngày đều vì cậu mà thần hồn điên đảo."

Cho nên, cậu tuyệt đối không phải là người như bọn họ nói.

Sờ Sờ dùng tay lau sạch sẽ nước mắt, giữ im lặng, lại uất ức nhìn anh một cái.

Lục Xuyên không nói một lời, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cô.

Lúc này cả hai đều trầm mặc, nhưng cảm xúc lại rất tốt.

Nói xong câu đó, kỳ thật Lục Xuyên cũng rất thẹn thùng, không biết nên làm thế nào tiếp theo.

Mọi chuyện có vẻ hơi đột ngột gấp rút.

Hai người dạo bước dưới ánh trăng, đi được một đoạn ngắn.

"Thỏ lớn, cảm ơn cậu."

Đôi mắt Sở Sở vẫn còn đỏ hồng, không hiểu mà nhìn anh.

Lục Xuyên đưa mặt xích lại gần tai của cô, ôn nhu nói ra: "Cảm ơn cậu đã nguyện ý mở cánh cửa thế giới của mình ra với tôi."

Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi, gọi điện thoại cho tôi.

Cảm ơn cậu trong lúc tuyệt vọng nhất, nguyện ý gọi tên của tôi.

Sở Sở tròn mắt, hít mũi một cái.

Lục Xuyên dùng mu bàn tay lau sạch sẽ cả mặt của cô, than một tiếng, bất đắc dĩ mà nói: "Tôi vừa ngộ ra một đạo lý."

Sở Sở nâng lên đôi mắt to ngập nước, không hiểu gì nhìn anh chăm chú.

"Lúc con gái khóc, tốt nhất đừng nên đi an ủi."

Anh nói: "Nếu cậu cứ khóc nhiều hơn một chút, tôi còn có thể ôm cậu nhiều thêm một chút."

Lục Xuyên khôi phục lại ngữ điệu du côn lưu manh vốn có: "Làm lưu manh quả nhiên thoải mái hơn nhiều so với thân sĩ."

"..."

Ngay lúc Lục Xuyên còn chưa cảm thán xong, Sở Sở đột nhiên đưa tay, vòng lấy eo anh, sau đó nhẹ nhàng chôn mặt vào ngực anh.

Nhịp tim Lục Xuyên bỗng nhiên đập nhanh.

Cách một lớp vải thật mỏng, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở nhu hòa khác chế của cô.

Mặt Lục Xuyên, trong phút chốc đỏ bừng.

Là...nói đùa mà!

Mặc kệ! Anh vừa muốn đưa tay ôm lấy cô, Sở Sở lại đột nhiên buông tay, lui về phía sau mấy bước, nhìn nhìn anh hỏi: "Bây giờ thế nào? Đủ chưa?"

Lông mày Lục Xuyên chớp chớp, nói: "Không đủ."

Làm sao có thể đủ, vĩnh viễn luôn không đủ.

Anh nói xong hai từ này, dùng sức kéo Sở Sở vào trong lồng ngực, ấn sau gáy cô, đưa mặt cô dán vào lồng ngực trái của mình.

Sở Sở cảm thụ được lồng ngực cứng rắn của anh, cùng với trái tim khuấy động lửa nóng bên trong.

"Nghe được chưa?"

Sở Sở không hiểu lắc đầu.

Anh cũng không sợ người khác thấy phiền, một tiếng lại một tiếng hỏi tiếp.

"Đã nghe chưa?"

"Đã nghe chưa?"

Sở Sở vẫn lắc đầu như cũ.

"Cậu đã nghe được chưa?"

Môi giây mỗi phút, mỗi một lần máu chảy trở về, mỗi một lần âm thanh tim đập.

Đều đang nói lên, thích cậu.

Lục Xuyên thích cậu.

...

Hai người một trước một sau bước đi trên phố, Lục Xuyên nhìn đồng hồ, nói: "Tôi đưa cậu về, vẫn về trường học à?"

Sở Sở nghĩ nghĩ nói: "Trường học."

Lúc cô ra ngoài đã nói với Sở Vân Tụ là muốn về trường, lúc đấy Sở Vân Tụ lại nổi nóng, nói cô muốn đi thi đi đi, không cần nhận Kiều Ngón Thương là ba, sau này cũng không cần phải trở về nữa.

Sở Sở cũng không muốn quay trở về. Đó không phải là nhà của cô.

Tại cửa trường học, Lục Xuyên đưa tay đặt lên đỉnh đầu Sở Sở: "Nghỉ dài hạn có kế hoạch gì không?"

"Không có."

"Ừm. Mấy ngày nghỉ quốc khánh tôi cho cậu học bù, giúp cậu bổ sung kiến thức,"

Sở Sở kinh ngạc: "Học bù?"

"Về sau thời gian của tôi đều sẽ là của cậu, cậu muốn học tập, tôi phụ đạo cho cậu."

"Thật?"

"Ừm."

"Sẽ không chậm trễ thời gian của cậu chứ?"

"Đương nhiên, tôi đã nói rồi, đây đều là tình cảm, sau này cậu sẽ phải trả cho tôi."

"..."

"Buổi sáng ngày mai tám giờ, tôi đến trường tìm cậu." Lục Xuyên nói: "Có thể đến được không?"

Sở Sở trịnh trọng gật đầu.

"Quyết định."

"Quyết định."

Lời editor:

Trước đó cứ nghĩ rằng Sở Sở bị chứng tự bế nên sẽ hơi ngốc, nhưng cô gái nhỏ lại kiên cường nghị lực hơn bất cứ người nào khác. Người không thích ta thì ta chẳng cần nạt nóng dằn mỏ lạnh người. Ai yêu quý ta ta trả gấp bội. Tính tình kiên cường khiến người khác phải đau lòng.

Chỉ là, sinh ra trong một gia đình cực phẩm, bà mẹ tiểu tam thượng vị, ông bố nhu nhược không biết cách bênh vực con cái, ông bà già cổ hủ lại nói lời ác độc tổn thương.

Chỉ muốn sau này, Xuyên ca yêu thương cô gái nhỏ nhiều vào, bù đắp cho cô bé những tổn thương tình cảm mà cô thiếu thốn.

Lời beta: *chăm chăm nước mắt cho bà edit*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Muốn bên cậu (CP phụ)

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Ráng chiều, trên phố đi bộ nhộn nhịp tràn ngập ánh đèn neon đủ sắc đủ màu.

Thời Hiểu nhìn dáng vẻ Kiều Sâm nghe điện thoại, mặc dù cách khá xa cô không rõ cậu đang nói gì, nhưng vẫn có thể từ trong ánh mắt bức bối và vẻ mặt kích động nhìn ra được, cậu lại đang cãi nhau với người nhà.

Thời Hiểu đứng một mình bên bồn hoa, mũi chân đi đi trên mặt đất, đá mấy hòn đá nhỏ, lúc này Kiều Sâm đã quay lại, nhìn Thời Hiểu nói: "Đi thôi, đi dạo phố."

Thời Hiểu hai ba bước đuổi kịp cậu, hỏi: "Đã trễ như vậy, cậu vẫn chưa về nhà sao?"

"Về cái gì, tôi không có nhà."

Thời Hiểu suy đoán, có thể là vì hôm nay Sở Sở về nhà cho nên Kiều Sâm không vui, cô hít vào một tiếng, nói ra: "Thật ra trong lòng Sở Sở rất quan tâm cậu, dù sao cũng là máu mủ tình thân, cô ấy cũng đã xem cậu là..."

Kiều Sâm quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lạnh: "Nếu muốn đi với tôi, thì đừng chọc tôi tức giận."

Thời Hiểu lập tức im miệng.

Kiều Sâm nói muốn dẫn Thời Hiểu cùng đi mua một đôi giày, nhưng cửa hàng mà cậu chọn đều toàn là của nữ.

Những cửa tiệm này, Thời Hiểu chưa bao giờ bước vào, cô có chút bất an luôn đi theo sau lưng Kiều Sâm.

Kiều Sâm ngược lại rất quen thuộc, vừa đi vào lập tức có một nhân viên phục vụ cầm một đôi giày mới mang đến cho Thời Hiểu.

Thời Hiểu nhìn vào những đôi giày nữ thời thượng, cô căn bản mua không nổi, nhưng cô lại không muốn phụ ý tốt Kiều Sâm đã dẫn cô đi dạo phố cả một buổi, cho nên sau đó chỉ có thể thử lần lượt từng đôi, rồi nói dối là cô không thích, không thấy đẹp. Sau đó vội vàng rời đi.

Kiều Sâm thật sự cho rằng cô kén chọn quá mức, nhưng cũng rất có kiên nhẫn, không thúc giục cô, mang cô đến từng cửa tiệm mà dạo, rốt cuộc sau bảy tám cửa hàng, cậu đã không nhịn được hỏi: "Thử nhiều như vậy, một đôi cũng không vừa mắt sao?"

Thời Hiểu gật gật đầu, nói: "Nếu không thì đừng mua, đôi giày này của mình có thể mang tiếp mà."

Kiều Sâm nhìn cô một cái, nói: "Bị hư thành cái đức hạnh này thì có quý mới mang được nữa."

Cậu nói chuyện luôn thẳng tính, Thời Hiểu cũng không để ý, cô nghĩ nghĩ lại nói: "Những đôi đấy không thích hợp với mình, nếu không chúng ta chuyển sang chỗ khác dạo xem thử đi."

Kiều Sâm sáng khoái đồng ý, dù sao thời gian cũng dư giả, cậu cũng không muốn về nhà, có người cùng đi dạo là tốt rồi.

Thời Hiểu mang Kiều Sâm đi đến một con phố nhỏ cũ chật hẹp mà náo nhiệt, trên đường phố bóng người nhốn nháo, đại đa số đều là các nữ sinh trẻ tuổi kéo tay nhau dạo phố, bên đường cũng bày nhiều hàng rong, bán quần áo, giày dép, cái gì cũng có.

Cô đi ở phía trước, Kiều Sâm đút hai tay trong túi theo ở phía sau.

Thời Hiểu đi đến một sạp hàng đầu đường, cầm lấy một đôi giày đế bằng màu đỏ hỏi Kiều Sâm "Cái này có được hay không?"

"Đẹp lắm đẹp lắm" Kiều Sâm cau mày, trực tiếp hỏi ông chủ: "Đôi này bao nhiêu tiền?"

"56."

"Sao lại rẻ như vậy?" Kiều Sâm kinh ngạc.

"Quá rẻ rồi!"

Ông chủ cười xấu hổ: "Cậu nhóc, nếu cháu cảm thấy rẻ, vậy ông tăng giá lên một chút nhé."

Thời Hiểu đưa đôi giày cho ông chủ, nói: "Cháu muốn mua đôi này, ông gói giúp cháu."

"Không cần." Kiều Sâm nói xong, liền nghiêm mặt lôi kéo Thời Hiểu sai bước rồi đi, một hơi ra khỏi đường phố cũ này.

"Kiều Sâm, cậu sao thế?" Thời Hiểu dùng sức tránh đi sự lôi kéo của cậu.

Kiều Sâm thờ phỉ phò: "Cậu xem thường tôi có phải hay không?"

"Không có mà" Thời Hiểu vội vàng giải thích: "Minh tự mua giày, sao lại xem thường cậu được."

Kiều Sâm phần uất muốn giải thích, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cậu dắt cô đi dạo phố, đương nhiên có khả năng bỏ tiền ra cho cô gái đó, mặc kệ có đắt đến đâu, chỉ cần cậu lúc đấy vui vẻ, thì đều có thể mua cho cô.

Ngu ngốc như vậy đấy.

Kiều Sâm trừng mắt nhìn cô, nói: "Cậu ở chỗ này chờ tôi. Không được phép đi đâu đấy."

Nói xong cậu lại vội vàng chạy xuyên qua đường cái, hướng về phía đường dành riêng cho người đi bộ ở khu phố phồn hoa kia mà chạy.

Thời Hiểu nhìn bóng lưng của cậu rời đi.

Không biết lại đắc tội với cậu chỗ nào, một mình đứng bên đường thật lâu, trong đầu còn ần ần một chút khổ sở, Kiều Sâm hôm nay mời cô ăn cơm, còn cùng cô dạo phố, thật sự trong tâm cô rất vui vẻ, tính tình Kiều Sâm không tốt, cô cẩn thận từng ly từng tí cố gắng không chọc cho cậu chán ghét, nhưng mà, cậu vẫn tức giận.

Kiều Sâm bảo Thời Hiểu không được đi, cô cũng không dám rời khỏi, cứ ở chỗ cũ chờ cậu, ước chừng gần nửa giờ sau đó, Kiều Sâm mang theo một cái túi hàng màu trắng chạy về.

Lúc đến gần, cậu đem cái túi trực tiếp nhét mạnh vào trong tay Thời Hiểu.

"Cầm đi."

Thời Hiểu nhận lấy, ngốc nghếch mà nhìn túi hàng, trên cái túi có in logo của một cửa hàng nổi tiếng ban nãy vừa dạo qua.

Thời Hiểu lấy ra cái hộp bên trong, mở ra, một đôi giày màu đỏ nằm bên trong hộp trắng, hiện lên vô cùng bắt mắt.

Trước đó Thời Hiểu thử qua đôi giày này, Kiều Sâm nhìn thấy trong mắt cô có hiện lên tia sáng, cậu đoán là đôi giày này, cô cực kỳ thích.

Nhưng mà lúc ấy cô vẫn lắc đầu, rời khỏi cửa hàng đó, Kiều Sâm cho rằng cô còn muốn đôi khác đẹp hơn, lại không nghĩ rằng, cô gái này vậy mà không hiểu ý cậu.

Thời Hiểu cầm lấy đôi giày kia, giống như đang cầm một món đồ quý giá, ánh mắt trở nên nhu hòa, vui sướng lại mang theo một loại cảm xúc nan giải.

"Có thích hay không?" Kiều Sâm không kịp chờ đợi mà hỏi cô.

Thời Hiểu thở dài một hơi, đem đôi giày cẩn thận đặt lại trong hộp, sau khi sắp xếp cẩn thận, bỏ vào trong túi đưa cho Kiều Sâm.

"Mình không thể nhận."

"Cậu không thích sao?" Kiều Sâm rất hoang mang, cậu nghĩ nghĩ: "...Chúng ta đi dạo một vòng nữa, cậu thích gì nói với tôi, tôi mua cho cậu."

Thời Hiểu lại lắc lắc đầu: "Không phải đâu, Kiều Sâm."

Kiều Sâm nhíu mày: "Cậu có ý gì?"

"Cái này quá mắc, mình không thể nhận."

Cô không thể nhận, cũng không dám nhận.

Kiều Sâm sừng sờ nói: "Không quý đâu, chỉ hơn hai ngàn thôi."

Trong lòng Sở Sở run sợ, đây là sinh hoạt phí hai tháng của cô.

"Mình không thể nhận quà của cậu được."

Kiều Sâm không nhận lấy cái túi của Thời Hiểu đưa, cậu vẫn không thể nào hiểu được: "Vì sao?"

"Chúng ta...không thân không quen." Mặc dù gia cảnh Thời Hiểu khó khăn, nhưng mà từ nhỏ bố mẹ đã giáo dục cô, không phải đồ của mình thì không được nhận, cô thi vào cấp ba, đêm hôm trước khi đi, mẹ kéo cô vào phòng, nghiêm túc dạy cô, tuyệt đối không được nhận quà tặng của người khác, con gái phải có lòng tự ái.

"Chỗ nào không thân quen?" Kiều Sâm khó chịu: "Cậu không phải thích tôi sao?"

Lòng Thời Hiểu run bần bật, tâm tư bí mật nhất bỗng nhiên cứ như vậy bị vạch trần, mà lại bị người cô để ý nhất vạch ra, cực kỳ quần bách, sắc mặt ửng đỏ không thôi.

"Mình không có..." Thời Hiểu theo bản năng phủ nhận.

"Cậu không thích tôi, vậy đêm đó tại sao lại hôn tôi?" lúc Kiều Sâm nói câu này, cũng không có cảm giác gì lớn, phảng phất chỉ đang nói một chuyện rất bình thường.

Mà trái tim của Thôi Hiểu lúc này dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cho rằng cậu đã ngủ thiếp đi, cho rằng cậu không biết, không nghĩ tới vậy mà cậu...

Vành tai của cô như bị thiêu đốt.

Vì cô thích cậu, cho nên cậu tặng cho cô quà, đây là logic của Kiều Sâm, đây là quan hệ nhân quả, không có gì là không đúng.

Thế nhưng mà Thôi Hiểu vẫn cố chấp đưa túi đồ trả lại cho cậu: "Kiều Sâm, mình thật sự không thể nhận nó."

Kiều Sâm đột nhiên có hơi tức giận: "Quà mà Kiều Sâm tôi tặng ra, chưa từng lấy về, cậu không cần vậy thì ném đi."

Cậu nói xong thì mắng một tiếng, quay người rồi đi.

Thôi Hiểu khó xử cầm cái túi, đứng tại chỗ xoắn xuýt thật lâu, vẫn đuổi theo Kiều Sâm: "Vậy như thế này đi, cậu thích gì, mình cũng mua cho cậu một món, vậy được không?"

"Không cần đâu." Kiều Sâm còn không thèm nhìn cô.

Trong lòng Thôi Hiểu âm thầm quyết định, muốn mua quà cho Kiều Sâm, cô không thể vô duyên vô cớ nhận quà của cậu, nhưng mà hiện tại cô không có nhiều tiền. Vậy đi, cô sẽ tích lũy tiền một thời gian, mau cho Kiều Sâm một món quà tốt nhất!

"Vậy Kiều Sâm, mình nhận nó." Cô khẩn trương nhìn về phía Kiều Sâm: "Cậu đừng tức giận, được không?"

Kiều Sâm là người tai mềm, thích nghe nhất những lời mềm mại, cậu mặc dù không nói gì, nhưng cũng đã thả chậm bước chân.

Hai người đứng tại trạm đợi xe buýt, xe dừng lại Thôi Hiểu lên xe bỏ tiền vào, quay đầu nhìn về phía Kiều Sâm, giơng cánh tay: "Hẹn gặp lại."

Kiều Sâm đi theo lên xe, lầm bầm một tiếng: "Gặp lại cái gì."

"Á?"

"Tôi đi cùng cậu."

"À."

Chuyến xe buýt ca đêm chỉ có vài người, Kiều Sâm và Thôi Hiểu cùng ngồi xuống hai ghế hàng cuối cùng.

Thôi Hiểu ngồi gần cửa sổ, Kiều Sâm ngồi kế bên cô, xe buýt chậm rãi khởi động, ánh đèn ảm đạm chiếu vào vào toa xe, chỉ có ánh đèn thỉnh thoảng xuyên thấu qua cửa xe, rọi lên khuôn mặt hai người.

"Kiều Sâm, đã trễ thế này mà cậu vẫn chưa về nhà sao?"

"Không về."

"Vẫn ở khách sạn?"

"Ừm."

Hai người trầm mặc một hồi, vị khách cuối cùng cũng đã xuống xe, trên xe chỉ còn lại hai người bọn họ.

Kiều Sâm mặc áo ngắn tay, làn da dán sát vào cánh tay của Thôi Hiểu, Thôi Hiểu cảm nhận được làn da ấm áp của cậu, nhịp tim dần tăng tốc. Cảm xúc da thịt dính vào nhau, khiến cho mỗi dây thần kinh trong người cô đều run sợ.

Thôi Hiểu len lén liếc một con mắt nhìn về phía Kiều Sâm một chút, cậu ôm cánh tay, cúi đầu, nhắm mắt lại.

Ánh sáng ngoài cửa sổ thỉnh thoảng chiếu rọi trên khuôn mặt anh tuấn của cậu, sống mũi cao thẳng, lông mi của cậu rất dài, từng sợi cũng nhỏ bé mỏng manh. Kiều Sâm đang say giấc ngủ, hình dáng sắc bén ngày thường cũng nhu hòa đi rất nhiều, không giống sự ương ngạnh khi tỉnh giấc.

Thôi Hiểu bỗng nhiên nhớ đến hai năm trước, năm cô mới vào lớp mười.

Khi đó cô vừa gầy lại vừa nhỏ, có một lần tan học, một đám nam sinh cầm bóng ra ra ngoài phòng học để chơi, vừa đúng lúc Thôi Hiểu tiến vào vội vàng không kịp chuẩn bị đã bị đụng ngã trên mặt đất, nhưng lại không một ai để ý đến một cô gái nhỏ nhắn đơn bạc như thế. Lúc ấy Kiều Sâm vừa vịn đi ngang qua, không hề nghĩ ngợi xách cô như xách một con mèo.

Thời Hiểu đã từng vô số lần hồi tưởng lại cảnh tượng lúc ấy, nhớ khoảnh khắc cậu xách cô lên, thậm chí còn không thèm liếc nhìn cô một cái, đã cầm lấy bóng rổ cười cười nói nói với người bên cạnh rồi khỏi phòng.

Từ đó về sau. Trong lòng Thời Hiểu chỉ cất chứa được một bóng hình.

Bóng hình kia đi ngang qua bên cạnh hành lang, nhìn thấy có rác chướng mắt sẽ thuận tay nhặt lên ném vào thùng rác, cậu cầm xôi nướng mang dép lê đi đến nhà ăn, lúc đi ngang thấy con chó con đáng thương nhìn cậu, cậu cũng sẽ đem thức ăn còn dư mà đưa cho nó...

Những điều này người khác không nhìn thấy, chỉ duy nhất Thời Hiểu thấy được.

Những điều này cậu làm trong lơ đãng, chỉ duy nhất Thời Hiểu ghi tạc trong lòng.

Ở trong mắt người khác, cậu vẫn như cũ là một người không thể trêu chọc, khước ra ương ngạnh ý thế hiếp người là Kiều thiếu gia.

Những thứ âm áp kia, trở thành mảnh vỡ thời gian không để người khác biết, chỉ vụn vụn giữ lại trong trí nhớ của cô.

Xe buýt dừng lại Kiều Sâm giật mình tỉnh giấc, nhìn về Thời Hiểu ở bên cạnh, Thời Hiểu hé miệng cười với cậu.

Kiều Sâm đuổi thẳng cái lưng dài một cách mệt mỏi, một trước một sau đi cùng Thời Hiểu.

Hai người đứng tại một cái đầu đường xa lạ, có hơi chút lộn xộn.

"Cái nơi quỷ quái này mẹ nó là ở đâu vậy?"

Thời Hiểu nói: "Trạm cuối."

"Không phải muốn về trường học sao?"

"Trạm trường học qua lâu rồi."

"Vậy sao cậu không xuống xe?"

Thời Hiểu nhìn cậu một cái: "Bởi vì cậu ngủ rất say."

Câu tiếp theo cô không muốn nói ra: Mình muốn để cậu ngủ thật ngon.

Có lẽ không phải là cả một đời, nhưng vào giờ khắc này, đêm khuya thanh vắng, mình muốn cậu ngủ một giấc thật tốt.

...

Kiều Sâm có chút bất đắc dĩ: "Cậu có bị ngu ngốc không hả, đã đến rồi cũng không biết kệ một tiếng, làm sao bây giờ."

"Quay trở về lại thôi." Thời Hiểu thoải mái quay lại.

Kiều Sâm nhìn vào bóng lưng của cô, khẽ ngẩng đầu, bầu trời đen đặc tô điểm mấy vì sao sáng cô đơn. Tâm tình của Kiều Sâm bỗng nhiên trở nên tốt hơn, hai ba bước đã đuổi kịp Thời Hiểu.

Nhưng mà lúc này, bước chân Thời Hiểu dừng lại.

Kiều Sâm đuổi tới, thuận theo ánh mắt Thời Hiểu, cậu nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác vàng nhạt đang kéo theo rương hành lý, từ trên xe taxi bước xuống, hướng về phía tiểu khu đối diện với vàng đi đến.

Kiều Sâm lẩm bẩm nói: "Đấy là ai vậy?"

"Cậu không nhớ rõ người này là ai?"

Kiều Sâm mờ mịt: "Hình như khá quen."

Mi tâm Thời Hiểu hơi nhăn lại, cô nói:

"Người đó là.... Dương Tích."

Bạn gái trước của Lục Xuyên, Dương Tích.

Lời editor:

CP phụ cute quá đi, nhưng mà bạn Min vẫn muốn ngược Sâm Sâm, để cho Sâm Sâm truy Hiểu Hiểu thật lâu mới thỏa mãn được, cho ông bót ngổ bót ngổ lại đi.

Dương Tích-tra nữ đã về, không biết sẽ gây ra sóng gió gì cho đôi trẻ.

Cuối cùng thì xin nhấn mạnh, truyện đã được Min kiểm chứng, chắc chắn không ngược, các tâm hồn yếu ớt không cần lo ngại=)))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lịch sử đen tối

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sáng sớm tháng mười, gió nhẹ quét qua lá cây mang theo từng tia lạnh lẽo. Sương sớm rất dày đặc, không khí hơi ẩm ướt khiến cho tinh thần trở nên sáng khoái, trên đoạn đường nhỏ đến nhà ăn còn có thể ngửi được hương vị bùn đất và rêu xanh.

Trong tay Sờ Sờ mang theo một cái túi nhỏ màu trắng, vội vàng đi đến lầu dạy học.

Mười một ngày nghỉ dài hạn, trong phòng học trống rỗng, mà Lục Xuyên tuân theo hẹn ước đã đến đây từ sớm, lúc bấy giờ đang ngồi ở vị trí của Sờ Sờ, liếc nhìn tập vẽ của cô.

Sờ Sờ ngồi vào bên cạnh anh, đặt cái túi lên bàn, trong túi chỉ có duy nhất hai hộp nhựa, trong hộp đựng là cháo đặc thơm ngào ngạt, còn có hai quả trứng và một cái bánh bao trắng.

Lục Xuyên khép lại tập vẽ, cẩn thận từng ly từng tí bỏ vào trong ngăn kéo của cô, giúp cô lấy hộp cháo ra, tách đĩa đưa cho Sờ Sờ.

Đêm qua Lục Xuyên đã nhắn tin cho Sờ Sờ, bảo cô mang cho anh một phần đồ ăn sáng tối, Sờ Sờ nghe vậy dứt khoát mang theo hai phần, cô muốn cùng anh ăn sáng.

Lục Xuyên vui đầu ăn cháo, so với cách ăn thô lỗ của anh, Sờ Sờ dùng muỗng nhỏ làm cho hai người có sự chênh lệch rõ ràng, cô từng muỗng từng muỗng khuấy cháo, múc một muỗng đặt ở bên miệng, mân mê miệng nhỏ nhẹ nhàng thổi, chép chép miệng ăn vào, động tác chậm rãi, không nhanh không chậm.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào trong phòng vừa vắn rọi xuống một bên khuôn mặt của cô, làn da cô trắng nõn long lanh, dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy được lông tơ màu trắng nhỏ bé, bờ môi mỏng tinh xảo, hồng nhuận như anh đào, khuôn mặt cô tĩnh mịch động lòng người.

Yết hầu ngay cổ Lục Xuyên giật giật, hơi khô ngứa.

Sờ Sờ nghiêng mặt qua, nhìn anh một cái, Lục Xuyên lập tức dời đi ánh mắt, che che giấu giấu mà hớp một ngụm cháo lớn.

Sờ Sờ đem một quả trứng gà đưa tới trước mặt anh: "Cậu ăn đi."

Lục Xuyên nhíu mày: "Trong một list mấy trăm loại đồ ăn bị chán ghét của Xuyên ca nhà cậu, thì trứng gà hoàn toàn xứng đáng được đứng đầu bảng."

Cánh tay Sờ Sờ cầm trứng gà rút trở về, trong lòng tự nhủ ghét tới mấy trăm loại món ăn như vậy, cậu dứt khoát tu tiên luôn cũng được.

Lục Xuyên nhíu mày, nghĩ nghĩ rồi lại nói ra: "Cậu bóc vỏ thì tôi sẽ ăn."

Sờ Sờ suy nghĩ, đem trứng gà nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, sau đó lột từng miếng vỏ, lộ ra lòng trắng trứng sáng long lanh bên trong.

Mỗi khi Sờ Sờ chuyên chú làm một việc gì đó, khả năng chú ý sẽ vô cùng tập trung, giống như khoảnh khắc khi lột trứng gà lúc này, người bình thường có khả năng sẽ qua loa gỡ ra, nhưng cô không như vậy. Cô dùng đầu ngón tay từng chút một đem vỏ trứng lột xuống theo hình vòng cung, cố gắng hết sức không làm ảnh hưởng đến lòng trắng yếu ớt bên trong, quả trứng được lột ra vô cùng hoàn mỹ không khiếm khuyết.

Mi tâm cô cau lại, ánh mắt ngưng trọng một hồi lâu, giống như đang làm một việc đại sự cần phải tập trung toàn bộ tinh lực vậy.

Lục Xuyên ngắm nhìn cô, thế nhưng trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

"Xong rồi!" Sờ Sờ đem quả trứng đã lột xong đưa cho Lục Xuyên.

Lục Xuyên lấy lại tinh thần, không có nhận lấy, mà trực tiếp cầm lấy tay cô đưa vào bên trong miệng, quai hàm nâng lên, sau đó nhai mấy miếng rồi nuốt xuống.

Sở Sở bắt gặp cảnh anh vừa nãy mới ngăn người nhìn cô chăm chăm, thế là thuận miệng hỏi: "Cậu..đang nghĩ gì vậy?"

Lục Xuyên phồng lên hai má nuốt xuống: "Tôi đang nghĩ, lúc cậu cùng tôi làm chuyện khác, có khi nào cũng sẽ chuyên chú như ban nãy không."

Sở Sở hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Xuyên đem trứng gà nuốt xuống, hững hờ nói: "Rất nhiều, ví dụ như cùng một chỗ đọc sách làm này, hoặc là tắm rửa đi ngủ gì đấy.."

"À."

Sở Sở đang nghĩ anh giúp cô học bài, nên là rất chuyên tâm lắng nghe.

Chờ chút!

Đột nhiên kịp thời phản ứng, gương mặt long lanh của Sở Sở thoáng cái đỏ lên, hô hấp khó khăn: "Cậu nói bậy bạ cái gì đó?"

Sở Sở kìm nén một hồi, trừng mắt nhìn. Anh nở nụ cười, trấn an vỗ vỗ bờ vai của cô: "Bộ đáng tức giận, siêu đáng yêu thật đấy."

Sở Sở cố gắng làm cho tâm tình của mình khôi phục bình tĩnh, không muốn để cho anh cứ chiếm được hời như vậy.

Con người sâu hun hút của cô nhìn Lục Xuyên, lạnh nhạt nói: "Mình không muốn."

"Hửm?" Lục Xuyên khiêu khích tiếp nhận ánh mắt của cô.

Sở Sở trực tiếp lấy một cái bao nhỏ từ trong cặp ra đập trên bàn, lớn tiếng nói: "Mình không muốn quen một tên ngốc mà ngay cả băng vệ sinh hay giấy vệ sinh cũng không phân biệt được, ở đây mà tắm rửa với ngủ chung!"

Câu nói dị thường này vậy mà cô nói rất lưu loát, nửa từ nói lắp cũng không có!

Lục Xuyên nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt dò xuống, rơi vào cái bao nhỏ trường phình trên bàn, sau đó sắc mặt của anh vô cùng quỷ dị, giống như là thấy một cái thứ đồ quái thú gì đó, anh giật mình đứng lên tạo nên một tiếng "kittt" do ghế ma sát với sàn nhà, liên tục lui ra phía sau, xem chút là đụng ngã mấy cái bàn ghế phía sau.

Anh chỉ vào cái bọc trên bàn, hoảng sợ nói to: "Đây là cái gì? Cậu nói đây là cái gì?"

Sở Sở đỡ trán, đem bao nhỏ bỏ vào lại trong túi.

"Sau này... không nên tùy tiện trong cặp sách của con gái."

Lục Xuyên sờ sờ ngực, vô cùng đau lòng nhức óc.

Ép buộc cô dùng món đồ kia lau miệng, sau đó còn lớn tiếng không biết thẹn thùng nói mình có IQ 170.

Cái lịch sử đen tối vô cùng xấu hổ này, có thể trở thành bóng ma cả đời anh.

Con mẹ nó mà!

Rõ ràng đến giữa trưa, Lục Xuyên cả buổi đều giảng đề toán cho Sở Sở, năng lực tư duy của Sở Sở chính xác mà nói thì phải là rất yếu, nhưng Lục Xuyên đối với cô luôn có kiên nhẫn vô hạn, dùng cách thức dễ hiểu nhất, chậm rãi giảng giải cho cô, một lần không hiểu thì hai lần, ba lần, cho đến khi nào cô nghe hiểu mới thôi.

Buổi chiều, Lục Xuyên gục xuống bàn nghỉ trưa, bình thường khi ở trên trên lớp, phần lớn thời gian dù sáng hay chiều thì Lục Xuyên đều dùng để ngủ, cả sáng hôm nay một phút cũng chưa được nghỉ ngơi, khẳng định lúc này anh đã mệt muốn chết rồi.

Sở Sở cũng không định quấy rầy anh, rón rén lấy một tập vẽ ra lật sang trang mới, cầm lên bút chì chuẩn bị vẽ.

Nhưng về cái gì đây?

Sở Sở mà xui quỷ khiến lại quay đầu sang nhìn Lục Xuyên một chút.

Đúng lúc anh đối diện cô, mắt nhắm nghiền, yên tĩnh, ngũ quan tĩnh xảo như điêu khắc, hình dáng rõ ràng, khuôn mặt thon dài đường cong đẹp mắt, nốt ruồi nhàn nhạt nơi khóe mắt như ẩn như hiện.

Trải qua một khoảng thời gian dài quen biết Lục Xuyên đã mang đến cho Sở Sở một loại cảm giác, mỗi động thái của anh, tùy thời tùy chỗ, mỗi giờ mỗi khắc đều là một sự tồn tại sáng chói, tựa như một ngọn gió hè không ngừng thổi tới.

Hiếm khi lại có được khoảnh khắc an tĩnh thế này.

Bút máy trong tay Sở Sở kim lòng không được mà bắt đầu phác họa đường cong của anh. Cô muốn lưu giữ lại khoảnh khắc yên tĩnh khó có được này.

Tựa như thế giới im lặng bên trong cô, tựa như những khung cảnh vĩnh hằng bất biến ấy. Chúng sẽ không bao giờ chuyển động, cũng chẳng thể rời đi, vĩnh viễn là một phong cảnh xa xôi chỉ thuộc về mình cô.

Buổi chiều sau khi tỉnh ngủ, Lục Xuyên lại đem các kiến thức vật lý trọng yếu ra giảng giải lại một lần nữa cho Sở Sở, lúc chạng vạng tối, Lục Xuyên nhận được điện thoại của Trình Vũ Trạch.

"Xuyên ca, làm gì đó?"

"Học."

"Hahahahahaha."

"..."

Trình Vũ Trạch gọi điện thoại tới rủ Lục Xuyên đi quán bar chơi, mấy anh em thân thiết đều đang ở đó, khó có được ngày nghỉ ngơi nên tụ họp lại một chút.

Lục Xuyên cúp điện thoại nhìn về phía Sở Sở, nói với cô: "Đêm nay đi chơi không?"

Sở Sở do dự một chút, gật đầu đáp ứng.

Lúc đầu cô cũng không thích những nơi ồn ào náo nhiệt đông người, nhưng nếu như cô không đi, Lục Xuyên chắc chắn cũng sẽ không đi, anh đã bỏ túi bài học cho cô cả một ngày, Sở Sở cảm thấy mình cũng nên đi chơi với anh.

Quán bar Dạ Khúc là căn cứ mà bọn người Lục Xuyên thường hay tụ tập, nơi đây không chỉ là chỗ uống rượu ca hát khiêu vũ, mà còn có khu bida rất được đám học sinh hoan nghênh.

Đèn phòng lớn của quán bar u ám, bóng người nhốn nháo, từng đợt tiết tấu sống động kéo theo bầu không khí bên trong.

Sở Sở co quắp ngồi một mình trên cái ghế dài nhỏ, nắm chặt ly nước chanh trong tay, cô thật sự không dám nhìn đông nhìn tây, cho nên ánh mắt một mực chăm chú ngưng đọng trên người Lục Xuyên.

Anh đứng bên bàn bida, cúi người cầm cán, chăm chú nhìn chăm chăm viên bi trắng trước mặt, một kích trúng mục tiêu, lao xào mấy tiếng, viên trắng lại đụng vào nhiều viên khác màu nữa, khiến những người xung quanh trầm trồ khen ngợi không dứt.

Bộ dáng Lục Xuyên đánh bida, một chữ đẹp trai thật sự không thể nói hết, đánh bida đã đem khí chất hoàn mỹ ưu nhã bình thường ẩn nấp sâu bên trong bộc lộ ra. Không ít người đẹp ở bàn bida bên cạnh mang theo ly rượu vây lại bên người anh, bóng vào lỗ, các cô nàng thay anh reo hò, trên ánh mắt đều mang theo vẻ tán thưởng, nóng bỏng rơi vào trên người anh.

Còn anh mỗi lần đánh xong một gậy lại chỉ nhìn về về phía Sở Sở, dường như ngầm hiểu ý đối mặt với cô.

Sở Sở uống một ngụm nước chanh, kim lòng ép buộc dời con ngươi về phía khác, bắt gặp ở một cái ghế dài khác, là một cảnh tượng hai thân thể đang dính chặt vào nhau.

Người phụ nữ ngồi trên đùi đàn ông, cổ tay thon dài ôm lấy đầu anh ta.

Sở Sở kinh hoàng, xem chút nữa đã bị sặc nước, biết như thế là không phải phép, cô vội vàng dời ánh mắt, nhưng chỉ qua mấy giây sau, cô không kìm được vẫn di chuyển mắt lên trên đôi nam nữ kia, len lén nhìn bọn họ.

Trong thân thể của cô dường như có một ngọn lửa đang dâng lên, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm giác ở cuống họng có chút ngứa ngứa.

Vừa quay đầu lại, liền đụng trúng ánh mắt thâm thúy của Lục Xuyên, dọa cô giật nảy mình.

Lục Xuyên đi tới ngồi xuống bên người cô, quay đầu nhìn một chút đôi nam nữ đang hôn nhau nhiệt tình kia, nhẹ giọng lầm bầm bên tai cô: "Đẹp lắm sao?"

Hồ hấp của Sở Sở dồn dập, giống như tâm tư bí ẩn bị đâm trúng.

"Muốn thử không?"

"A!"

Lục Xuyên đưa tay, giữ chặt cằm Sở Sở chậm rãi đưa mặt lại gần cô, mí mắt trên của anh rủ xuống, lông mi dài che đầy nửa con ngươi, chuyên chú ngắm nhìn Sở Sở, ôn nhu nói: "Thỏ lớn, tôi đếm đến ba, nếu như cậu không đẩy tôi ra, thì tôi sẽ...hung hăng mà hôn cậu."

Tâm tình Sờ Sờ loạn cực kì, ý thức được tay của cô đang để trên lồng ngực cứng rắn của anh, nghĩ muốn đẩy anh ra, thế nhưng toàn thân đều là mềm nhũn, căn bản không làm gì được.

"Một."

Sờ Sờ nhẹ nhàng đẩy anh, nhưng một chút sức lực cũng không có ý nghĩa, thậm chí Lục Xuyên còn không cảm giác được.

"Hai."

Cô đẩy không ra anh. Nhưng cùng lúc ấy trong lòng cũng dâng lên một loại khát vọng khó có thể diễn tả thành lời.

Tình yêu nam nữ đối với cô mà nói, là một điều thần bí mà cô không thể nào chạm tới. Giờ khắc này, Lục Xuyên ở cạnh cô, nhiệt tình nóng bỏng như vậy, anh đem quyền chủ động giao cho cô, như một loại dẫn dụ.

Thân thể của Sờ Sờ không khỏi mềm thành một bãi bùn loãng, cô đẩy không ra anh, càng không muốn đẩy anh ra.

Nếu như....có lẽ...

Thử một chút, sẽ như thế nào?

"Ba."

Sờ Sờ nhắm chặt đôi mắt, mặc kệ, cái gì cũng mặc kệ! Cô nguyện ý mở ra thế giới của mình cho anh, bởi vì, cô không thể nào trốn tránh khát vọng và dục vọng mãnh liệt của anh...

Nhưng mà, không có cái gì phát sinh phía sau cả.

Đầu óc Sờ Sờ trống rỗng vài giây, một loại cảm xúc xa lạ không rõ truyền đến, xung quang cực kì an tĩnh.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ngâm của một giọng nữ ôn nhu trầm thấp, hát một bài ca xa lạ.

Cô mở mắt ra, Lục Xuyên còn ở trước mắt cô, tay của cô vẫn còn đang mềm nhũn mà tựa vào lồng ngực anh, nhưng mà...ánh mắt của anh, lại nhìn về một hướng khác.

Hầu kết anh hơi giật, trong con ngươi lại ẩn ẩn một ngọn sóng.

Sờ Sờ nhìn theo ánh mắt của anh, rơi vào trên khán đài là một cô gái mặc một cái váy ngắn nóng bỏng cùng đai đeo áo.

Cô ta tùy ý ngồi trên một cái ghế chân cao, tay nắm lấy Microphone hát.

Đôi mắt mê ly của cô ta xuyên qua đám người nhốn nháo, từ xa xa mà nhìn vào Lục Xuyên.

Sờ Sờ vụng trộm dò xét mọi người xung quanh, ngay cả bọn Lê Dạ và Trình Vũ Trạch đều mang theo một bộ dạng kinh ngạc mà nhìn cô gái trên kia, trên mặt đều mang theo một biểu lộ.

Không thể tin, cô gái đó đã trở về.

Dương Tích, trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đìng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thiếu

"Thỏ lớn, dễ uống không?"

"Dễ."

"Vậy cậu cũng cho tôi thử một ngụm."

Sờ Sờ nhìn ly sữa bò trong tay, buồn buồn nói: "Cậu muốn uống thì tự mình gọi."

"Tôi chỉ muốn uống ly của cậu."

"Không cho."

Lục Xuyên đùa cô, cô bất động không nói, anh đành tự cười cười, cầm ly bia trên bàn một hơi uống sạch, lại rót thêm ly nữa, một bên uống một bên đưa ánh mắt ai oán mà nhìn cô.

Cuối cùng vẫn là Sờ Sờ mềm lòng, đưa tay kéo kéo lấy góc áo của anh.

"...Cậu uống ít một chút."

Quý khách của Lục Xuyên đã đạt được, vừa lòng thỏa ý mà nghe lời buông ly bia đặt xuống, kéo cổ áo lại: "Tôi khát, nhưng người nào đó ngay cả một chút sữa bò cũng không cho tôi uống."

Sờ Sờ nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng bất động thanh sắc đưa ly sữa đẩy tới trước mặt anh.

Lục Xuyên cười híp mắt cầm lấy cái ly, ngậm ồm húp thô lỗ uống một ngụm.

Chương thiếu, sẽ update sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quảng sắc mặt

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Trình Vũ Trạch và Dương Tích cùng đi ra khỏi quán bar, Dương Tích lấy từ trong túi xách ra bao thuốc lá, đôi tay không không chế nổi mà run lấy bầy.

Cô ta đốt thuốc, âm thanh rất lạnh lẽo: "Mình nghe nói có một học sinh mới đến lớp học của chúng ta rất thân thiết với Lục Xuyên, chính là cô gái vừa này sao?"

Trình Vũ Trạch đi theo cô ta ra ngoài quán bar, cười cười: "Không phải."

Dương Tích đang muốn nói rằng nhìn không ra cơ đấy, Trình Vũ Trạch ngay lập tức nói: "Phải nói ngược lại, là Xuyên ca và chị gái kia rất thân thiết."

Dương Tích hít vài hơi khói thuốc, hung hăng ném đi tàn thuốc trên mặt đất im lặng trầm mặc.

"Đã không thể buông bỏ được Xuyên ca, vậy tại sao lúc trước còn nói chia tay?"

Dương Tích kinh ngạc ngẩn đầu nhìn Trình Vũ Trạch: "Nguyên nhân chia tay, cậu ấy... không nói với mọi người?"

Trình Vũ Trạch lắc đầu: "Cậu ấy sẽ không nói với chúng tôi những chuyện như thế này."

Mà Lục Xuyên đã không muốn nói, thì bọn họ đương nhiên cũng không hỏi nhiều, đám con trai có phương thức sống chung với nhau, bọn họ tuyệt đối sẽ không gặng hỏi tới cùng những chuyện riêng tư để tránh mắc lòng nhau.

Cho nên khi biết được Lục Xuyên chia tay với Dương Tích cũng chỉ bóp bóp cổ tay, thở dài an ủi anh vài câu.

Dương Tích biết Lục Xuyên là người trọng sĩ diện, cô ta dứt khoát tránh đi vấn đề của Trình Vũ Trạch, chỉ là không kiên nhẫn nói: "Đừng quan tâm nguyên nhân gì đó, chỉ là bây giờ mình cảm thấy rất hối hận."

Những năm qua cô ta quen không ít bạn trai, so với Lục Xuyên đều là dân chơi, có điều kết giao lâu ngày thì bản chất lưu manh căn bản của mấy tên này cũng lộ rõ, cô ta cũng dần chán ngấy họ, quay đầu nhìn lại kết quả phát hiện ra người con trai mà năm ấy cô ta bỏ rơi mới chính là người tốt nhất.

Cũng như Lục Xuyên đã nói, anh không thích kết bạn với con gái, cho nên một khi đã hẹn hò với ai đó thì nhất định sẽ toàn tâm toàn ý, trong lòng trong mắt tất cả đều là cô gái đó.

Chơi bởi hơn hai năm, Dương Tích cũng quá mệt mỏi, cô ta bắt đầu hoài niệm những ôn nhu quan tâm của Lục Xuyên, cũng ngày càng nhớ anh nhưng lại không muốn mất mặt quay về nước tìm anh.

Cho đến khi nghe thấy Lục Xuyên dường như bắt đầu theo đuổi người khác, cô ta mới cảm thấy luống cuống muốn quay về thử thêm một lần nữa, có

thể cứu vãn lại với anh được hay không.

“Chị Tích, vì giao tình chơi đùa quen biết từ nhỏ đến lớn giữa chúng ta, vừa nãy tôi cũng đã giúp cậu rồi đấy, mà cậu cũng nghe thấy rõ ràng, giữa Lục Xuyên và Sở Sở cậu không thể chen chân vào được đâu.”

Sắc mặt Dương Tích có chút khó coi: “Đã có giao tình như vậy, cậu còn giúp cô gái kia nói chuyện sao?”

Trình Vũ Trạch nhìn lên bầu trời đầy sao, thản nhiên nói: “Chính là vì tình bạn bè nhiều năm, tôi mới sớm nhắc nhở cậu, tình trạng của Sở Sở tương đối đặc thù, Lục Xuyên thương cô ấy, cũng rất đau cho cô ấy.”

Dương Tích cười lạnh: “Còn chưa phải ở chung một chỗ sao?”

Trình Vũ Trạch hồ hững nói ra: “Có ở chung một chỗ hay không bây giờ không phải do Xuyên ca định đoạt, mà chị gái nhỏ kia mới là người quyết định, chỉ bằng một câu nói của cô ấy mà thôi.”

“Không cần tiền nữa.”

Dương Tích lạnh lùng nói ra, đứng ở ven đường chặn một chiếc taxi rồi đi, Trình Vũ Trạch nói như vậy khiến cô ta hết sức không thoải mái, từ lúc nào mà Lục Xuyên thành cái dạng da dày mặt trắng phí công đi theo đuổi con gái? Chưa từng có!

Chuyện lúc trước hai người bọn họ qua lại một chỗ, đều là do cô ta chủ động trước.

Dù sao mặt mũi của Lục Xuyên còn lớn hơn trời, bây giờ anh lại có thể buông tha mặt mũi sẵn sàng hạ thấp bản thân để đổi lấy niềm vui của cô gái kia, Dương Tích ghen ghét đến mức sắp phát điên lên rồi.

Trong phòng, Dương Tích vừa đi Sở Sở lập tức xê dịch qua vị trí bên cạnh, kéo dài khoảng cách với Lục Xuyên.

Lục Xuyên không ngừng hỏi cô: “Cậu có còn muốn ăn cái gì nữa không?”

“Muốn ăn bắp rang không?”

“Tôi gọi cho cậu hoa quả và mấy món ăn nhẹ vậy.”

“Hay là cậu muốn hát, tôi chọn bài cho cậu”

Đối với những câu hỏi trên, Sở Sở chỉ cho anh duy nhất một chữ: “Không.”

Lục Xuyên híp mắt dò xét nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn làm ra vẻ nghiêm trang, đây là quãng sắc mặt cho anh nhìn sao!

Vừa rồi không phải còn đang rất tốt sao, nói trò mặt là trò mặt ngay.

“Thỏ lớn.” Anh đưa tay bắt lấy tay Sở Sở, nhưng mà Sở Sở lại không để cho anh đụng vào đã vội vàng rút trở lại.

Hành động này khiến cho tâm Lục Xuyên như đang treo lên mây, anh hiểu ra Sở Sở đang giận dữ.

Lục Xuyên buông tiếng thở dài, thành thật khai báo cho cô biết: “Đó là bạn gái trước của tôi.”

Mặt Sở Sở không có biểu tình gì, lạnh nhạt nói: “Nhìn...ra được.”

Cũng không phải là người ngu.

“Vừa rồi tôi không kịp phản ứng.” Lục Xuyên xê dịch lại gần chỗ cô, giải thích:

“Cậu đừng có suy nghĩ nhiều, cậu như vậy...trong lòng tôi rất loạn.”

“Người làm loạn lòng cậu...không phải là mình”

“Chính là cậu!”

“Không phải.”

“Haizz.”

Lục Xuyên biết tính tình xưa Sở Sở mà giận lên sẽ rất cố chấp, anh nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, dứt khoát mềm giọng hỏi: “Cuối cùng vì sao lại tức giận?”

“Ai...Ai tức giận?”

Lục Xuyên lờ kéo cổ áo cảm thấy có chút khô nóng, anh đưa tay lấy ly sữa bò của Sở Sở lên, Sở Sở vội vàng giữ lại, chuyển sang bên cạnh không cho anh uống.

“Cậu nhìn đi! Cái này còn không phải tức giận!” Lục Xuyên giống như nắm được chứng cứ, chỉ vào cái ly sữa bò hô to: “Vừa rồi còn rất tốt với tôi đều là giả mà. Cậu đã sớm tức giận rồi.”

Trong phòng có người ca hát có người chơi đùa, hai người âm ỉ cũng không có ai chú ý tới, Sở Sở dùng hết sức la lên: “Không có! Không có! Không có không có không có!”

Sở Sở phát giận khiến cho Lục Xuyên sợ hãi, nhanh chóng trấn an cô: “Được được, cậu không có tức giận với tôi thì tốt rồi.”

Sở Sở uống sạch sữa bò trong ly rồi nói: “Đi!”

nói xong cô đứng dậy cũng không chào bất cứ người nào trong phòng, không nói một tiếng trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Lục Xuyên vội vàng cầm lấy áo khoác đuổi theo sau, quay đầu về phía mấy nam sinh trong phòng: “Đi đây.”

“Xuyên ca cậu có trở lại không?”

Lục Xuyên nhìn Sở Sở, cô như bây giờ chỉ sợ là anh cũng không có hứng thú nào mà hào hứng đi chơi nữa rồi.

“Không quay lại, mấy cậu chơi đi.”

Sau khi Lục Xuyên đi, các nam sinh bắt đầu thảo luận: “Nói thật Sở Sở đúng là người kỳ quái.”

“Cậu ta vốn là cái dạng này mà.”

“Không cho Xuyên chút ca mặt mũi nào.”

“Ngược lại còn muốn Xuyên ca đi khắp nơi cho cậu ta mặt mũi nữa chứ.”

“So với chị Tích kém xa, quả nhiên chị Tích hợp với Xuyên ca hơn hẳn, ít nhất còn rất biết bận tâm tới mặt mũi của Xuyên ca.”

“Không biết vì sao hai người họ chia tay, môn đăng hộ đối như thế, thật đáng tiếc.”

Nghe vậy Lê Dạ nhìn qua đám nam sinh một chút, cười lạnh nói: “Nam sinh lớp hai mấy anh nhiều chuyện thật đấy, hơn nữa dựa vào cái gì mà con gái phải cho con trai mặt mũi, vậy sao không bảo nam sinh mấy người cho con gái mặt mũi đi?”

“Đây không phải... là chuyện đương nhiên sao?”

Lê Dạ liếc mắt: “Các anh tự mình xem đi, đừng nói tới chuyện Sở Sở bây giờ coi chưa chấp nhận Xuyên ca, coi như nếu quen nhau thật, thì cũng sẽ là tiểu ty tỷ bảo ngồi Xuyên ca cũng không dám đứng đấy, lo học tập Xuyên ca một chút đi, một lũ con trai ung thư gốc nghề.”

Đêm nay không có trăng sáng, chỉ điểm vài vì sao nhỏ.

Trên sân tập thưa thớt vài bạn nam đang chơi bóng rổ, từ cổng trường đến đường mòn dưới lầu ký túc xá yên tĩnh lạ thường, ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng bóng rổ va đập.

Đêm nay Sở Sở trầm mặc, cho dù Lục Xuyên có nói mấy câu dí dỏm thế nào đi nữa, cô... luôn không thêm để ý tới anh.

Tâm Lục Xuyên có chút phiền loạn.

Hai người đi đến dưới ký túc xá, không nói một câu cùng dừng bước lại.

Sở Sở ngược mắt nhìn anh, vừa vặn anh cũng cúi đầu ngắm cô.

“Ngủ ngon.”

Cô nói xong câu này mà không có chút biểu cảm gì xoay người rời đi, Lục Xuyên gọi cô lại.

“Thỏ lớn.” Do dự nửa ngày, anh mở miệng: “Buổi sáng ngày mai vẫn đứng 8:30 gặp nhau ở phòng học.”

“Ừm.”

Sở Sở đứng yên một chỗ một hồi, sau đó cất bước rời đi.

“Sở Sở.” anh lại gọi cô.

Sở Sở quay đầu nhìn xem Lục Xuyên muốn nói lại thôi, chậm rãi nói: “Cậu muốn nói... gì, thì nói luôn... một lần.”

“Sẽ mang đồ ăn sáng cho tôi chứ?”

Ban đêm nồng đậm giống như không tan đi, cô nhẹ nhàng đắp máy môi dưới: “Ừm.”

Gió đêm thổi qua, anh ngửi thấy được hương thơm nhàn nhạt trên người cô, hương vị này khiến này có chút ý loạn tình mê.

“Vậy bây giờ cậu có thể...” Hâu kết của anh trượt lên trượt xuống, khó khăn nói: “Cho tôi hôn một cái hay không?”

Sở Sở ngược mắt nhìn anh một cái thật sâu, chần chờ một lát mới chậm rãi đi lên phía trước, tay nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực của anh.

Tìm Lục Xuyên lập tức đập rợn rợn, khuôn mặt cũng dần phỉm hồng, anh hơi cúi người đưa mặt lại gần Sở Sở.

Sở Sở tới gần anh, nhìn vào đôi lông mày anh tuấn của anh, bàn tay nhỏ trực tiếp đề lên đôi môi của anh, mặt không đổi sắc thản nhiên mà nói: “Muốn hôn mình... chờ kiếp sau đi.”

Nói xong cô đẩy anh ra một chút, không do dự quay người rời đi.

Nhìn thân ảnh chậm chạp của cô rời đi, Lục Xuyên sững sờ đứng ngốc một chỗ thật lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Ha... Kiếp sau??

Sở Sở chậm rãi lên lầu, phòng ngủ còn sáng đèn, cửa khép hờ, Sở Sở vừa trở về đã thấy Tiết Đường Đường từ phía sau màn giường thò đầu ra, kinh hãi nói với Sở Sở: “Dương Tích trở về rồi.”

Sở Sở gật đầu: “Ừm.”

Tiết Đường Đường sững sờ nhìn Sở Sở: “Bình tĩnh như vậy?”

Sở Sở trở về chỗ ngồi của mình, lấy ra laptop mà hôm nay Lục Xuyên giảng đề cho cô và giấy ôn tập toán, làm bài.

“Sở Sở, cậu...” Tiết Đường Đường quan sát ánh mắt của cô, không xác định hỏi: “Gặp qua Dương Tích rồi?”

Sở Sở trầm mặc nhẹ nhàng gật đầu.

“Buổi tối hôm nay, cùng Lục Xuyên?”

Sở Sở tiếp tục gật đầu.

Tiết Đường Đường ý vị thâm trường nói: “Tu là trăng mà.”

Sở Sở nói: “Cậu ta so với tưởng tượng của mình... còn... xinh đẹp hơn.”

“Dương Tích, phải nói là rất xinh đẹp đấy.” Tiết Đường Đường cười nói: “Có điều Sở Sở à, nếu cậu chịu chung diện lên khẳng định sẽ không thua kém cậu ta đâu.”

Sở Sở tháo mắt kính sát trùng xuống cất kỹ, từ trong ngăn kéo lấy ra cái mắt kính, một lần nữa đeo lên che đầy đôi mắt sau lớp kính dày bên trong.

Tiết Đường Đường cầm điện thoại nằm trên giường lướt weibo, ngay lúc Sở Sở đang cầm kem đánh răng và ly nước, Tiết Đường Đường đột nhiên nói: “Sở Sở, mau nhìn quần chúng trong đây! Có người tag cậu!”

Sở Sở kinh hãi, buông ly nước cầm điện thoại lên wechat, tin trong group lớp đã lên tới 99, rất nhiều bạn học trước đó lặn đi nay cũng đồng loạt ngoi lên, náo nhiệt cực kỳ.

Bọn họ năm mồm mười miệng chào hỏi Dương Tích, mà Dương Tích giống như có rất nhiều kiên nhẫn trả lời từng cái chào hỏi của các bạn học, cùng bọn họ nói chuyện rất náo nhiệt.

Bạn học Giáp: “Chị Tích cậu về rồi, thật sự quá tốt.”

Bạn học Ất: “Chị Tích về rồi mang bọn này phi đi.”

Bạn học Đinh: “Bắn tim bắn tim!”(*)

Raw là bút tâm 笔芯, theo như tiếng việt mình sẽ là bắn tim đó.

Dương Tích: “Hahaha, về sau chị mang các cậu đi chơi.”

Bạn học Bính: “Yooooo.”

Dương Tích phát một icon *mỉm cười*.

Dương Tích: “Đúng rồi, lớp chúng ta hình như có một bạn học mới, mình thật sự muốn biết bạn ấy đâu rồi.”

Vừa nhắc tới Sở Sở, các bạn học cơ hồ ngẫm hiểu ý mà trầm mặc, hai phút sau có bạn nữ đứng ra phá vỡ bầu không khí xấu hổ: “Đúng rồi, là bạn học Sở Sở, chỉ là cậu ấy không thích nói chuyện cho lắm.”

Dương Tích muốn biết cô, mấy bạn học liền tag tên tên Wechat của Sở Sở.

Tiếng chuông nhắc nhở liên tục vang lên, Sở Sở nhìn từ trên xuống dưới màn hình điện thoại đều là tag tên của cô, nội tâm cô bắt đầu cảm thấy rất không dễ chịu.

Cuối cùng cô cũng phát một tin nhắn, nói với Dương Tích: “Chào cậu.”

Bên trong an tĩnh.

Mấy chục giây sau.

Dương Tích: “Hôm nay chúng ta có gặp mặt qua, nhưng vẫn không thể làm quen cho thật tốt được, ngày mai cậu có rảnh không, chúng ta tìm nơi nào đi uống nước, cùng nhau tâm sự xem như kết giao bạn bè.”

Đã ngón tay Sở Sở nhấn nhấn màn hình, nghĩ nghĩ đánh ra hai chữ, gửi đi. ....

“Không rảnh.”

....

Lời editor:

Tung bông tung hoa tung chào cho bạn học Thỏ lớn nhà Mìn đi, cung quá không biết, phải mạnh bạo lên, chụy đại lên cho Xuyên ca ổng sợ. ngầu chết bạn Mìn rồi

Lời beta: Lúc được hôn thì không chịu hôn, kiếp sau là vừa nha anh Xuyên ☐

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Mất hứng

Edit: Mìn

Beta: Doãn Uyển Du

Sau khi Sở Sở nói "không rảnh", Tiết Đường Đường ở phía sau màn giường đột nhiên thò đầu ra nói với cô: "Sở Sở, cậu đừng làm hành động gây mất mặt Dương Tích nha, cậu ta trước kia từng là chị đại của lớp hai chúng mình đây, cậu tuyệt đối đừng đắc tội với cậu ta, mau nói bổ sung thêm câu gì đó đi."

Đường nói là cô thật sự không rảnh, cho dù có rảnh cũng không muốn đi.

Cô hỏi: "Bổ sung cái gì?"

"Bình thường nếu là tình huống như thế này, cậu nên giải thích ngày mai cậu bận làm gì, sau đó hẹn gặp cậu ta vào thời gian khác là được."

Sở Sở khề nhưu mày: "Thật sự muốn mình nói?"

"Phải nói! Nếu không bạn cùng lớp sẽ nghĩ cậu kiêu ngạo ra vẻ, mà như vậy thì không tốt chút nào." Tiết Đường Đường là bạn cùng phòng của Sở Sở, đương nhiên biết cô không phải là người như vậy.

Lúc này, Dương Tích gửi một cái icon *mỉm cười*: "À, là vậy à."

Bạn cùng lớp đồng loạt rung mình không ai dám lên tiếng nói tiếp, tất cả mọi người đều đang chờ Sở Sở đáp lại.

Một phút sau.

Kiều Sờ: "Ngại quá, ngày mai phải đi học bù với Lục Xuyên rồi."

....

Chuyện này... đám người trong nhóm chat tuyệt đối yên tĩnh không một ai dám nói tiếng nào, bầu không khí căng thẳng đến mức sắp nổ tung!

Đang sau màn giường, Tiết Đường Đường vươn một ngón tay cái về phía Sờ Sờ: "....Tiểu tỷ tỷ, quá lợi hại."

Sờ Sờ bình tĩnh đáp: "Cậu bảo mình trả lời."

"A a a a! Ý của mình không phải là như vậy!" Tiết Đường Đường xoay người đứng lên từ trên giường: "Cậu có biết là vừa rồi nói như vậy với Dương Tích, đã gây thương tổn mười vạn Vôn không hả?"

????....

Hai phút sau tin nhắn của Dương Tích lại một lần nữa gửi đến: "À, vậy thì không khéo rồi, thế hẹn ngày mốt đi *mim cười*"

Mọi người lại tiếp tục trầm mặc. Dương Tích khẳng khẳng muốn hẹn cô ra ngoài gặp mặt, nói cái gì làm cái gì còn chưa biết được, nhưng khẳng định không phải thực sự muốn kết bạn đơn giản như lời cô ta nói, dù sao thì bạn bè Dương Tích thì đa dạng nhiều vô số kể.

Sờ Sờ hỏi Tiết Đường Đường: "Vậy bây giờ có muốn mình trả lời nữa không?"

Tiết Đường Đường hỏi: "Không vội không vội, trước tiên cậu dự định trả lời như thế nào thì nói cho mình biết, mình giúp cậu kiểm định."

"Thì nói rằng không rảnh, không gặp."

Tiết Đường Đường có chút nhủ mày, vịn thành giường nói với Sờ Sờ: "Sau này mọi người đều học chung lớp, ngẩng đầu không gặp cúi đầu vẫn thấy, không nên làm quan hệ này căng thẳng như vậy chứ?"

Sờ Sờ rầu rĩ nói: "Mình có...một chút không ưa cậu ta."

Tiết Đường Đường hít một hơi: "Chao ôi, có thể hiểu được mà, dù sao cậu ta cũng là bạn gái trước của Lục Xuyên."

"Không phải."

"Cái gì?"

Sờ Sờ lắc đầu nhưng vẫn không nói thêm gì nữa.

Không phải bởi vì cô ta là bạn gái cũ của Lục Xuyên mà cô chán ghét cô ta.

Chuyện Dương Tích tìm được bạn trai mới vứt bỏ Lục Xuyên, anh không nói cho ai mà chỉ cho mỗi mình Sờ Sờ biết, biểu hiện của anh tựa hồ đó là một chuyện rất không quan trọng, thậm chí còn mang theo ý chế giễu.

Nhưng mà Sờ Sờ nghe được cảm thấy tim như bị kim đâm, cô đau lòng cho Lục Xuyên, khi đó cô chỉ nghĩ nếu như Lục Xuyên là bạn trai của mình, cô nhất định sẽ hận không thể nâng trong lòng bàn tay cũng sợ anh đau, khó có thể tưởng tượng được đã có Lục Xuyên rồi, cô làm sao còn có thể đối tốt với người nào khác.

Trước kia không nhìn thấy tận mắt thì thôi đi, hôm nay lần đầu tiên Sờ Sờ gặp cô ta đã giống như con báo mẹ toàn thân dựng đầy lông lên, chỉ muốn đòi lại công đạo cho Lục Xuyên, muốn trêu tức cô ta, ức hiếp cô ta.

Cho nên lúc ở quán bar ngay trước mặt tất cả mọi người, ngay trước mặt Dương Tích, Sờ Sờ và Lục Xuyên đặc biệt cố ý khoe ân ái, nếu đổi lại vào những ngày bình thường cô tuyệt đối sẽ không làm chuyện thế này, cô tuyệt đối sẽ không ở trước mặt mọi người mà cùng anh giao gáy nói chuyện, nắm tay anh hay làm ra các động tác thân mật.

"Sờ Sờ!" âm thanh của Tiết Đường Đường phá vỡ trầm tư của Sờ Sờ: "Cậu mau nhìn đi! Lục Xuyên vào nói chuyện rồi."

Sờ Sờ cầm điện thoại lên mở group lớp, chỉ nhìn thấy bên phía tin nhắn của Dương Tích "À, vậy thì không khéo rồi, thế hẹn ngày mốt đi *mim cười*", Lục Xuyên nói:

"Mấy ngày quốc khánh cậu ấy đều không rảnh."

Câu nói này khiến cho đám đông đang yên tĩnh nháy mắt không khác nào bãi tha ma.

Trình Vũ Trạch nhìn thấy bầu không khí quỷ dị như tối nay chỉ cười cười. Xưa nay bình thường trong các buổi thảo luận Lục Xuyên không hề tham gia,

thì nay đột nhiên hiện lên, hơn phân nửa nguyên nhân là sợ Sờ Sờ đầu óc co rút mà đi chấp nhận lời mời của Dương Tích, sợ cô đi sẽ phải chịu ảm ức cho nên nhịn không nổi xuất hiện bao che.

Xem ra anh đối với Dương Tích thật sự đã rũ bỏ sạch sẽ, nửa điểm thể diện cũng không thềm cho cô ta nữa rồi.

Sau khi gửi xong câu này, bên phía Dương Tích triệt để không còn phát thêm tin nhắn nào nữa, Lục Xuyên thoát ra khỏi group còn gửi đơn độc cho Sờ Sờ một tin nhắn: "Thỏ lớn, sau này nếu cô ta có hẹn cậu thì đều từ chối hết, nghe không?"

Anh nhấc xong ném điện thoại nằm xuống giường, cầm trong tay quyển sách đen dày "Sửa chữa lượng tử" đọc say sưa, năm phút sau, anh đoán chắc là cô đang rửa mặt.

Mười phút sau anh lại nhìn điện thoại một lần, trong lòng có đôi chút nóng nảy.

Nửa giờ sau, Lục Xuyên rút cuộc ném quyển sách đi, ngồi dậy tâm loạn ý phiền gửi cho cô một tin nhắn: "Có ở đó không?"

Anh nằm lại trên giường, tiện tay cầm lấy quyển sách ban nãy vẫn còn mở tung trang giấy, đúng lúc này điện thoại "Đình" một tiếng. Một tay ném đi quyển sách cầm lấy điện thoại, hưng phấn đến độ tay cũng run rẩy.

Sờ Sờ gửi đến: "Biết rồi."

Mặc kệ tin nhắn của cô có bao nhiêu lạnh lùng, chỉ cần có trả lời lại thì Lục Xuyên đã rất vui mừng, nắm chặt điện thoại hưng hăng hôn mấy cái lên màn hình, nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi đi-----

"Nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon *hôn* *hôn* *hôn* "

Sờ Sờ cuộn người trong chăn nhìn một loạt icon hôn hôn, cô cúi đầu cười thầm một tiếng sau đó lập tức khôi phục đứng đắn, chuyện ngày hôm nay vẫn chưa xong đâu, không thể cứ như thế này mà bỏ qua cho anh được.

Sờ Sờ tắt đi màn hình di động, chui vào bên trong chăn nhắm mắt lại, đi ngủ nhưng khóe miệng không kìm được cong cong.

Sáng sớm ngày kế tiếp, theo thường lệ Sờ Sờ mang theo bữa sáng đến phòng học, lúc này trong phòng chưa có một ai.

Cô ngồi phát ngốc một chỗ, năm phút sau Lục Xuyên mặc một bộ đồ màu đen áo jacket, tinh thần sáng khoái đi vào phòng học, áo thun trắng bên trong thoải mái, tay áo xắn tùy ý đến khuỷu tay lộ ra bắp tay và cùi chỏ rắn chắc. Tai nghe màu đỏ vẫn đeo vào cổ như trước đây, tai trái đính một bông tai đen lấp lánh trầm tĩnh lạnh lẽo.

Trong lòng Sờ Sờ không ngừng cảm thán, anh thật sự đúng là đẹp trai đến mức không còn biên giới.

Lục Xuyên ngồi xuống bên người cô, vẫy vẫy tóc mái ngang trán cô, thuận tay kéo bữa sáng tới thuận thực tách đôi đĩa dùng một lần ra đưa cho Sờ Sờ.

Sờ Sờ không nhận, thản nhiên nói: "Ném thử đi."

Lục Xuyên gạt đầu bỏ sung: "Hai người ăn cơm mới có hương vị, nhớ cho kỹ ngày mai ở một chỗ chờ tôi."

Anh nói xong thuận thế đưa quả trứng gà qua cho Sờ Sờ.

Sờ Sờ thuận tay nhận lấy, dùng đầu ngón tay tron bóng nhẹ nhàng lột vỏ trứng.

"A~~~~~" Lục Xuyên mở to miệng hướng về phía cô, bày ra bộ mặt không biết xấu hổ muốn cô đút cho anh ăn.

Đổi lại những lúc bình thường anh tỏ ra vô lại như thế nào cô cũng hưởng ứng với anh, nhưng hiện tại cô không muốn.

Sờ Sờ cầm quả trứng gà cắn một miếng, bắt đầu nhai chậm nuốt kỹ ăn từ từ.

Lục Xuyên ngậm miệng, nháy nháy con mắt bắt đặc dĩ hít một hơi: "Vẫn còn tức giận rồi."

Sờ Sờ một bên ăn trứng gà, một bên không biểu lộ lặp lại hai chữ như cũ: "Không có."

Lục Xuyên sốt ruột: "Ồ trước mặt người khác cậu đối với tôi rất tốt, nhưng lúc chỉ có hai người cậu lại nháo với tôi."

"Không có!"

"Có phải cậu đang ghen hay không?"

"Không có không có!"

"Tôi hôm qua trước nhiều người như vậy cậu rất thân mật với tôi, bây giờ hai chúng ta ở chung một chỗ...cậu cứ như vậy, không phải đang tức giận vì ghen thì vì cái gì?"

"Không phải!"

"Vậy thì chính là lợi dụng tôi để cố ý làm người ta tức giận!"

"..."

Đôi con ngươi sâu hun hút của Sở Sở nhìn chăm chăm vào Lục Xuyên. Thật lâu sau đó, cô đưa tay lên đột nhiên đánh vào đầu anh một cái.

"Bốp" một tiếng đánh vào ngay trên trán của Lục Xuyên, mà lực không hề nhẹ.

Lục Xuyên bị đau phải vò đầu, kinh ngạc nhìn Sở Sở, không hề nghĩ rằng cô vậy mà đột nhiên lại làm ra hành động như thế.

"Cậu tại sao lại đánh người?"

Chưa nói đến việc Lục Xuyên có bị đau có nhức đầu hay không, ngược lại lại làm cho bàn tay Sở Sở nóng bỏng đỏ lên, cô đau đến mức lắc lắc tay, hung tợn trừng mắt nhìn Lục Xuyên.

Lục Xuyên nắm tay cô lên nhìn, vừa bắt đầu dĩ lại càng đau lòng nhiều hơn: "Đánh bị đau rồi?"

Sở Sở dùng sức rút tay lại nhưng Lục Xuyên còn dùng sức nhiều hơn cả cô, mở ra năm ngón tay đang cuộn lại, xoa xoa lòng bàn tay đầy thịt của cô.

Lòng bàn tay của cô mềm mềm mấp mấp, thế nhưng đánh lên người thì đúng thật là đau, bây giờ trên trán Lục Xuyên vẫn còn cảm giác ê ẩm.

Anh xoa lòng bàn tay thịt mềm của cô, giọng nói ôn nhu dỗ dành: "Đánh tới mức đỏ tay, khó trách đau như vậy."

Sở Sở muốn rút tay về nhưng Lục Xuyên không để cô thực hiện được, còn dùng thêm lực nắm lấy tay cô: "Nếu không phải là ăn giấm chua, vậy cuối cùng là như thế nào?"

Sở Sở nhếch môi, nghiêm mặt, thật lâu sau cô mới chậm rãi mở miệng nói: "Hôm qua cậu...nhìn cô ấy."

Nghe vậy Lục Xuyên sững sờ, ánh mắt lập tức trở nên ý vị sâu xa.

"Hôm qua tôi nhìn cô ta, cậu không thích?"

Sở Sở không lên tiếng ý chỉ ngầm thừa nhận.

Anh cười hắc hắc: "Bởi vì tôi nhìn cô ta mà không hôn cậu nên cậu không vui?"

Còn có mặt mũi mà nói ra á!

Lửa giận của Sở Sở lại lập tức bốc lên, đưa tay đánh khuỷu tay anh một cái.

Sở Sở cứ bốp bốp mấy cái đánh người, đúng là đau nhức. Anh "Á" một tiếng che cánh tay của mình lớn tiếng nói: "Kiểu Sở, đừng có mà được đà lần tới, tôi cũng sẽ tức giận đấy!"

Sở Sở lại thêm một cước đạp vào chân anh, lần này Lục Xuyên đã sớm có phòng bị, nhanh nhẹn né tránh nên cô không đạp được tới chỗ anh, ngược lại lại trúng cái đỉnh óc nhỏ ra khỏi ghế.

Sở Sở che bấp chân đau đến nhe răng trợn mắt, Lục Xuyên ngay lập tức không dám nháo nhào nữa, anh cúi người lo lắng hỏi thăm cô: "Bị thương rồi?"

Sở Sở đẩy anh nhưng không được.

Lục Xuyên đưa tay vuốt vuốt chân cô, bắt đầu dĩ nói: "Em gái nhỏ cậu nhìn thì tỉnh lặng, sao lại hay động tay động chân vậy hả?"

Sở Sở phẫn uất kéo tay anh xóc lên.

Lục Xuyên thờ dãi giải thích: "Tôi lúc đó không phải...là không kịp phản ứng mà, cậu nhìn xem lúc tôi phản ứng kịp rồi thì ngay lập tức không thèm nhìn cô ta, sau này tôi cũng chỉ nhìn mình cậu thôi, có được không?"

Sở Sở yên lặng nhìn anh: "Lục Xuyên, con người của mình...con mắt mình...không chứa được dù chỉ một hạt cát..."

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, học tập đi nào." Lục Xuyên sợ đầu óc cơ bắp của cô lại nói ra mấy loại chuyện tuyệt tình như tuyệt giao gì gì đó.

Anh một mạch mở cặp lấy vở sách ra đặt trước mặt Sở Sở: "Mấy cái đề bài này, cậu giải qua một lần cho tôi xem."

Sở Sở bị mấy đề toán của Lục Xuyên kéo trở về, thật ra câu nói phía sau của cô chính là muốn nói, mình có thể ở bên cạnh cậu, nhưng cậu chỉ có thể thích một mình mình thôi.

Cô nhìn chằm chằm Lục Xuyên còn muốn nói tiếp, nhưng mà Lục Xuyên đã chỉ vào trang sách nhỏ: "Nhìn đề nhìn đề! Đừng nhìn tôi! Không phải muốn học bù hay sao, tập trung chú ý vào."

Kết thúc buổi bỏ tức, Sở Sở dọn dẹp một đồng giấy nháp trên bàn nói với Lục Xuyên: "Buổi chiều mình có việc...không đến được."

Lục Xuyên buông điện thoại xuống nhìn cô: "Chuyện gì?"

"Về nhà một chuyến."

"Có muốn tôi đưa cậu về hay không?"

"Không cần."

Buổi chiều Sở Sở trực tiếp bắt xe buýt trở về Kiều gia.

Đứng trước cổng lớn của căn biệt thự, cô hít sâu một hơi đi vào, mặc dù cô không thường trở về nhưng Sở Sở vẫn đưa cho cô một cái chìa khóa.

Nhẹ nhàng mở ra cánh cửa. Cô rón rén bước vào phòng, trong nhà có tiếng TV ồn ào vang lên, đi vào phòng khách cô nhìn thấy một mình Kiều Sâm nằm trên ghế salon, trong tay mang theo cái điều khiển từ xa buồn bực ngán ngẩm đôi kênh.

Trên bàn trái phải trưng đầy coca, túi đồ ăn vặt, bên trong gạt tàn thuốc chứa đầy tàn thuốc ngả lộn xộn.

Chú ý tới động tĩnh ngoài cửa, Kiều Sâm ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua thấy người tiến vào là Sở Sở, sắc mặt cậu lạnh xuống.

Không chờ Kiều Sâm nói chuyện, Sở Sở giải thích: "Mình trở về lấy...lấy rương hành lý, lấy xong lập tức đi ngay."

Kiều Sâm liếc mắt, lăm bắm trong miệng mắng vài câu.

Sở Sở không dám đứng trước mặt cậu quá lâu, quay người đi về hướng cầu thang.

Vừa mới lên lầu cô đã nghe được tiếng Kiều Sâm nói trong điện thoại: "Chơi bóng hả? Đi, dù sao ở trong nhà cũng không được nữa rồi."

Không bao lâu sau, Kiều Sâm "từ từ" đi lên lầu, lúc đi ngang qua Sở Sở còn thuận thế đụng đụng người xô, Sở Sở vội vàng đỡ lấy cậu thành giữ vững thân thể.

Kiều Sâm còn không thèm nhìn cô, đi về phía phòng mình, "Phanh" một tiếng giống như đang phát tiết vào cánh cửa vậy.

Sở Sở kinh hồn tranh thủ hai ba bước chui vào trong phòng mình.

Căn phòng vẫn giữ nguyên hình dạng như cũ lúc cô rời đi, rương hành lý màu cam của cô đặt ở một bên học tủ quần áo.

Sở Sở tựa như chim sợ cành cong, cầm lấy hành lý, phòng ngừa phát ra tiếng động quá lớn kinh động đến Kiều Sâm, rón rén đi xuống bậc thang.

Kiều Sâm cảm quả bóng rổ đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Sở Sở cầm theo rương hành lý bước đi vụng về, vụng về kéo theo cái rương đi xuống lầu. Động tác của cô chậm chạp, nhìn rất buồn cười.

Cậu nhú nhú mày, nổi hứng lên muốn trêu đùa cô.

Bóng rổ trong tay anh lên lên xuống xuống, sau đó đánh thẳng xuống dưới lầu.

Bóng rổ bay qua người Sở Sở, "Phanh" một tiếng mạnh mẽ đập vào vách tường trước mặt cô.

Sở Sở từ đầu đã mang theo hành lý công kênh, trọng tâm không vững không kịp chuẩn bị liền bị bóng rổ bay tới giật nảy mình, dưới chân bị trượt, cả người và hành lý đồng thời lăn xuống lầu.

Lời editor:

Chờ ngày Kiều Sâm bị nghiệp quật nhà ông. Chơi gì ác hơn vậy hả hả hả.

Lời beta:

Hóng chương ngược Sâm ca:)))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đùng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Anh vợ

Thân hình Sở Sở và cái rương hành lý cồng kềnh lăn xuống cầu thang, mặc dù không cao lắm, thế nhưng cô vẫn nặng nề ngã xuống sàn gỗ.

Kiều Sâm hoàn toàn ngây dại.

Cậu chỉ muốn hù dọa cô một chút, không phải cố ý để cô té xuống như thế này.

Cô cúi mặt cuộn tròn thân thể, gắng gượng quỳ một chân lên sàn, thấp giọng rên rỉ vài câu, sau lưng hơi co rút gầy dựa muốn đứng dậy.

Nhìn thấy trên trán cô có vết thương do bị đập đầu, trầy da chảy máu nhưng không nhiều, động lên trên mặt như một con sâu róm uốn lượn trước mắt.

Lòng Kiều Sâm hung hăng xiết chặt, hai ba bước chạy xuống lầu đỡ Sở Sở dậy. Sắc mặt cậu trắng bệch, hoảng hốt nói: "Cô không sao chứ? Có sao không?"

Sở Sở nhú chặt lông mày, cánh tay phải vịn vẹo ra tư thế quý dị.

"Đau quá."

Đau quá, xương cốt toàn thân dường như muốn nứt toát ra vậy.

Kiều Sâm đụng trúng cái tay đau của cô, Sở Sở kêu lên kịch liệt: "....Đau quá!"

Kiều Sâm vội vàng buông tay, giọng nói run rẩy: "Có thể...là gãy xương rồi!"

Nhìn Sở Sở đau đớn cuộn người trên mặt đất, cậu ảo não, vừa xấu hổ vừa hối hận, dày vò chịu không nổi.

"Tôi đưa cô đi bệnh viện."

"Không đi!" Sở Sở trừng mắt liếc cậu.

"Cái gì?" Kiều Sâm không rõ, cậu không ngờ tới việc cô đột nhiên trở nên như thế này, chưa từng nhìn thấy cô dám trừng cậu.

Sở Sở gục đầu xuống, miệng mím chặt, bởi vì cánh tay đau đớn kịch liệt mà sắc mặt trắng bệch dọa người.

"Bây giờ cậu vẫn chưa thể bỏ qua sao?"

Cô nghiêm mặt, bình tĩnh hỏi cậu.

Chưa thể bỏ qua sao?

Kiều Sâm cũng không rõ, sững sờ hỏi cô: "Cái gì?"

Sở Sở nhìn về phía cậu, ánh mắt kia dường như là dùng tất cả sức lực còn lại.

"Bởi vì mình không biết...còn có thể kiên trì bao lâu."

Cô chịu đựng đau đớn, đứt quãng nói: "Kiên trì bao lâu nữa, để thuyết phục bản thân mình...không nên hận cậu."

"Hận tôi sao!"

Kiều Sâm bị cô nhìn chằm chằm đến mức run rẩy, cũng nổi giận nhìn cô rống lên: "Tôi còn muốn ước gì cô hận tôi! Hai chúng ta tốt nhất nên là đối thủ một mất một còn! Chính là kiểu tôi sống thì cô phải chết! Cô có biết không, đôi khi tôi thật sự muốn bóp chết cô rồi tự sát, hai chúng ta, ai cũng đừng mong có thể sống tốt! Cùng nhau xuống địa ngục, cùng nhau chịu đau khổ!"

Sở Sở nhắm mắt, từng giọt nước mắt chảy ra, mặc dù cô biết Kiều Sâm chỉ nói nhảm, nhưng nghe xong vẫn thấy khó chịu, những lời nói này, mỗi từ mỗi câu, đều đau thấu tận xương tủy.

Vết thương trên trán cô bắt đầu chảy máu, nhiễm vào trong nước mắt của cô, khiến khuôn mặt nhuộm thành con mèo hoa, cô khóc càng dữ dội hơn, thân thể co lại thở không ra hơi, thương tâm cứ như cả thế giới này đang vứt bỏ cô.

Kiều Sâm ảo não, nhìn cô khóc mà tâm cậu bị vò nát thành một đồng mềm nhũn, hận không thể kiếm cho mình một cái miệng rộng.

Lúc này mà còn nhào nhào cái quý gì hả!

Kiều Sâm không nói hai lời, ngồi xổm xuống trực tiếp bẻ ngang Sờ Sờ, một đường đi phi nước đại chạy ra cổng lớn của khu biệt thự.

Một cái tay của Sờ Sờ theo bản năng vòng lên cổ cậu, đầu cô nhẹ nhàng dựa vào bả vai cậu, cau mày nhắm chặt hai mắt, mang theo tiếng khóc nức nở tỏ cáo: "Đau chết đi được."

"Tôi dẫn cô đi bệnh viện, cô nhìn một lát." Kiều Sâm nhắc nhở thân thể cô, ổn định cái ôm chạy ra bên ngoài, cố gắng hết sức không động vào cánh tay bị thương của cô.

Đến cửa chính bắt được một chiếc taxi, Kiều Sâm thật nhẹ nhàng ôm Sờ Sờ ngồi vào trong xe, lo lắng nói với tài xế: "Đến bệnh viện! Nhanh lên!"

Sờ Sờ ngồi trên xe, cánh tay đau nhức như muốn chết, Kiều Sâm ngồi cạnh cô, lát sau nhắm mắt cong người không biết đang lăm bầm cái gì đó, lát nữa thì lại đưa tay vịn trán, đầu đầy mồ hôi, giống như người bị thương là cậu mới đúng.

Mặc dù rất ghét cô, chi hận không thể bóp hơi ở chỗ này, nhưng lúc này đây, nhìn cô chỉ bởi vì mình mà đáng vẻ đau đớn như vậy, Kiều Sâm cảm thấy mình thật sự đúng là khổ nạn.

So đo với cô làm cái gì!

Cho dù có chán có ghét cô, thì lần này đúng là cậu ra tay quá đáng rồi.

Lục Xuyên nói không sai, cậu chính là tên đàn độn.

Thật ra Sờ Sờ đang tức giận Kiều Sâm, nhưng nhìn cậu mang bộ dáng ảo não hối hận, cô lại mềm lòng.

Cô cắn răng nhìn đau, khó khăn lấy một tờ khăn giấy đưa cho Kiều Sâm, để cậu lau mồ hôi.

Kiều Sâm tỉnh táo lại, sững sờ nhìn vào tờ khăn giấy, rồi quay mặt nhìn sang hướng khác, do dự không cầm lấy.

Sờ Sờ quơ quơ tay đưa cho cậu.

Kiều Sâm chần chờ một lát, cuối cùng nhận lấy, mở vỏ, kéo một tờ khăn giấy trắng nõn thơm ngát ra.

Cậu nhìn cô, hạ quyết tâm, giống như đang lấy đại cục làm trọng, rốt cục xích lại gần cô, cẩn thận từng li từng tí lau lau cái trán tinh tế đầy mồ hôi và khóe mắt của cô.

Tờ giấy mềm mại đụng vào da thịt của cô, động tác của cậu hơi thô lỗ, lực không nhẹ, chà xát gương mặt của cô xong lại lau cái mũi cho cô, cuối cùng còn cẩn thận chăm chăm vài cái ở chung quanh cái trán cô.

Tim Sờ Sờ run rẩy theo từng động tác của cậu.

Hình như là cậu hiểu lầm mất rồi.

Cô dờn ánh mắt, cảm nhận động tác thô lỗ của Kiều Sâm, cảm nhận tờ giấy mỏng dán vào da thịt mình, Sờ Sờ nhẹ nhàng nín thở, thậm chí quên luôn cái cánh tay đang đau đớn của mình. Tức giận trong lòng lúc này, đều tan thành mây khói.

Lau cho cô một lúc, Kiều Sâm hình như nhớ tới cái gì đó, lấy điện thoại di động ra: "Tôi gọi điện cho ba."

Sờ Sờ vội vàng ngăn cản: "Không cần."

Nếu Kiều Ngôn Thương biết, Sờ Văn Tự tất nhiên cũng sẽ biết được, bà nhất định sẽ không buông tha cho Kiều Sâm, dùng chuyện này làm lớn chuyện, Sờ Sờ còn có thể tưởng tượng được cảnh tượng bà đến bệnh viện náo loạn âm ỉ, chỉ nghĩ đến tâm trạng cũng mệt mỏi.

"Không cần cho chú Kiều...biết chuyện."

Trong túi Kiều Sâm vẫn còn tiền, trả tiền thuốc hẳn cũng còn dư, dứt khoát không kiên trì nữa, cả hai cùng trầm mặc một lát, Kiều Sâm ngẹn thật lâu, rốt cuộc vẫn nói ra: "Xin lỗi."

Sờ Sờ nghiêng đầu không để ý đến cậu.

Kiều Sâm cảm thấy lương tâm cắn rứt, cậu nhìn Sờ Sờ một lát, cảm thấy cô cũng không hẳn là đáng ghét đến vậy, cậu buồn bực lên tiếng: "Chờ cô khỏe lại, tôi sẽ đứng như vậy cho cô đẩy một cái."

"Không cần."

Kiều Sâm lớn tiếng thô lỗ: "Nhất định phải làm."

Sờ Sờ nghiêng đầu nháy nháy con mắt nhìn cậu.

Thật lâu sau, cô nói: "Không có gì."

Lục Xuyên thường nói, tình cảm, cũng có thể nợ, tương lai còn dài.

Sở Sở nguyện ý để cho Kiều Sâm thiếu nợ, nợ một lần, nợ hai lần, rất nhiều rất nhiều lần nữa, cô có kiên nhẫn chờ đợi, trong lòng cũng hy vọng cậu có thể tha thứ cho cô.

Kiều Sâm đề nén quay đầu đi, không thêm đề ý đến con nhóc này nữa.

Đến bệnh viện, Sở Sở đến khoa chỉnh hình kiểm tra, Kiều Sâm vẫn không yên tâm, lượn qua lượn lại trên hành lang vài vòng, lo lắng không chịu được.

Không lâu sau, y tá đến báo cho Kiều Sâm, Kiều Sâm đến cửa phòng, nhìn thấy cánh tay Sở Sở bị băng bó, cố định trên cổ.

"Cậu là gì của Kiều Sở?"

"Em..."

Hồ hấp của Kiều Sâm dừng lại, thần xui quỷ khiến cậu và Sở Sở đều liếc nhìn nhau một cái, Sở Sở lúng túng dời ánh mắt.

"Em là..."

Y tá nhìn thấy cậu như vậy, cảm tử đơn nói luôn: "Bạn trai đúng không, cái này thì không được rồi, đơn này cần người nhà ký tên, gọi điện thoại cho người nhà đi."

"Không phải." Kiều Sâm khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Em là anh trai của con bé, chị đưa em ký đi."

Sở Sở mờ to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Kiều Sâm, Kiều Sâm cố ý không nhìn cô, sắc mặt có hơi phiếm hồng.

Cậu nói, là anh trai của cô?

Kiều Sâm đỏ mặt, nhanh chóng ký cái tên rỗng bay phượng múa của mình lên tờ đơn, y tá nói: "Hóa ra là anh em, đúng là giống nhau thật, sinh đôi à?"

Kiều Sâm qua loa à ừ vài tiếng, cảm tử đơn ra ngoài trả tiền, lúc ra cửa vẫn không quên quay đầu căn dặn Sở Sở: "Tôi đi ra mua thuốc."

"Ừm."

"Đúng rồi, tôi định gọi điện thoại cho Lục Xuyên, bảo cậu ta tới."

Sở Sở biết, Kiều Sâm không muốn ở chung hai người với cô, nhưng cô, lại muốn để cậu giúp cô.

"Gọi cậu ấy tới." Sở Sở nói: "Có thể sẽ có chết người."

Kiều Sâm rung mình, đúng là, kêu Lục Xuyên đến, cậu chắc chắn chết không yên thân.

"Tôi...hay là tôi đi lấy thuốc cho cô trước vậy." Cậu nói xong chân như bói dầu chạy đi.

Kiều Sâm cầm lấy tờ đơn, đứng ở cửa sổ nhỏ bên cạnh quầy xếp hàng chờ lấy thuốc, nhìn bác sĩ chuẩn đoán tình trạng, trong đầu không tập trung được, cậu chưa từng trải qua loại chuyện này, tay Sở Sở bị gãy xương, có thể không nói cho gia đình biết được không? Lỡ như sau này không cẩn thận gãy tàn phế thì phải xử lý như thế nào?

Càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng.

Kiều Sâm cảm thấy vẫn nên gọi điện thoại cho Lục Xuyên, chắc chắn anh có thể làm tốt hơn cậu.

Hai mươi phút sau, Lục Xuyên vội vàng chạy tới bệnh viện, đúng lúc Kiều Sâm lấy thuốc xong.

Hai người gặp nhau ngay ngõ hẹp của hành lang.

Lục Xuyên khí thế hùng hục đi về phía cậu. Kiều Sâm dự cảm không ổn, theo bản năng muốn trốn, Lục Xuyên lại không cho cậu cơ hội này, tiến lên một bước bắt lấy cổ áo cậu, trực tiếp kéo người dựa vào lan can của cầu thang.

Cả người Kiều Sâm bị anh đặt ngay đầu lan can, cậu dùng sức vùng vẫy mấy lần, cũng không thể tránh khỏi cánh tay trắng kiện có lực của Lục Xuyên, sức lực của anh lớn đến đáng sợ.

Chỉ cần anh hơi buông lỏng tay, Kiều Sâm sẽ bị quăng xuống cầu thang.

Trên trán Lục Xuyên nổi đầy gân xanh, thấp giọng thét hỏi: "Kiều Sâm, tao cũng ném mày xuống đây được chứ?"

"Chơi vui như vậy, thế thì mày cũng thử đi!" Lục Xuyên tức giận, âm thanh cũng run rẩy.

Kiều Sâm nắm chặt cổ tay Lục Xuyên, sắc mặt trắng bệch, quay đầu lại nhìn hành lang phía sau mình, cuối cùng vẫn chịu thua.

"Lần này tao không đúng, không có gì để nói."

"Tao đã cảnh cáo mày!"

"Con mẹ nó tao cũng đâu có muốn đụng trúng cô ấy!" Kiều Sâm thở hổn hển, tức giận giải thích: "Thật sự tao không cẩn thận! Tao chỉ muốn dọa người một chút, trước kia không phải mày cũng thường trượt tay với ông đây sao! Tao làm sao mà biết được cô ấy đi đường không cẩn thận..."

"ĐMM* chứ đi đường không cẩn thận!" Lục Xuyên bạo phát mà nói tục, kéo Kiều Sâm đập mạnh vào tường, cuộn chặt nắm đấm đánh mạnh vào trên bụng cậu.

(*) cv là Thảo nê mã, giống câu Đ* mẹ mày bên mình.

Một câu nói tục cộng thêm cú đánh này của Lục Xuyên kích thích thần kinh của Kiều Sâm, cậu bùng nổ đẩy Lục Xuyên ra, nhìn anh rống lên: "Miệng mày sạch sẽ một chút đi!", còn chưa nói hết đã bị Lục Xuyên đấm cho một cái, Kiều Sâm cũng không chịu yếu thế, nhấc chân đạp vào bụng anh.

Hai tên con trai to lớn quần nhau ngay trên hành lang bệnh viện, gây ra động tĩnh không nhỏ, bác sĩ và y tá đi ngang qua vội vàng chạy tới can ngăn, vất vả lắm mới kéo được hai người đang trong cơn xúc động ra.

Kiều Sâm dùng sức tránh khỏi lôi kéo của bác sĩ, chỉ vào người Lục Xuyên chửi mắng: "Ông đây đáng ra không nên gọi điện thoại cho mày, tên đáng ghét chết đi! Trên đời này sao lại có một tên đáng ghét như thằng này!"

Cậu cực kì tức giận, cả người đều muốn bốc khói.

Lục Xuyên phun một ngụm máu trong miệng ra, lạnh lùng nói: "Nói cứ như tao không ghét mày hả, Kiều ngu xuẩn!"

Nhóm bác sĩ y tá không còn thấy hai người đánh nhau nữa thì lo đi làm chuyện riêng của mình.

Kiều Sâm hừ một tiếng, thờ phỉ phò quay người bỏ đi, đi được vài bước thì nhớ tới cái gì đó, quay trở lại, ném túi thuốc trong tay lên người Lục Xuyên, hung hăng nói: "Thuốc của Sờ Sờ! Cho uống theo đơn!"

"Này." Lục Xuyên gọi cậu lại.

"Cái gì?"

"Đột nhiên nhớ tới một chuyện rất lâu rồi."

Kiều Sâm quay đầu lại mơ hồ nhìn Lục Xuyên, Lục Xuyên dùng tay áo lau đi vết máu ngay khóe miệng, cầm túi thuốc nhỏ thì thảo nói: "Từ nhỏ tao đã quen Sờ Sờ, cô ấy rất ngoan. Nhưng lúc nào cũng có người ăn hiếp cô ấy, lúc đó trong ngõ nhỏ có mấy đứa trẻ nhặt đá ném vào người cô ấy, gọi cô là nhỏ hèn mọn, bọn chúng không biết ba từ này có ý nghĩa gì, chỉ nghe người lớn huyền thuyên nói chuyện nên mới học theo."

Kiều Sâm nghiêm mặt, im lặng.

"Khi đó cô ấy không biết nói chuyện, thậm chí còn không khóc, giống như đồ đàn vậy."

Lục Xuyên tiếp tục kể: "Thật ra cô bé lúc ấy không ngốc, cái gì cũng hiểu. Đừng cho rằng cô gặp cảnh khốn cùng, không phải vậy, cô ấy có ý thức bảo vệ bản thân rất mạnh, nhất định không để người ngoài bắt nạt, ai bắt nạt cô ấy, cô sẽ trả thù."

"Chỉ có mỗi mình Kiều Sâm mày, cô ấy tình nguyện để cho mày bắt nạt, để cho mày có chỗ phát tiết."

"Đôi khi tao thật sự không hiểu những chuyện xảy ra trên đời này, những chuyện giữa các người, mặc kệ người lớn đã làm sai chuyện gì, nhưng chuyện đây thì có liên quan gì tới cô ấy? Trong lòng mày khô sò, tức giận muốn phát tiết mày còn có thể tìm ba mày, tìm mẹ cô ấy, nhưng người mày không nên bắt nạt nhất chính là cô ấy, mày có biết là cô ấy yêu thương mày nhiều đến mức nào hay không?"

Mày có biết là cô ấy yêu thương mày nhiều đến mức nào hay không?

Không thể phủ nhận, tìm Kiều Sâm bị câu nói này hung hăng đấm cho một nhát.

Trên thế giới này, còn có người nào bằng lòng yêu thương cậu sao?

Cho dù trước kia cậu đã làm ra nhiều chuyện bỉ ổi đáng sợ như vậy, biến bản thân thành một tên khốn nạn.

Cô thương cậu?

"Lục Xuyên, mày....mày đừng có nói mấy chuyện không căn cứ đấy."

Hơi thờ Kiều Sâm không ổn: "Mày không phải là tao, căn bản mày không hiểu được cảm nhận của tao."

"Tao mặc kệ mày có cảm giác gì, Kiều Sâm, hôm nay tao nói những lời này với mày, vậy thì chuyện xảy ra ngày hôm nay nếu như một lần nữa xảy ra, tao thật sự sẽ ném mày xuống từ lầu năm, giống như trước kia mày ném sách vở cô ấy xuống vậy."

Lục Xuyên lạnh lùng nhìn cậu: "Không phải muốn xuống địa ngục sao, đừng lôi cô ấy vào, tao với mày cùng xuống."

.....

Trên đầu Sở Sở băng một miếng vải trắng, từ bên trong phòng xử lý vết thương đi ra, nhìn thấy Lục Xuyên cao lớn đang đứng dựa vào tường, một tay đặt trong túi, một tay khác cầm theo túi thuốc, sắc mặt thâm trầm đến phát run.

"Cậu đến rồi."

Lục Xuyên quay đầu lại nhìn cô, mây đen trên mặt tiêu tán vài phần, nhường chỗ cho ân cần dịu dàng, anh hai ba bước đi về phía cô, duỗi tay nhẹ nhàng sờ lên tay Sở Sở, lại nâng cằm cô lên kiểm tra cái trán, miếng vải nhỏ trên trán làm cho anh cực kì đau lòng, hận không thể đuổi theo tặng cho Kiều Sâm vài cú đấm nữa.

"Gãy tay rồi?"

"Ừm."

"Mẹ kiếp!"

"Anh hai mình đâu?" Sở Sở nhìn trái phải trên hành lang: "Anh nói đi lấy thuốc cho mình."

"Bị ông đây đánh cho chạy rồi."

"Á!"

Lục Xuyên giúp Sở Sở đi ra bệnh viện, Sở Sở vụng trộm nhìn Lục Xuyên một chút, sắc mặt anh vô cùng căng thẳng, xem ra là rất khó chịu.

"Anh ấy nói xin lỗi với mình rồi."

Lục Xuyên không nói gì nhìn cô, nhẹ nhàng gõ lên đầu nhỏ của cô, âm ức nói: "Tôi đánh cậu một cái, rồi xin lỗi cậu được không?"

Sở Sở lắc đầu một cách đương nhiên: "Không được."

Lục Xuyên càng tức giận, còn có chút ghen tị: "Kiều Sâm thì có thể, tôi lại không được!"

"Anh ấy không phải là cố ý mà."

Lục Xuyên chán nản nhìn Sở Sở, trên thế giới này, chỉ sợ là có mỗi Kiều Sâm mới được cô dung túng đến vậy.

"Thỏ lớn ngốc, chừng nào thì cậu mới có thể đối xử với tôi tốt bằng một nửa tên đó?"

"Cậu còn muốn...như thế nào?"

Lục Xuyên hai ba bước đuổi kịp cô: "Kiều ngu xuẩn ăn hiếp cậu như vậy, cậu cũng không tức giận với cậu ta. Tôi móc tìm móc phổi ra cho cậu, cậu lại như một con chuột nhắt, vui vẻ thì cho tôi sờ một cái, tức giận thì cắn tôi..."

Ai là người nói không tức giận....

Sở Sở đang muốn phản bác...đợi một chút, trọng điểm hình như không phải cái này.

"Kiều đàn độn?" cô hỏi.

"Đúng vậy! Kiều Sâm không phải là một tên..."

"Ngu xuẩn" còn chưa kịp nói ra miệng, trong chớp lát Lục Xuyên nhìn thấy được khí lạnh âm u trong đôi mắt tĩnh mịch của cô.

Sở Sở nhìn chằm chằm Lục Xuyên, trầm tĩnh hỏi: "Cậu nói, anh mình là...cái gì?"

Yết hầu ngay tại cần cổ gọi cảm của Lục Xuyên khó khăn chuyển động.

"Anh...anh vợ."

Anh giật mình nói ra từ này, sau đó gật gật đầu, kiên định nhắc lại: "Kiều Sâm là anh vợ tương lai của tôi! Sự thông minh của cậu ta sẽ do tôi bảo vệ."

....

Mười một ngày qua đi, liên tiếp đón nhận những cơn mưa dầm, trong không khí còn mang theo hương vị ẩm ướt đầu thu.

Buổi sáng, trời vừa trút xuống một cơn mưa to, hạt mưa dày đặc rơi xuống, phát ra từng tiếng vang êm tai. Một mình Sở Sở đứng cầm ô đứng ở cửa chính, cánh tay phải quấn dây đeo trên cổ, cánh tay trái cầm dù, nhìn trời mưa to bên ngoài, rõ ràng gặp khó khăn.

Chỉ dùng một tay thì rất khó bật ô ra.

Nhưng mà, tìm người trợ giúp đối với cô mà nói, còn khó khăn hơn gấp mười lần.

Cô cứ đứng như vậy ở cổng, vật vã dùng một tay mở ô, thử nhiều lần nhưng vẫn thất bại.

"Sở Sở, đi chung đi."

Sau lưng, Tiết Đường Đường mở dù của mình ra: "Cậu không tiện, mình bung ô giúp cậu."

Sở Sở nói cảm ơn với cô ấy, nhưng vẫn lắc đầu một cái.

Cô không quen đi chung với người khác, phòng của cô có bốn người, ba bạn khác tan học luôn đi chung với nhau, nhưng Sở Sở lại một mình độc lập, không phải do mấy cậu ấy cô lập cô, mà là cô từ chối các cậu ấy.

Tiết Đường Đường lưu loát mở ô ra cho Sở Sở, nói: "Vậy mình đi trước, cậu đi đường cẩn thận."

Sở Sở nói cảm ơn với cô nàng, đưa mắt nhìn bầu trời mông lung trong màn mưa, cô chậm rãi cất bước đi ra ngoài.

Hạt mưa rơi xuống mặt dù, âm thanh tí tách, Sở Sở đi chưa tới hai bước, phát hiện dưới cây đại thụ cách phòng mình không xa có một thân hình đang đứng.

Cô không chắc chắn nhìn lại lần nữa, mới xác định người đứng dưới tàng cây, là Kiều Sâm.

Thấy Sở Sở nhìn sang, Kiều Sâm vội vàng xoay người rời đi.

Sau khi đi được mấy bước cậu lại vụng trộm quay đầu lại nhìn, thế mà bắt gặp Sở Sở đuổi theo, còn giòn tan mà gọi: "Anh ơi."

"Đừng gọi vậy!" Kiều Sâm hung dữ nói.

"Kiều...Kiều Sâm." Sở Sở nơm nớp lo sợ đổi lại kêu tên cậu hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Tiện đường." Ánh mắt Kiều Sâm không được tự nhiên cup xuống.

Khu ký túc xá không cùng hướng với các phòng dạy học, tiện đường thế nào mà đến được đây?

"Tiện đường đến đón em sao?"

"Không phải!"

Kiều Sâm mắt tự nhiên ho khan: "Chỉ là vừa rồi mới ăn sáng, thuận tiện đi ngang qua chỗ này mà thôi."

Nhưng cậu còn chưa nói xong, Sở Sở đã thu lại ô của mình, sau đó chui vào trong cây dù đen lớn của cậu ngẩng đầu lên ngượng ngùng cười: "Tay không tiện, anh..dẫn em đi được không?"

Cậu cau mày, cúi đầu nhìn cô cười lúc này hé lộ hai cái răng thỏ.

Khoảnh khắc này, xung quanh dường như trôi qua rất chậm rãi, hạt mưa rơi xuống chạm vào lá cây, bãi cỏ xanh xanh bên đường, ngẫu nhiên có vài tiếng ếch kêu...

Thế giới của cậu trở nên yên tĩnh, một loại cảm giác trước nay chưa từng có tràn lan tại đáy lòng. Không nói ra được tư vị gì, giống như không khí ẩm ướt của mùa thu, xen lẫn hơi thở nắm mốc mục nát, đã là sinh mệnh thì nhất định phải hấp thu đường khí, và cậu cũng không thể trốn chạy nữa.

Giật mình nhớ lại những lời Lục Xuyên nói ngày đó.

"Mày có biết là cô ấy yêu thương mày nhiều đến mức nào hay không?"

Bởi vì cậu là anh trai của cô, chảy cùng dòng máu?

Hay chỉ là áy náy?

Ai biết được cơ chứ?

Kiều Sâm không muốn suy nghĩ nhiều nữa, rốt cục cậu vẫn ồm ồm nói: "Đi thôi."

Dù rất lớn, cậu đi ở phía trước, Sờ Sờ nhắm mắt theo đuôi.

Có điều Sờ Sờ đi tương đối chậm, nhưng Kiều Sâm theo thói quen đi nhanh, vừa được hai bước cô đã rơi lại bên ngoài ô.

Cậu chú ý không thấy người đi cùng, chỉ có thể lui lại đưa dù đến bên cô, ghét bỏ nói: "Không thể đi nhanh một chút sao?"

Sờ Sờ gật đầu liên tục, cô gắng đuổi theo cậu.

Nhưng mà, vẫn đi chậm.

Kiều Sâm không còn cách nào, chỉ có thể đi theo tiết tấu của cô, thành thói quen chậm bước chân.

Từ trước đến nay cậu chưa từng cầm dù cho người khác, cũng sẽ không quan tâm chăm sóc con gái, cho nên chỉ chú ý tới bản thân, cả đường đi, nửa bên quần áo của Sờ Sờ bị ướt hơn nữa, mà Kiều đại gia không hề hay biết.

Bỗng nhiên, cậu cảm giác được ống tay áo bị người ta nắm lấy, cup mắt thấy bàn tay nhỏ thịt thịt của cô duỗi ra, bắt lấy áo cậu.

"Làm gì đó!"

Sờ Sờ đỏ mặt, giống như bắt trúng miếng khoai lang bỏng tay, vội vàng buông ra.

Kiều Sâm không để ý, tiếp tục đi về trước, lại cảm thấy tay áo của bị tiếp tục bị nắm lấy.

Lần này, cậu không nói gì nữa, cũng không còn tránh ra, để mặc cho cô nắm mà đi về phía trước.

Hai thân hình một cao một thấp chậm rãi đi trong màn mưa lớn, ô màu đen bất động thanh sắc....mà nghiêng về phía cô nhiều hơn.

Lời editor:

Awwww, hòa rồi, hòa rồi, Kiều ngu xuẩn lên chức anh trai...vỗ tay vỗ tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giết chết ai?

"Bệnh tâm thần, hử?" Giọng nói của anh rất nặng nề, nhưng lại nhàn nhạt với khuôn mặt không một biểu cảm.

"Đúng vậy đấy! Cậu ta không phải là..."

Còn chưa nói xong, quả bóng rổ trong tay Lục Xuyên trực tiếp đập vào trên mặt Giang Trì, không chút lệch, vững vàng ngay trung tâm.

Các bạn học nữ bên cạnh từ hò hét biến thành sợ hãi.

Mà sức lực đánh bóng của Lục Xuyên không nhỏ, đập vỡ mắt kính bên trái của Giang Trì tan tành, Giang Trì che lấy mũi của mình, đau đến mức rống lên kêu gào, tự mình đứng dậy, trong mũi chảy đầy máu, lách tách rơi xuống đất, cả người thật sự rất thảm hại, chật vật.

Lục Xuyên bỗng nhiên bạo phát đánh người làm cho bạn học xung quanh đang xem thi đấu sợ đến ngẩn người.

"Mày chơi bóng hay đánh người thế!"

Mấy anh em của Giang Trì muốn vì hấn ta mà ra mặt.

Nhưng Lục Xuyên không phải là người dễ trêu chọc, anh đi đến nhắc chân đạp một cước lên người Giang Trì khiến cậu ta lăn một vòng trên mặt đất,

gầm lên một tiếng: "Nếu để cho tao nghe thấy cái miệng thối của mày nhắc đến hai chữ Kiều Sờ, tao giết chết mày."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đình Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đừng nghĩ sẽ chạy thoát được

Edit: Min

Beta: Doãn Uyển Du

Sau khi tan học, Sờ Sờ cầm lấy chiếc cặp đi ra khỏi phòng học, bước chân có chút vội vã.

Nữ sinh tốp ba tốp năm tụ tập ở đầu hành lang, tạo thành một nhóm người nhỏ, ánh mắt nhìn chăm chú theo phía sau Sờ Sờ, đầu mày đầy mắt đều biểu lộ ra một loại ý tứ không thiện cảm.

Sờ Sờ cúi đầu nhanh chóng đi đến hành lang.

Lúc qua ngã rẽ, cô lập tức sáng tỏ vì sao ban nãy đám nữ sinh kia lại dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Giờ phút này, Dương Tích hồ hững dựa vào ngã rẽ của hành lang, chờ cô tới.

Sờ Sờ nắm lấy quai cặp, cố gắng đi thật nhanh.

"Kiều Sờ."

Sờ Sờ dừng lại, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Lúc Quốc khánh, tôi đã hẹn gặp cậu, có điều cậu bận nhiều việc, bây giờ có rảnh hay không, tôi muốn mời cậu đi uống nước." Dương Tích đi đến trước mặt Sờ Sờ, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

"Không rảnh."

Dương Tích nhún mày, nhưng cũng không giận: "Cậu nói chuyện thẳng thắn thật đấy, so với loại người như cậu thế này, rất tốt đấy."

"Cậu có chuyện gì không?"

"Nói một chút chuyện của Lục Xuyên."

Dương Tích nhìn cô, nói thẳng: "Lục Xuyên tám lòng lương thiện, trên đường gặp được chó mèo hoang, sẽ đưa bọn nó đi bệnh viện."

Sờ Sờ trầm mặc lắng nghe.

"Cậu chắc chắn cũng có thể nhìn ra được, cậu ấy rất coi trọng tình bạn bè, thích ra mặt vì người khác."

Trong con người của Dương Tích hiện lên sự dịu dàng: "Trong lớp đám con trai chịu nghe lời cậu ấy như vậy, có thể trở thành bạn bè với cậu ấy, không phải là vì cậu ấy dùng quyền chèn ép, mà bởi vì cậu ấy luôn nghĩa khí trọng tình trọng nghĩa."

Cô biết rõ những lời Dương Tích nói không sai, từ nhỏ Lục Xuyên đã thích đứng ra giải quyết chuyện bất bình, khi còn nhỏ anh chủ động làm quen với cô, mặt dày suốt ngày đi cạnh cô, là để cho mấy đám trẻ xung quanh đây nhìn thấy được mà không còn dám ăn hiếp cô nữa, giống hệt một kỵ sĩ nhỏ dũng cảm.

"Cậu có biết dạng người như cậu thế này, ngay cả tôi còn không nhận được muốn bảo vệ cậu." Dương Tích đi đến bên cạnh Sờ Sờ, đưa tay vuốt ve mặt cô: "Thật sự là một cô nhóc đáng thương."

Sờ Sờ vội vàng giơ tay lên ngăn lại, không để cho tay cô ta chạm vào người mình.

"Loại ý muốn bảo vệ này, thật ra mấy người con trai rất thích, dù sao cũng giống như một câu chuyện cổ tích, kỵ sĩ cứu vớt công chúa nhỏ, công chúa sau này lập tức muốn lấy thân báo đáp." Dương Tích khóa chặt ánh mắt của Sờ Sờ, ôn nhu nói: "Như là một chiến lợi phẩm."

Sắc mặt Sờ Sờ dần lạnh tanh.

Lời Dương Tích lại xoay chuyển, thẳng thừng nói ra: "Nhưng bây giờ quả thật Lục Xuyên làm hơi quá, cậu có biết không, đánh nhau bị cảnh cáo và ghi

thành tội danh, những cái lịch sử đen tối này sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tương lai của cậu ấy."

"Loại cô gái như cậu, căn bản không thích hợp để yêu đương, cậu sẽ làm liên lụy cậu ấy cả đời."

Loại cô gái như cậu, căn bản không thích hợp để yêu đương.

Dạng cô gái như cô, từ lúc sinh ra đã bị dán mác là con roi, là quái nhân...

Từ xưa tới nay, chưa từng có một ai cho cô quyền lựa chọn, họ dựa vào cái gì?

Dù chỉ là một lần thôi, cô cũng muốn được sống vì bản thân mình, từ trên xuống dưới của cô đều dần trở thành loại người như trong định nghĩa của bọn họ.

Hồ hấp của Sở Sở trở nên dồn dập, sắc mặt ửng hồng, lời nói ra lại như vừng vàng kiên định: "Tôi sẽ không để cậu ấy trở thành như vậy..."

"Lời con nít." Dương Tích khinh miệt nhìn Sở Sở: "Không ai có thể quản được Lục Xuyên."

"Tôi có thể."

Sở Sở ngẩng đầu, ánh mắt yên lặng nhìn về phía Dương Tích.

Hồ hấp Dương Tích ngừng trệ.

Lục Xuyên, mình có thể quản cậu sao?

Cậu có thể.

Anh đã từng chính miệng thừa nhận, nhất ngôn cửu đỉnh.

Sở Sở nói: "Tôi sẽ không để cho cậu ấy...để cậu ấy làm bất kỳ việc ngu ngốc gì."

Dương Tích còn chưa kịp phản ứng, Sở Sở trực tiếp đi lướt qua người cô ta, ánh mắt lạnh nhạt nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định: "Tôi có thể quản cậu ấy."

Dương Tích vừa lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn bóng lưng Sở Sở, đột nhiên cô ta đá vào tường, thấp giọng mắng một câu.

Đám con gái đứng trên hành lang xem kịch vui im lặng vội vàng rời đi.

Sở Sở đi ra khỏi cổng trường đứng ở đầu đường.

Nhìn người xe chung quanh lướt qua vội vã, bên cạnh thì tốp ba tốp năm tụ tập đứng ở cửa trường, Sở Sở đứng ngẩn ngơ một lát, lấy điện thoại gọi cho Lục Xuyên.

Điện thoại vang lên mấy giây sau đã có người bắt máy.

Đầu bên kia của Lục Xuyên nghe có chút ồn ào náo nhiệt, anh cố gắng hạ thấp giọng: "Thỏ lớn."

"Đang...ở đâu?"

"Quán net, chuẩn bị đi rồi, sao thế?"

"Muốn gặp cậu."

"Ngay bây giờ?"

Lục Xuyên ở một bên nghe điện thoại, một bên đi ra khỏi quán net với bọn Trình Vũ Trạch, bọn họ tìm ra được địa chỉ IP của người viết bài đăng, điều tra thì biết được là một nam sinh của lớp 11/5, bây giờ đang muốn đi tìm người tính sổ.

Sở Sở dường như rất có kiên nhẫn: "Bây giờ...mình muốn gặp cậu."

Lục Xuyên trầm mặc, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Được rồi, ở hoa viên nhỏ lần trước."

Cúp điện thoại, anh quay lại nói với Trình Vũ Trạch: "Các cậu đi quán bar trước đi chờ tin của tôi." Nói xong chạy ngay đến hoa viên đối diện.

Tổng Cảnh hỏi: "Trạch ca, tình huống này là không muốn đi đánh nhau nữa hả?"

Trình Vũ Trạch nhìn bóng lưng Lục Xuyên đang chạy đi, nhàn nhả quàng vai Tổng Cảnh: "Xem ra là không đánh được rồi."

"Không phải đâu, vừa này Xuyên ca tức giận đến mức xém chút nữa đi đập nát quán net nhà người ta luôn mà, bây giờ... lại không đánh nữa?"

"Tin tưởng vào chị dâu của cậu, có cô ấy ở đó, tức giận bao nhiêu cũng có thể đập tất được."

Sở Sở đứng dưới gốc cây ngân hạnh, lá cây nhuộm màu hoàng hôn, gió thổi qua, rơi xuống đất.

(*) cây ngân hạnh

Cách đó không xa Lục Xuyên chạy về phía cô, phía sau anh là một mảnh màu vàng cam của lá ngân hạnh.

Anh mang túi quai chéo, mặc một chiếc áo len, ống quần chín tắc được sơ vịn gọn gàng, lộ ra đôi giày thể thao màu trắng, anh mặc quần áo đơn giản nhưng rất thời thượng, từ xa đi đến.

Lục Xuyên đến gần Sở Sở, còn không chờ cô mở miệng đã giữ tay sở sở đầu cô an ủi: "Hôm nay bị dọa sợ rồi sao?"

Sở Sở giật mình, nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu.

Lục Xuyên thuận thế phui phien lá rơi trên đầu vai của cô, lẩm lẩm liệt liệt nói rõ ràng: "Đừng sợ, tôi ở đây, không ai có thể bắt nạt cậu được."

"Bây giờ cậu... đi đâu?"

"Đừng để ý, tôi đưa cậu về trường học."

Sở Sở lui ra phía sau một bước.

"Có phải là... muốn đi đánh nhau hay không?"

Ánh mắt Lục Xuyên trầm xuống, im lặng một lát mới cất lời: "Tôi tìm người đăng bài về cậu, việc này không thể bỏ qua được, cần dạy dỗ nó một chút."

Sở Sở nắm chặt ống tay áo của anh: "...Có thể đừng quản chuyện này được không?"

"Chuyện của cậu, bảo tôi mặc kệ để cho ai quản?"

Giọng nói Xuyên có hơi âm ỉ tức giận: "Kiểu Sàm quản cậu sao?"

Sở Sở mím chặt môi, thấp giọng nói: "Mình không muốn ai quản, cậu cũng đừng... truy cứu chuyện này nữa."

"Không được." Lục Xuyên quả quyết từ chối, tính tình anh bướng bỉnh, người khác nói gì đều không thêm bỏ vào tai.

"Nếu không cho nó một trận, về sau con mẹ nó còn dám leo lên đầu cậu ngồi luôn đấy."

"Lục Xuyên!"

Cô nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hơi tức giận: "Cậu có nghe mình không?"

"Tôi..."

Cô hơi tức lên một cái là anh lập tức sợ, trong lời nói đành mang theo một chút thương lượng: "Riêng hôm nay không nghe cậu có được hay không?"

Sở Sở không muốn náo loạn với anh, cô biết anh đang quan tâm cô, giúp đỡ cô.

Cô tiến lên một bước, nắm lấy góc áo của Lục Xuyên, cô chấp nói: "Dù sao cũng không cho cậu đi."

Lục Xuyên cười một tiếng: "Cậu có thể nắm tôi một đêm sao?"

"Vậy thì mình nắm lấy cậu một đêm."

Trông nết Lục Xuyên nhìn vào cổ tay trắng nõn đang kéo góc áo của anh, nhú mày hỏi: "Tôi muốn về nhà, cậu cũng đi theo?"

"Đưa cậu về."

Anh cười: "Bộ dạng cậu như thế này còn muốn tiễn tôi về nhà?"

"Mình dẫn cậu về."

"Được, vậy thì đi thôi."

Sở Sở nói được làm được, anh đi một bước, cô theo sau một bước.

Lục Xuyên đi đến cửa nhà vệ sinh thì ngừng lại, quay đầu cười với cô một cái: "Đi vệ sinh, cũng muốn theo sao?"

Sở Sở nhìn nhà vệ sinh nam, sau đó buông tay, ngay lúc cô vừa buông ra, Lục Xuyên bất ngờ thừa cơ hội xoay người bỏ chạy.

Sở Sở hoảng hốt, nhìn thân ảnh của anh ngày càng chạy đi xa, sửng sờ.

Sao lại thành ra như vậy rồi.

"Lục Xuyên!" Cô gọi anh một tiếng, lập tức chạy đuổi theo sau.

Cô thật sự đuổi theo, trên đường còn lảo đảo, chạy cũng mất rất nhiều sức, Lục Xuyên quay đầu lại thấy thì vô cùng kinh hồn bạt vía, sợ cô bị té, chạy được chục bước thì dừng lại, quay lại đợi cô chạy tới, đưa tay giữ vững người cô, có chút bất đắc dĩ: "Ai dà, cô em gái này, sao đầu óc như vậy vậy hửm."

Sở Sở thờ hồn hèn, trừng anh.

"Chậm thôi." Anh vỗ vỗ lưng cô, giúp cô thuận khí: "Chậm thôi nào."

Sau khi bình phục hô hấp, Sở Sở lại một lần nữa nắm lấy áo anh: "Đừng...đừng hòng chạy nữa."

Màn đêm chậm rãi buông xuống, bầu trời xanh ngắt dần tối, trên bầu trời cũng bắt đầu xuất hiện lốm đốm vài vì sao.

Lục Xuyên bất đắc dĩ nói: "Nhấn quần áo."

Sở Sở nghĩ nghĩ, dời tay một chút rồi lại một lần nữa lập tức nắm lấy.

Lục Xuyên dứt khoát nắm chặt tay cô, nói: "Như thế này có được hay không?"

"A?"

Bàn tay mềm mại của cô mập mập có thịt, còn có chút ngượng ngùng, đỏ mề hôi. Mà tay anh lại rất lớn, lòng bàn tay có chút thô ráp, nhưng lại ấm áp dễ chịu.

Cô tùy ý để cho anh nắm, cùng anh dạo bước dưới ánh trăng sáng.

Lúc đầu trong lòng Lục Xuyên còn có hơi thấp thỏm, trước kia ít nhiều cũng từng tiếp xúc thân thể với cô, có điều những động tác đó rất ngắn ngủi.

Thời gian đúng là một thứ gì đó rất thần kỳ, có thể rút ngắn cũng có thể kéo dài, có thể mang tới cảm giác tim đập thình thịch trong tích tắc, cũng có thể khiến con người ta không ngừng được nhịp tim đập nhanh liên tục không ngừng, như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Ví dụ như lúc này, tim Lục Xuyên đập nhanh đến nỗi không thể kiềm chế, cả người đều nóng lên, mọi dây thần kinh giác quan đều ngưng lại ngay cánh tay phải, cảm giác lòng bàn tay mềm mại của cô, loại cảm xúc đặc biệt này từng chút từng chút một khắc vào trong xương tủy.

Chỉ cần cô có một chút ý kháng cự, anh nhất định sẽ ngay lập tức buông cô ra.

Nhưng cô không hề có, giống hệt một con thỏ ngoan ngoãn, tùy ý để cho anh nắm, cùng anh dạo bước dưới ánh trăng.

Bóng đêm thanh tĩnh, gió nhẹ thổi qua mang theo một chút lành lạnh, cuối cùng vẫn là Sở Sở phá vỡ trầm mặc.

"Hôm nay giáo viên chủ nhiệm lớp đã rất tức giận, bây giờ đã là lớp mười hai, cậu cũng đừng nên...gây chuyện nữa."

Lục Xuyên trầm mặc rất lâu, đột nhiên hỏi: "Có phải cậu thật sự rất quan tâm tôi không?"

Sở Sở ngừng một chút rồi khó khăn nói ra: "Không muốn...cậu bị phạt."

Lục Xuyên tránh câu trả lời của cô, cố chấp hỏi lại: "Tôi hỏi cậu, có phải rất quan tâm tôi không?"

Một trận gió đêm thổi đến, cuốn theo từng mảnh lá khô.

Chốc lát sau, Sở Sở rốt cuộc cũng thừa nhận: "...Quan tâm cậu mà."

Khóe miệng Lục Xuyên giương lên, làm lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt. Anh cup mắt xuống, nhu hòa nhìn Sở Sở, được một tác lại tiến thêm một thước truy hỏi: "Vì sao lại quan tâm tôi?"

Sở Sở quay mặt tránh sang một bên: "Đừng hỏi nữa."

Lục Xuyên đột nhiên nắm chặt tay Sở Sở, cố chấp tìm kiếm câu trả lời: "Vì sao lại quan tâm tôi?"

Sờ Sờ nhẩn mày, sắc mặt không tự chủ nổi lên một màu hồng nhạt khó nhận ra.

Gió cuốn lên một mảnh lá cây ngân hạnh, kéo trôi về nơi xa, rồi bỗng dừng gió ngừng hẳn để từng phiến lá nhẹ nhẹ rơi xuống mặt đất, trong chớp mắt ấy, Sờ Sờ đột nhiên nhón chân lên, hơi giương cằm nhắm ngay trên gò má của Lục Xuyên hôn một cái.

"Chụt" một tiếng, nhẹ nhàng tựa như cánh bướm, vừa đậu nhoáng cái đã bay đi.

Môi cô mềm mại mà lạnh lạnh.

Thân thể Lục Xuyên đột nhiên đông cứng lại, tay chân cứng ngắc cùng với con tim đang điên cuồng đập loạn xạ.

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch.

Mạnh mẽ mà vui vẻ.

Dường như không biết đây là sự thật hay chỉ là giấc mơ, anh đưa tay lên sờ sờ gò má của mình.

Đây không phải là nằm mơ!

Mặt anh đỏ như bị thiêu đốt.

Mà Sờ Sờ còn đỏ hơn, ngay cả vành tai cũng đỏ như máu, sáng long lanh trước mắt anh.

Cô muốn mở miệng nói một câu gì đó, bỗng nhiên có một sức lực mạnh mẽ đẩy cô tựa vào thân cây ngân hạnh, Lục Xuyên đứng trước người cô đưa tay chế trụ bả vai cô, dùng sức hôn thật mạnh lên môi cô.

Đôi môi cô mềm mại, hương vị ngọt ngào, Lục Xuyên cảm thấy toàn thân mình trở nên nóng rực, huyết thái dương giật giật như đang nhảy nhót vui sướng.

Sờ Sờ "Ừm" một tiếng, vô thức lùi lại ra phía sau, Lục Xuyên đè lại cái ót của cô, đồng thời tay kia nắm chặt bên hông cô, bức bách cô nhón cả người lên, tiếp nhận nụ hôn mạnh mẽ của anh.

Môi anh nóng bỏng, đầu lưỡi giống như một con giông như mang theo một ngọn lửa nóng, vội vội vàng vàng muốn cạy mở hàm răng đang đóng chặt lại của cô, nhưng không biết tại sao Sờ Sờ không chịu mở miệng, Lục Xuyên thử cố gắng mấy lần, vẫn đành thất bại ngừng lại, sau đó giống như muốn trừng phạt cô, anh càng mạnh mẽ gặm cắn đôi môi cô.

Vài phút sau, môi Lục Xuyên thoáng dôi đi, cách cô một khoảng cách nhỏ, liếc một cái. Má cô đỏ bừng, đôi môi có hơi sưng đỏ ướt át, hai mắt mờ to sũng sũng nhìn anh.

Lục Xuyên cười xấu xa, lại liếm nhẹ môi cô, không ngừng thưởng thức hương vị ngọt ngào như kẹo này.

"Ừm."

Lục Xuyên tựa như không thấy mệt mà liên tục hôn cô, liếm cô, bàn tay mềm nhũn của Sờ Sờ đặt trên lồng ngực anh.

"Có thích không hửm?" Âm thanh của Lục Xuyên bị đè nén rất thấp, mang theo một sự cuồng nhiệt vô tận: "Sờ Sờ, cậu có thích không?"

Sờ Sờ mở to đôi mắt tỉnh mạch nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô thích anh hôn cô, rất rất thích.

"Đổi lại, cậu hôn tôi." Hơi thở Lục Xuyên nóng rực phả lên trên mặt của cô, mang theo một chút dụ hoặc: "Sờ Sờ, hôn tôi đi."

Sờ Sờ ngẩng đầu nhìn anh, sau đó từ từ cup mắt, ánh mắt dừng lại trên đôi môi mỏng của anh, cô khập khiễng đi đến gần sát anh, nhẹ nhàng ngậm lấy môi anh cắn một cái.

Cả người Lục Xuyên như muốn nổ tung, da đầu tê dại, đầu gối của anh trực tiếp chen vào giữa hai đầu gối tách bấp đùi của cô ra, rồi dùng lực bẻ cô lên, chống đỡ lên trên thân cây, tay của anh từ bên hông cô chậm rãi rời lên trên, mắt thấy tay anh sắp đụng vào ngực cô.

Sờ Sờ đỏ mặt vô cùng, cô vô lực đẩy anh một cái, thấp giọng nói: "Dừng..."

Tay Lục Xuyên ngừng lại, một lần nữa đặt bên hông Sờ Sờ, bàn tay thô ráp cách một lớp vải dùng sức vuốt ve, sau đó lại rất không an phận dôi xuống, rơi vào trên mông của cô.

Sờ Sờ đỏ mặt, thấp giọng nói: "Cậu...dừng, ở đây có người."

Lục Xuyên đang hôn môi cô đột nhiên dừng lại, anh quay đầu nhìn thấy cách đó không xa có mấy bác gái ở vũ trường đã bắt đầu theo âm nhạc vận vẹo

từng tiết tấu nhảy nhót, rớt cuộc sáng tỏ ra điều gì đó, về mặt anh biểu lộ không thể tin được nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Vậy cậu có muốn, đến một nơi nào đó yên tĩnh với tôi hay không?!"

Lời editor:

Xuyên Xuyên à, sao con trai lại lưu manh như vậy hả, thu liễm lại cho bà Min ngay.

Ý của cô gái nhỏ người ta là đừng hôn đừng sờ nữa, ông lại đi hiểu thành đừng hôn ở đây??? Trong đầu là gì đấy, hả?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đừng Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ý chí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Min

Beta-er: Doãn Uyển Du

Cô nhắm mắt đuổi theo sau đuôi Lục Xuyên.

Trên đường cái thình thoảng truyền đến tiếng còi xe ô tô, đầu ngõ có người phụ nữ trung niên đang gào thét giọng địa phương, lúc đi ngang qua một cái cửa hàng đồ điện, còn truyền tới mấy tiếng hàn điện ồn ào kéo dài.

Sở Sở nghe được tiếng hít thở của mình, có chút dồn dập, lại thêm chút gấp gáp.

Lục Xuyên thả chậm bước chân, giống một người anh trai trưởng đất tay cô, cùng cô bước đi trên con đường đầy cây ngân hạnh.

Lúc đi ngang qua một cái cửa hàng tiện lợi bán 24 giờ, Lục Xuyên đi vào mua cái gì đó, khi đi ra đưa cho Sở Sở một bao kẹo sữa đường thô trắng(*)

(*) thấy kẹo này đáng yêu nên đăng hình cho mọi người nè, cứ giống Thỏ lớn sao ấy nhĩ=)))

Sở Sở nâng tay nhận, lấy ra một viên kẹo xé bỏ đi lớp vỏ bên ngoài, bỏ viên kẹo sữa đường vào trong miệng.

"Ngọt không?"

"Ừm."

Cô nhìn thấy Lục Xuyên nhét một cái hộp nhỏ có hình hoa hồng đỏ vào trong túi quần.

"Đó là cái gì vậy?" Sở Sở nhai nhai viên kẹo thô trắng thuận thế hỏi anh.

"Không...không có gì." Lần này đổi lại là Lục Xuyên cà lăm.

Sở Sở cũng không nghĩ nhiều, lại xé thêm một viên kẹo đưa đến bên môi Lục Xuyên, Lục Xuyên vươn đầu lưỡi ngậm lấy, còn liếm liếm đầu ngón tay của cô.

"Đi thôi."

Anh dắt cô đi về phía cuối con đường, mười phút sau, hai người nhanh chóng đứng trước một cái khách sạn nhỏ.

Liếc nhau một cái, hô hấp của anh đình trệ: "Nếu như cậu không muốn..."

Sở Sở nhìn anh, trong phút chốc liền cúi xuống nắm chặt tay anh.

Hai người đặt một gian phòng ngắn hạn, cầm lấy thẻ căn cước đưa cho nhân viên, đợi họ kiểm tra tuổi hai người mấy lần, xác định cả hai đã trưởng thành, mới cho họ thuê một căn phòng lớn.

Cạch một tiếng, cửa phòng được đóng kín, Sở Sở theo sau lưng Lục Xuyên, tay chân Lục Xuyên vừa luống cuống vừa căng thẳng.

Cô im lặng đi đến bên giường không một tiếng động ngồi xuống.

Lục Xuyên gian nan nói: "Cậu..."

"Đến đây."

Được cô cho phép, Lục Xuyên không chút do dự cởi giày treo lên giường, cúi người hôn cô loạn xạ, động tác thô lỗ, vội vội vàng vàng xao động hôn cô.

Cô ôn nhu đáp lại anh, khiến cho động tác của anh cũng chậm dần.

Một nụ hôn này, ướt át kéo dài, cô mềm mại nằm trên giường lớn, miệng hơi mở, nghênh đón anh đến, đầu lưỡi anh dây dưa với lưỡi cô, nước bọt xen lẫn nhau, anh thăm dò vào trong khoang miệng cô, tựa như cuồng phong mưa rào cuốn sạch tất cả thế giới của cô.

"Đến cùng thì cậu có biết hay không..."

Lục Xuyên vừa cắn bờ môi đầy đặn của cô, vừa gấp rút thở dốc: "Cậu có biết chúng ta sẽ làm gì hay không?"

Anh không chắc lắm cô sẽ hiểu những thứ như thế này.

Sở Sở giật giật bờ môi: "...Cởi quần áo."

"Hừm, sau đó thì thế nào?"

Cô đỏ bừng mặt: "...Minh biết mà."

Cô hiểu cả mà.

Mặc dù hiểu, nhưng vẫn không thể kiềm chế được mà có chút sợ hãi.

Lục Xuyên cảm nhận được rõ ràng thân thể cô đang khản trương, anh ngừng lại không làm gì nữa, cúi đầu ngắm nhìn cô, ánh mắt so với bóng đêm còn ôn nhu dịu dàng hơn.

"Cậu đang phát run."

Sở Sở nhắm mắt lại, lông mi có hơi run rẩy.

Lục Xuyên hôn lên trán cô: "Đứng sợ."

"Ủm?"

"Cậu đừng sợ tôi."

Tôi sẽ không tổn thương cậu, vĩnh viễn sẽ không bao giờ.

Lục Xuyên hướng xuống, hôn hôn lên khuôn mặt ửng hồng của cô, sau đó lưu luyến không rời nhưng vẫn ngồi dậy một bên giường.

Sở Sở cũng ngồi dậy, trầm mặc nắm lấy bàn tay thăm mò hơi của Lục Xuyên.

Lục Xuyên kéo bàn tay của cô để lên cạnh đôi môi sặc bén của mình khe khẽ hôn một cái, sau đó đi đến phòng vệ sinh, mở vòi sen chỉnh đến nước lạnh, dùng tay hắt nước lên khuôn mặt mình.

Ngẩng đầu, nhìn thấy bản thân trong gương.

Sắc mặt ửng đỏ, trong đôi mắt là ngọn lửa đang bùng hực cháy, tựa như một con dã thú đang động tình.

Phản ứng của thân thể dường như rất khó chôn vùi, nhưng nơi đáy lòng của anh vẫn có một giọng nói đang gào lên, không thể làm như vậy được.

Cô cái hiểu cái không, anh thì lại càng chưa biết mùi đời, mặc dù đã đến tuổi trưởng thành, nhưng giọng nói đầy vẫn cảnh báo anh.

Không thể. Ngay khi cô tỉnh tỉnh mê mê thậm chí còn không thể chịu trách nhiệm được hành vi của mình, anh không được làm như vậy.

Lục Xuyên tạt nước vào mặt mình vài cái, lắc lắc đầu, muốn để thần chí tỉnh táo hơn một chút.

"Mang sách vở không?" Lục Xuyên từ phòng vệ sinh bước ra, cầm lấy khăn mặt lau khô tóc.

"Có mang."

"Ừm, chờ lát nữa sẽ bỏ túi cho cậu."

Bàn bên cạnh, tay trái Sở Sở cầm bút, vẽ một cái trục tọa độ xiên xiên vẹo vẹo, rồi lại vẽ một đường vòng cung xấu xí vô cùng.

Nghĩ đến tay của cô đang không tiện, Lục Xuyên nói: "Nói suy nghĩ của cậu về bài này lại cho tôi nghe là được, không cần viết."

Sở Sở để bút xuống, lắc đầu, cây ngay không sợ chết đứng thẳng thừng nói luôn: "Không làm được."

Lục Xuyên cầm lấy bút vẽ một trục tọa độ, nhanh chóng viết một chuỗi công thức: "Dùng cái này thay vào, suy nghĩ thêm một chút nữa."

Sở Sở nhú mày, ra vẻ trầm tư.

Hai phút sau, Lục Xuyên hít sâu, cúi đầu nhìn vào mắt cô, cái tay trái không an phận của Sở Sở đang sờ đến bắp đùi của anh.

"...Muốn thế nào?"

Sở Sở rút tay trở về, cầm bút lên, viết một đoạn công thức xấu xí.

"Như vậy sao?" Cô quay đầu lại hỏi anh.

"Ừm, tiếp tục."

Sở Sở không tiếp tục, cô cứ lắc lắc thân mình như vậy nhìn anh chăm chú, hai người cách nhau trong gang tấc, đôi mắt cô không thèm chớp nhìn chăm chăm môi dưới của anh, sau đó chậm rãi xích lại gần anh, hôn một cái lên cái cằm đã hơi nhô chút râu của anh.

Tay Lục Xuyên nâng lên, ngay lúc sắp ôm lấy cô, thì xoắn xuýt trong chốc lát vẫn đành rút trở về.

Nụ hôn của cô di chuyển từ dưới cằm của anh lên, đến bên môi, nhẹ nhàng gặm cắn một chút.

Anh khàn giọng "urm" một tiếng, chậm rãi dời khuôn mặt, cúi đầu trầm giọng xuống nói: "Ý chí Xuyên ca của cậu, không có kiên định như vậy đâu."

"Ừm?"

Anh một lần nữa kéo thân thể của cô ra, đầu ngón tay chỉ vào bản giấy nháp trên bàn: "Cho nên, tiếp tục làm bài..."

Đầu Sở Sở nhẹ nhàng đập lên mặt bàn, buông tiếng thở dài: "Buồn ngủ lắm."

.....

Ngày kế tiếp lên lớp, thời điểm khi chủ nhiệm lớp tiến vào lớp học, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, ông nhìn về phía Lục Xuyên một cái.

"Lục Xuyên, đến phòng làm việc của tôi."

Chủ nhiệm lớp bỏ lại câu này, thờ phỉ phò tức giận rồi đi.

Bạn cùng lớp nhìn về phía Lục Xuyên cho anh vài ánh mắt ân cần hỏi thăm, không biết mới sáng sớm sao anh lại đắc tội chủ nhiệm lớp rồi.

Lục Xuyên buông quyển sách Anh gửi xuống, biếng nhác đứng dậy đi ra cửa, lúc đi ngang qua chỗ Sở Sở còn thuận tay cào cào tóc của cô.

Sở Sở che đầu, còn Lục Xuyên cười cười, hững hờ đi ra khỏi phòng học.

Ròng rã suốt hai tiết học, Lục Xuyên vẫn chưa trở về. Lúc ra chơi tiết thứ ba, có bạn học trong lớp bắt đầu bàn luận Lục Xuyên có thể vì chuyện đánh

nhau mà ghi thành tội danh.

Trong lòng Sở Sở kinh hãi, quay đầu lại thận trọng nghe mấy nam sinh thảo luận.

Trình Vũ Trạch hiển nhiên không tin tưởng nổi: "Có cái cộng đồng ấy, không phải chỉ đánh tên họ Giang kia một đám thôi sao, ghi tội, có đến mức đó không?"

"Không phải đâu, mình nghe có một bạn trực ban ở phòng giáo vụ nói, cậu ấy đánh người ta nhập viện rồi."

"Không thể nào!" Tổng Cảnh vội vàng nói: "Lúc đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, Lục Xuyên chỉ đánh nó một quyền, sao có thể nhập viện."

"Các cậu nói là Giang Trì sao! Dĩ nhiên không phải là Giang Trì rồi, nạn nhân là một học sinh lớp mười một, tên Hứa Phi Phạm, thời điểm tối hôm qua cậu ta được đưa đến bệnh viện thì bị đánh đến mức cha mẹ nhìn không ra được, lúc ấy chủ nhiệm lớp còn có chủ nhiệm phòng giáo vụ đều đến, cậu ta một mực khẳng định là do Lục Xuyên làm."

"Hứa Phi Phạm?"

Tổng Cảnh khó tin nổi giật giật ống tay áo của Trình Vũ Trạch: "Có phải chính là cái thằng viết bài đăng kia không?"

"Chính là nó."

"Nhưng mà hôm qua không phải Xuyên ca bảo chúng ta chờ điện thoại của cậu ấy sao. Đến cuối cũng không thấy gọi cho tôi, sao lại một mình một người đi tính sổ rồi?"

Trình Vũ Trạch cau mày, bức bối không chịu được: "Cậu hỏi mình, mình đi hỏi ai đây?"

Tổng Cảnh lập tức hỏi lại: "Tên họ Hứa kia, bị thương có nặng không?"

"Mình cũng không biết nữa, dù sao thì cũng nhập viện luôn rồi."

Tổng Cảnh nện một nắm đấm lên trên bàn: "Sao Xuyên ca lại không chịu nhẫn nhịn một chút vậy, cho dù muốn đánh nhau, thì cũng nên gọi anh em tới, sao lại đi một mình như thế."

Trong đầu Trình Vũ Trạch cũng rất buồn bực, chuyện bài đăng ngày hôm qua, Lục Xuyên mặc dù tức giận, nhưng cũng không đến mức mất đi tỉnh táo mà ra tay không biết nặng nhẹ, anh cũng không phải là Kiều Sâm, sao lại đánh người ta đến mức nhập viện được chứ?

Chuông vào học vang lên, các bạn học cũng nhao nhao tản đi, tiết này là tiết sinh học của chủ nhiệm lớp, ông vừa đi vào phòng học đã đập mạnh quyển sách sinh học trong tay lên trên bàn.

Sắc mặt ông âm trầm, quét mắt nhìn qua đám nam sinh một cái, trong mắt chứa đầy sự phẫn nộ.

"Tôi nhìn thấy tôi không quản được mấy anh nữa rồi."

"Các anh ở đây phần lớn đều đã trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm pháp luật đối với hành vi của chính mình, vậy mà suốt ngày xem mình là một thằng nhóc ranh, gây chuyện khắp nơi, ẩu đả đánh nhau, không chịu yên tĩnh chút nào."

"Các anh tự mình nhìn xem, đến giờ đã là lớp mười hai, náo loạn biết bao nhiêu chuyện rồi!"

"Lần trước ra ngoài đánh nhau với đám người ngoài xã hội, lần này lại là cùng trường, lại còn là một học sinh nhỏ hơn các anh một lớp, các anh thế này thật sự khiến tôi quá thất vọng."

Chủ nhiệm lớp nói xong câu này, Dương Tích quay đầu lại, ý tứ sâu xa liếc nhìn Sở Sở một chút.

Trong lòng Sở Sở như bị kim đâm một cái, cô hiểu ánh mắt kia mang ý gì.

"Chuyện lần này của Lục Xuyên, trường học sẽ nghiêm túc xử lý, hiện tại bên trên còn chưa đưa kết quả xuống, hừ, đừng tưởng thành tích các em tốt, gia cảnh lớn thì có thể lật trời, nói cho các em biết, nếu vẫn còn ngồi ở lớp học thì giáo viên vẫn có thể quản được các em."

Chủ nhiệm lớp có ý lấy Lục Xuyên làm lá chắn, chính đống lại một lượt, thế nhưng mấy người Trình Vũ Trạch sớm đã không giữ được bình tĩnh nữa: "Thưa thầy, bọn em muốn làm chứng cho Lục Xuyên!"

"Làm chứng, em làm chứng cái gì!" Chủ nhiệm nhìn về phía Trình Vũ Trạch: "Tôi nói cho em biết, chuyện này bên phía nhà trường còn đang điều tra, nếu điều tra ra được chuyện này cũng có các em tham gia, thì ai cũng đừng nghĩ tới chuyện trốn thoát."

Xem ra chủ nhiệm lớp đã bị chuyện này chọc cho tức điên người, bạn học không một ai dám thở mạnh.

Trình Vũ Trạch bức mình, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Thầy ơi, Lục Xuyên nói thế nào, cậu ấy thừa nhận mình đánh người sao?"

"Chuyện này rất nghiêm trọng, không chỉ đơn giản là ghi tội không thôi, có khả năng còn liên lụy đến trách nhiệm hình sự, Lục Xuyên là chết còn mạnh miệng!"

Chủ nhiệm lớp hừ lạnh: "Lúc đánh nhau thì sáng khoái lắm đúng không? Giờ mới biết sợ sao?"

Sở Sở mím môi thật chặt, nhìn chằm chằm chủ nhiệm lớp, cả người run rẩy.

Trách nhiệm hình sự, vừa rồi thầy nói là trách nhiệm hình sự! Điều này có ý gì? Ngồi tù sao?

Lương Thiên ngồi cùng bàn nhìn Sở Sở, nhìn không được sờ lên tay của cô, thấp giọng an ủi: "Đừng quá lo lắng, bối cảnh nhà Lục Xuyên rất lớn mạnh."

"Không phải." Sở Sở dùng sức lắc đầu: "Không phải cậu ấy..."

Lúc tan học, mấy nam sinh vây quanh chỗ ngồi của Trình Vũ Trạch, thảo luận chuyện này, Dương Tích cũng đi tới, cùng mọi người thảo luận đối sách, có nam sinh vội vàng nhường chỗ cho Dương Tích, bảo cô ta ngồi xuống.

Tổng Cảnh nói: "Tôi cảm thấy chuyện này nhất định là có hiểu lầm, chiều hôm qua quả thật là chúng tôi có thương lượng sẽ cho thẳng kia một bài học, nhưng cuối cùng vẫn không đi, nếu Xuyên ca thật sự muốn đi, sẽ không bao giờ đi một mình mà không mang theo bọn này hành động."

Có một nam sinh đột nhiên nhớ tới gì đó: "Đúng rồi, hôm qua đi ra khỏi quán net, không phải Xuyên ca nhận một cuộc điện thoại hay sao?"

Một nam sinh khác nói: "Điện thoại của chị dâu nhỏ..."

Cậu ta nói giữa chừng ngừng lại nhìn Dương Tích một chút, vội vàng đổi giọng: "Là Kiều Sở gọi tới."

Sắc mặt Dương Tích không đổi sắc nói: "Vậy kêu Kiều Sở đến đây hỏi một chút, chẳng phải rõ ràng rồi sao."

Tổng Cảnh dẫn đầu đứng dậy đi gọi Sở Sở: "Sở Sở, đêm qua cậu có phải ở chung với Xuyên ca hay không?"

Sở Sở nhìn đám nam sinh và Dương Tích một cái, nhẹ nhàng gạt đầu.

Trong lòng Tổng Cảnh thở dài một cái, liền vội hỏi: "Đêm qua các cậu đi đâu vậy?"

Sở Sở vô thức co rụt cả người lại, hôm qua bọn họ...

Đi khách sạn.

Trình Vũ Trạch đổi phương thức khác hỏi: "Sở Sở, Lục Xuyên không đi đánh nhau đúng không?"

Sở Sở liên tục gạt đầu, anh không có đánh nhau!

Hôm qua bọn họ ở chung một chỗ, ở khách sạn học bù đến mười giờ tối, ký túc xá sắp đóng cửa, anh mới đưa cô trở về.

Anh cũng đã đồng ý với cô, sẽ không đi tìm người kia gây phiền phức, anh sẽ không nuốt lời.

Lúc này Dương Tích cũng đã đứng lên, chăm chú nhìn vào mặt Sở Sở, hỏi: "Các cậu hôm qua đã làm gì?"

Sở Sở giật giật bờ môi, cau mày, lúc đang định nói ra thì có một nam sinh chạy vào phòng học: "Minh mới nhìn thấy Xuyên ca ở hành lang, cậu ấy nói có chuyện muốn nói cho Sở Sở!"

Sở Sở đột nhiên ngẩng đầu.

Chỉ nghe nam sinh kia thở hổn hển, nói với cô: "Xuyên ca bảo cậu, một chữ cũng không được nói thêm."

Lời của editor:

Có chết cũng phải bảo vệ vợ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Khả Ái, Tan Học Đừng Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.